

Thiên như đồng

Tác giả
Nặc A

Editor

Miêu Miêu đi lạc

Thanh Hoan Độ

Nặc A

Ebook được tạo bởi DTU EBOOK

Cổ Đại, Khác

Tên truyện: Thanh Hoan Độ.

Tác giả: Nặc A / 诺A

Nguồn: Zhihu

Thể loại: Cổ đại, gương võ không lành, HE.

Độ dài: 34 chương (20c ngắn + 14 NT)

Editor: Miêu Miêu đi lạc

Giới thiệu:

"*Tướng quân xuất chinh quay về rồi, phu nhân tướng quân xuất chinh quay về rồi.*" *Tiểu nha hoàn vội vàng chạy vào. Tô Tinh đang ngồi trước gương đồng trang điểm, nghe thấy câu này thì không kiềm chế được mà vui vẻ hơn chút.*

"*Nhưng mà...tướng quân...*"

"*Chuyện gì thì nói đi, cứ ấp a ấp úng.*"

"*Tướng quân ngài... ngài ấy còn dẫn theo một nữ tử mang thai...*" *Tô Tinh nghe thấy câu này, bàn tay đang trang điểm không kiềm được mà khẽ khựng lại.*

"*Tiểu thư... Tướng quân ngài ấy...*"

"Không sao... Trang điểm tiếp đi." Tô Tinh nhìn bản thân mình trong gương đồng, đưa tay lấy cây trâm vàng trên tóc mình xuống, lầm bầm nói: "Cây trâm này trang trọng quá, không phù hợp, vẫn không nên cài thì hơn."

Mục lục

- [Chương 1: C1: Chương 1](#)
- [Chương 2: C2: Chương 2](#)
- [Chương 3: C3: Chương 3](#)
- [Chương 4: C4: Chương 4](#)
- [Chương 5: C5: Chương 5](#)
- [Chương 6: C6: Chương 6](#)
- [Chương 7: C7: Chương 7](#)
- [Chương 8: C8: Chương 8](#)
- [Chương 9: C9: Chương 9](#)
- [Chương 10: C10: Chương 10](#)
- [Chương 11: C11: Chương 11](#)
- [Chương 12: C12: Chương 12](#)
- [Chương 13: C13: Chương 13](#)
- [Chương 14: C14: Chương 14](#)
- [Chương 15: C15: Chương 15](#)
- [Chương 16: C16: Chương 16](#)
- [Chương 17: C17: Chương 17](#)
- [Chương 18: C18: Chương 18](#)
- [Chương 19: C19: Chương 19](#)
- [Chương 20: C20: Chương 20](#)
- [Chương 21: C21: Ngoại truyện tình yêu duy nhất](#)
- [Chương 22: Xt 2](#)
- [Chương 23: Xt 3](#)
- [Chương 24: Xt 4](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)
- [Chương 33](#)

- [Chương 34](#)

Chương 1: GI: Chương 1

Edit + Beta: Hayin

"*Tướng quân xuất chinh quay về rồi, phu nhân tướng quân xuất chinh quay về rồi.*" *Tiểu nha hoàn vội vàng chạy vào. Tô Tinh đang ngồi trước gương đồng trang điểm, nghe thấy câu này thì không kiềm chế được được mà vui vẻ hơn chút.*

"*Nhưng mà...tướng quân...*"

"*Chuyện gì thì nói đi, cứ ắp a ắp úng.*"

"*Tướng quân ngài... ngài ấy còn dẫn theo một nữ tử mang thai...*" *Tô Tinh nghe thấy câu này, bàn tay đang trang điểm không kiềm được mà khẽ khựng lại.*

"*Tiểu thư... Tướng quân ngài ấy...*"

"*Không sao... Trang điểm tiếp đi.*" *Tô Tinh nhìn bản thân mình trong gương đồng, đưa tay lấy cây trâm vàng trên tóc mình xuống, lẩm bẩm nói: "Cây trâm này trang trọng quá, không phù hợp, vẫn không nên cài thì hơn."*

Trong đại đường, Thẩm Giác vẫn chưa thay quần trang đang quỳ trước Thẩm lão thái thái. Thẩm lão thái thái trông có vẻ đang tức giận, cả gương mặt đỏ bừng, giơ cây gậy lên làm như định vụt xuống.

"*Mẫu thân đang làm gì vậy.*"

Vừa nghe thấy tiếng của Tô Tinh, con thịnh nộ của Thẩm lão thái thái lại được xoa dịu đi vài phần. Nhưng bà vẫn chỉ vào Thẩm Giác mắng một trận: "Bây giờ con có tiền đồ rồi, xuất chinh hơn nửa năm, giờ lại còn dẫn một nữ tử không biết từ đâu ra về nhà..."

Đương nhiên Tô Tinh biết là Thảm lão thái thái chỉ đang diễn kịch cho nàng xem thôi. Nàng cũng không vội vạch trần mà chỉ muốn xem hai mẹ con nhà này tiếp tục diễn kịch một lát.

Thấy Tô Tinh không lên tiếng, Thảm lão thái thái bèn đâm lao thì phải theo lao, chỉ đành gượng dậy lên vọt xuống. Gậy vẫn chưa hạ xuống đã bị Hồng Tụ nhẹ nhàng đỡ lại, Tô Tinh cũng nhàn nhạt nói: "Tuồng quân xuất chinh trở về hẳn là rất mệt, nếu như có việc gì không đúng cũng xin mẫu thân đừng trách mắng. Mẫu thân cũng đừng đứng được một lúc rồi, con đã sai hạ nhân chuẩn bị bữa sáng, mẫu thân ăn trước đi đã."

"Được được được, vẫn là Tinh Nhi hiểu chuyện."

Có đường lui này, Thảm lão thái thái lập tức đồng ý. Trước khi đi bà còn nháy mắt ra hiệu với Thảm Giác một cái.

Tô Tinh bước lên phía trước trước đỡ Thảm Giác đứng dậy. Thảm Giác mặc quân trang, còn mang theo mùi vị của gió cát. Có lẽ là vì Tô Tinh vừa cầu xin cho hẳn nên hẳn cũng dịu dàng với Tô Tinh hơn chút, nắm lấy tay của Tô Tinh xoa nhẹ: "Khoảng thời gian kia ta không ở đây, quả thật đã vất vả cho phu nhân rồi."

Tô Tinh cười nhạt, mặt không biến sắc rút tay ra: "Tuồng quân về phòng tắm rửa trước đi rồi ra đây ăn sáng. Thiếp đi qua đó với mẫu thân trước đây."

"Cũng được, cũng được."

"Hồng Tụ, tra rõ nữ tử mà Thảm Giác dẫn về cho ta."

"Vâng, tiểu thư. Có cần báo cho bên thiếu gia biết không ạ?"

Tô Tinh phất tay: "Chút chuyện con con này, ta tự giải quyết được."

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 2: G2: Chương 2

Edit + Beta: Hayin

"Mẫu thân, liệu người có thể để Vân Nhi dùng cơm cùng chúng ta được không? Nàng ấy đang mang thai, sợ là không thể nhìn đời được đâu ạ."

Thẩm lão thái thái liếc mắt nhìn Tô Tinh một cái, Tô Tinh lại làm như không có chuyện gì mà chỉ ăn cháo của mình.

"Mẫu thân, cứ yên tâm dùng bữa đi, trên bàn ăn thì đừng nói những chuyện làm mất khẩu vị nữa. Hồng Tụ, căn dặn nhà bếp đưa vài món cho cô nương mà tướng quân dẫn về ăn sáng đi."

Thẩm Giác nghe thấy những lời Tô Tinh nói thì sắc mặt không tốt lắm. Hắn buông đũa rồi thở dài: "Phụ nhân, lần này ta đưa Vân Nhi về là để hy vọng có thể có nàng ấy một danh phận. Bây giờ trong bụng của nàng ấy chính là huyết mạch của Thẩm gia chúng ta đây."

Tô Tinh nghe được lời này thì không thể cầm chắc đời đũa trong tay nữa. Tuy miễn cưỡng mặt vẫn không đổi sắc: "Tướng quân, chàng thương xót cho nàng ta là chuyện tốt. Nhưng mà chàng đừng quên quy củ."

Mỗi người đều mang tâm sự riêng, bữa ăn sáng này cũng kết thúc không mấy vui vẻ.

Về đến phòng, Hồng Tụ đã nghe ngóng mọi chuyện rõ ràng. Cô nương Thẩm Giác đưa về tên Liễu Như Vân, con gái của một cửa một thợ rèn trong kinh thành. Bởi vì cha Liễu tinh thông về binh khí nên được chấp thuận cho đi theo quân đoàn. Liễu Như Vân cũng đi theo cha của nàng ta đến quân doanh vài lần. Hai người vụng trộm qua lại khi nào không ai biết, chỉ là trước khi Thẩm Giác xuất chinh lần này thì Liễu Như Vân đã lén lút trà trộn vào đoàn binh lính rồi đi theo.

Tô Tinh cười lạnh một tiếng: "Chàng ấy xuất chinh mới chỉ có bảy tháng, vậy mà lại có thể đưa một nữ tử

mang thai trở về. Thẩm Giác, chàng thật sự không phụ lòng ta."

Một lúc sau, Thẩm Giác đến phòng Tô Tinh.

"Sao tướng quân lại qua đây?"

"Phụ nhân, chuyện ta nói lúc sáng..."

"Tướng quân, chàng đến thật đúng lúc." Tô Tinh đứng lên, kéo Thẩm Giác đến bên bàn, mở sổ sách ra đẩy đến trước mặt Thẩm Giác: "Ta nghĩ biết tướng sĩ vất vả, thu nhập năm nay của cửa hàng cũng tốt. Bây giờ sắp tới Tết rồi, nếu như vẫn cấp cho tướng sĩ vài vóc may mặc và bạc như trước thì e là không đủ. Không bằng năm nay cho cha mẹ, vợ con của các tướng sĩ thêm ít đồ ăn với y phục, như vậy cũng coi như là chút tâm ý của chúng ta."

"Vài chuyện nhỏ nhặt này cứ làm theo ý phụ nhân là được." Thẩm Giác ngừng một lúc: "Hôm nay ta đến tìm nàng là muốn nói về chuyện của Vân Nhi."

"Tướng quân muốn nói gì thì cứ nói."

"Vân Nhi cũng là cô nương của gia đình trong sạch, lại đi theo ta đã lâu...Hiện giờ...hiện giờ ta cũng có con rồi, ta muốn cho nàng ấy một danh phận."

"Chuyện danh phận này, kể ra cũng đơn giản thôi. Chúng ta đều là người nhà quan ngay thẳng, cho dù có muốn nạp thiếp thì cũng không thể thiếu sáu lễ bái đường. Nhưng mà cô nương Biểu gia tự nguyện không danh không phận mà theo tướng quân về phủ, chỉ sợ là nàng ta cũng không quan tâm đến những hư danh đó."

Thẩm Giác thở dài, quay quay về phía Tô Tinh: "Phụ nhân, hôm nay ta nói chuyện với nàng không phải là để thương lượng. Phụ nhân đồng ý cũng được, không đồng ý cũng vậy thôi. Ta nhất định phải cho Vân Nhi một danh phận. Ta không thể để cho con của ta sinh ra không danh không phận được. Đã khuya rồi, nàng nghỉ ngơi đi."

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 3: C3: Chương 3

Edit + Beta: Hayin

Ngày hôm sau, tin tức Thảm gia muốn nạp thiệp đã được lan truyền nhanh chóng. Thủ đoạn của Thảm Giác rất hay. Sức mạnh của miệng đời rất ghê ghớm, một khi tin tức được truyền ra, cho dù vị phu nhân Tô Tinh này của Thảm gia không đáp ứng thì chuyện Liễu Như Vân vào cửa đã chắc như đinh đóng cột.

Tại Thảm gia.

"Tiểu thư, đây là huyết yển thượng hạng thiếu gia phải người đem đến. Thiếu gia còn nói dạo này trong người thiếu phu nhân hơi khó chịu, rất muốn gặp tiểu thư, còn tiểu thư có thời gian rảnh thì về Tô phủ một chuyến."

"Ta biết rồi."

...

"Mẫu thân, tướng quân, chiều nay con muốn về Tô gia một chuyến để thăm tẩu tẩu."

"Phu nhân thượng thư bệnh rồi nên đương nhiên là phải đi thăm. Giác Nhi, chiều nay con về cùng Tinh Nhi đi."

"Vâng, mẫu thân."

"Không cần đâu ạ, chắc là tướng quân vẫn còn việc quan trọng cần phải xử lý. Chẳng lẽ vẫn nên ở trong phủ thì hơn, một mình con về là được rồi."

Tô Tinh nói xong thì tiếp tục uống trà, nhưng trước mặt lại trông thấy một nữ tử yếu điệu thướt tha. Dáng

dáng của nàng ta rất đẹp, phần bụng đã hơi nhô lên, ước chừng khoảng bốn tháng, mắt hạnh lóng lánh, dáng vẻ yêu kiều rung động lòng người. Quả thật là đệ nhất mỹ nhân.

Vừa nhìn thấy Tô Tinh, nàng ta liền đoan trang hành lễ, tự giác đến đứng gần Thẩm Giác.

"Mẫu thân, phu nhân, đây là Vân Nhi."

"Bái kiến Thẩm lão phu nhân, bái kiến tỷ tỷ."

"Biểu cô nương hiện đang uống thuốc an thai à?"

"Vâng ạ, là tướng quân đặc biệt nhờ người tìm Lưu đại phu giỏi nhất kinh thành kê thuốc."

"Vậy thì tốt rồi, nếu đã có thai thì Biểu cô nương phải cẩn thận hơn. Những đồ sống, đã nguội hay những đồ ăn tính hàn thì đừng ăn nữa."

"Hừ." Nhìn dáng vẻ tiểu nhân thấp hèn của Biểu Như Vân, đương nhiên là Thẩm lão thái thái thấy chướng mắt. Bà nói thân thể mình không thoải mái rồi bảo Tô Tinh đưa mình về phòng.

Tô Tinh dìu Thẩm lão thái thái về phòng, lúc đi ra đại sảnh nàng không nhìn được mà quay đầu liếc nhìn Biểu Như Vân một cái. Mỹ nhân nũng nịu đang yếu đuối dựa vào lòng của Thẩm Giác, quả là một cảnh tượng tuyệt đẹp.

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 4: C4: Chương 4

Edit + Beta: Hayin

Tô Tinh về đến Tô gia, còn chưa vào cửa thì Hồ Thành Ý đã ra nghênh đón, trên mặt nàng ấy là sự lo lắng, bối rối. Tô Tinh thấy nàng thì cũng vội vàng đi qua, dịu dàng gọi một tiếng "tẩu tẩu".

"Tinh Nhi, cuối cùng muội cũng quay về rồi. Ca ca của muội đang giận lắm đây."

"Vì chuyện của Thẩm gia sao?"

Hồ Thành Ý kéo tay Tô Tinh đi vào phòng, thấy vẻ mặt bình tĩnh của Tô Tinh thì càng sốt ruột hơn: "Ca ca muội còn có thể vì chuyện gì được nữa chứ, còn không phải là chuyện của muội sao. Sớm nghe hạ nhân khuya mỗi mùa nói Thẩm Giác muốn nạp thiếp thì đã muốn xông đến Thẩm gia hỏi tội rồi. Ta đã khuyên chàng ấy rồi lại vội vàng kêu người đưa tin cho muội, muốn muội nhanh chóng về một chuyện. Muội nói thật với tẩu, có phải Thẩm Giác chọc tức muội rồi không. Nhất định tẩu tẩu sẽ làm chủ cho muội."

Tô Tinh khẽ vỗ tay Hồ Thành Ý, an ủi nói: "Tẩu tẩu đừng nóng vội, quả thật là Thẩm Giác muốn nạp thiếp. Chỉ là người thiếp này có nạp được hay không vẫn chưa chắc. Nếu như hẳn dám làm mất mặt Tô gia, thì Tô Tinh muội cũng không cho phép."

"Tẩu có thể không sốt ruột sao? Người ca ca muội thương nhất là muội. Bây giờ thấy muội chịu ảm ức thì làm sao mà chàng ấy có thể nhìn được. Bây giờ chàng đã đảm nhận chức vụ Hình bộ Thượng Thư, người của cả triều chỉ hận không thể để mắt lên người chàng, chỉ sợ chàng ấy không mắc sai lầm thôi. Huynh muội hai người tỉnh tỉnh nóng nảy giống nhau, muội nói làm sao mà tẩu không lo lắng được."

"Muội..."

Tô Tinh còn chưa kịp nói thì đã thấy Tô Tuấn nhanh chóng bước vào, sắc mặt nghiêm trọng, khóe môi xụ

xuống. Sống cùng hai mươi mấy năm, đương nhiên Tô Tinh biết Tô Tuấn đang cực kỳ tức giận. Nàng đến gần Tô Tuấn khẽ kéo tay áo y, gọi một tiếng "ca ca".

Tô Tuấn khẽ thở dài, nhìn thấy sắc mặt muội muội của mình vẫn ổn thì vẻ mặt của y cũng dễ chịu hơn một chút: "Sáng sớm ta đã báo nhà bếp chuẩn bị vài món muội thích ăn, hôm nay ăn tối xong rồi hãy về. Bên Thẩm gia ta đã phái người đi gửi tin rồi."

Tô Tinh vừa cười vừa kéo lấy cánh tay của Tô Tuấn: "Muội biết mà, ca ca thương muội nhất. Mỗi lần muội về nhà đều chuẩn bị món muội thích ăn."

"Ta không có làm những việc này đâu, đều là tẩu tẩu của muội chuẩn bị cả đấy."

Hồ Thành Ý nhìn Tô Tuấn, thâm trầm mắt với y: "Cũng không biết ai đó vừa mới sáng sớm đã bò dậy đi dọn đồ phòng bếp, sao bây giờ lại đẩy công lao sang cho thiếp rồi."

"Ý Nhi."

"Được rồi, được rồi. Ta biết huynh muội hai người có chuyện muốn nói, ta đến phòng bếp xem món ăn đã chuẩn bị thế nào rồi."

"Trong lòng có cách rồi?"

Tô Tinh nhìn Tô Tuấn, bật cười một tiếng: "Không phải sáng nay ca ca còn muốn đến Thẩm phủ tìm Thẩm Giác tính sổ sao? Sao bây giờ lại không gấp gấp nữa rồi."

"Tình tình của muội như thế nào ta còn không hiểu rõ sao. Bây giờ nhìn muội như thế này, chắc hẳn trong lòng sớm đã có suy tính rồi. Chỉ là tên Thẩm Giác này, đúng là không có quy củ gì cả. Lúc trước còn hứa hẹn với ta, mà bây giờ đã quên hết rồi à."

"Năm đó muội vào cửa Thẩm phủ cũng chỉ có mười bảy tuổi thôi. Bây giờ thẩm thoát đã năm năm rồi, vật còn đó nhưng người đã thay đổi, làm sao mà tìm được lời thề ngày ấy nữa chứ."

Tô Tuấn khẽ xoa đầu Tô Tinh: "Bất luận là bao nhiêu năm trôi qua thì muội vẫn là muội muội của Tô Tuấn ta. Nếu như Thẩm Giác có nửa điểm có lỗi với muội, ta sẽ không tha cho hắn đâu. Ta biết tính của muội, nếu như không ổn ca ca và tẩu tẩu sẽ xử lý cho muội."

"Tẩu tẩu xuất thân khuê các, tinh tình đơn thuần, không có nửa điểm không đúng với người khác. Có thể gặp tẩu tẩu, ca ca đúng là có phúc đó nha."

Tô Tuấn nghe thấy lời này sắc mặt không kiềm được mà ửng đỏ: "Nói muội ấy, kéo chúng ta vào làm gì. Muội nói rõ đầu đuôi cho ta, chuyện của Liễu thị muội thật sự không cần ca ca xử lí sao?"

Tô Tinh gật đầu: "Bây giờ chuyện này đã trở thành chủ đề bàn tán sau bữa cơm rồi. Có lẽ Thẩm Giác cũng tốn không ít công sức vì chuyện này. Bây giờ tên đã trên dây cung rồi, muội không thể không đồng ý. Nếu Liễu thị muốn vào cửa thì cứ vào được. Con gái Tô gia không thể trở thành một người đàn bà đánh đá."

"Đánh đá thì đã sao? Con gái Tô gia chúng ta vốn không cần để ý dăm ba lời của người khác."

"Ca ca yên tâm. Vốn là của muội thì người khác không thể cướp đi dù chỉ một chút."

Tô Tinh không ở lại Tô phủ quá lâu, nàng dùng xong cơm tối thì vội vàng trở về. Thẩm Giác và Liễu Như Vân đều không ở trong Thẩm phủ, nghe nói hai người họ đến Liễu gia một chuyện. Tô Tinh vừa vào cửa thì chỉ thấy một mình Thẩm lão thái thái đang ngồi uống trà ở nội sảnh. Tuy nói là uống trà nhưng nước trà trong ly vẫn còn đầy. Nhìn thấy Tô Tinh, tay bà ta vô thức siết chặt cây gậy, vô cùng lo lắng bất an.

"Mẫu thân đang đợi con à?"

"Tinh Nhi, con về rồi, ừm... Thượng Thư phu nhân khỏe chứ?"

"Tẩu tẩu không sao cả, chỉ đột nhiên bị nhiễm phong hàn thôi. Gần đây gia huynh lại bận rộn công vụ, tẩu tẩu buồn chán nên đành gọi con về trò chuyện."

"Vậy thì tốt."

Thẩm lão thái thái như có chuyện muốn nói nhưng Tô Tinh lại làm như không thấy: "Nếu mẫu thân không còn việc gì, vậy con xin về phòng trước."

"Đợi đã..."

"Mẫu thân còn việc gì ạ?"

"Tinh Nhi...Về việc cho Liễu thị vào cửa..." Thấm lão thái thái đi đến bên cạnh Tô Tinh nắm lấy tay nàng, dáng vẻ vô cùng thân thiết: "Mẫu thân để Liễu thị vào cửa thì chắc chắn trong lòng con sẽ không vui. Chỉ là cái thai của nàng ta đã lớn rồi, bụng cũng không giấu nổi nữa. Bây giờ người cả kinh thành đều đã biết, con cũng không thể để Thấm gia chúng ta trở thành trò cười được đúng không."

"Mẫu thân nói đùa rồi, Tinh Nhi đâu phải người không quan tâm đến đại cục. Chỉ là không phải hôm qua mẫu thân còn gọi Liễu thị là đàn bà suồng sã cơ mà, sao hôm nay lại đổi cách nhìn khác rồi?"

"Mẫu thân cũng chỉ vì danh tiếng Thấm gia, hưởng chi trong bụng Liễu thị còn là đích tôn của Thấm gia. Thấm gia mấy đời độc đĩnh, nếu đến Thấm Giác mà vứt bỏ cái căn cơ này, vậy thì sẽ có lỗi với bài vị mấy đời của tổ tiên của Thấm gia. Tinh Nhi, trước giờ con vẫn luôn hiểu chuyện, con nhất định sẽ đồng ý với mẫu thân đúng không?"

"Mọi việc cứ để mẫu thân sắp xếp là được, hưởng gì chuyện nạp thiếp này vốn không phải chuyện một mình con có thể quyết định. Bây giờ chuyện Thấm gia nạp quý thiếp mọi người đều đã biết cả rồi, mẫu thân hỏi con e chỉ là du thừa mà thôi."

"Được được được, ta biết Tinh Nhi là đứa trẻ hiểu chuyện mà. Trời cũng không còn sớm nữa, ta về phòng trước. Chuyện nạp thiếp cứ để quản gia lo liệu, Tinh Nhi không cần phải nhọc lòng đâu."

Thấm lão thái thái nói xong thì mừng rỡ rời đi. Tô Tinh nhìn bà ta đi xa, từ từ buông lỏng bàn tay đang nắm chặt. Nhưng móng tay đã đâm vào lòng bàn tay chảy ra vết máu nhàn nhạt.

Chương 5: C5: Chương 5

Edit + Beta: Hayin

Thẩm Giác khái hoàn trở về triều, theo lý thì phải được luận công ban thưởng. Chỉ là phải thượng triều nên đương nhiên buổi phong thưởng này phải hoãn lại.

Sáng sớm hôm nay Thẩm Giác đã dậy sớm để vào cung. Lần này tiền tuyến thắng lớn, tuy rằng hắn là phó tướng nhưng cũng lập không ít công lao. Công lao tuy nhỏ nhưng cũng coi như tiếng tăm lẫy lừng. Chỉ là khi phong thưởng, hắn bị ọch trần chuyện không tuân theo Hoàng lệnh lúc ở Nhạn Đài Quan. Nhạn Đài Quan không phải trạm gác quan trọng, lúc ấy Thẩm Giác tự mình xuất binh, thế nhưng lại bị quân địch mai phục. Tuy không khiến Nhạn Đài Quan thất thủ nhưng cũng khiến hơn trăm tướng sĩ bị thương. Chuyện này nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Nhưng bây giờ trong triều Thẩm Giác cũng được coi là một nhân vật quyền thế lớn mạnh. Vài tướng sĩ khi báo cáo biết rõ chuyện nhưng không nói ra mà giấu nhẹm đi, coi như thuận nước đẩy thuyền. Không ngờ rằng chuyện này vẫn truyền đến tai Hoàng Thượng.

Tuy Hoàng Thượng không vui, nhưng chung quy vẫn niệm tình công lao của hắn nơi tiền tuyến, coi như lấy công chuộc tội, cũng xem như là vô cùng khai ân. Về đến Thẩm phủ, trong lòng Thẩm Giác lại thấy hơi không phục.

Thẩm lão thái thái vẫn luôn đợi trong cung ban thưởng đến, nhưng chỉ thấy con trai mặt mày không vui quay về, vừa vào cửa đã tháo mũ quan Tam phẩm ném xuống đất.

Thẩm lão thái thái hoảng sợ, vội vàng nhặt mũ quan lên ôm vào lòng: "Cái thằng ngõ nghịch này, đây là thứ có thể lấy để trút giận sao? Đây là tiền đồ của con, là vinh quang của Thẩm thị chúng ta đấy."

"Chẳng qua cũng chỉ là một Tam phẩm thấp kém, có gì phải đau lòng chứ. Bây giờ con trở về từ tiền tuyến, không những không được ban thưởng vậy mà mấy tên phó tướng cùng bậc với con đều nhận được ân

điền, địa vị sắp vượt qua con luôn rồi. Sau này ở trong quân đoàn, chỉ sợ là càng ngày càng chẳng có địa vị gì cả."

"Con thắng trận quay về, có lần nào không được phong thưởng hậu đãi đâu. Sao lần này lại như vậy?"

"Tại sao ấy à, không biết tại sao chuyện con ở tiền tuyến tự mình xuất binh lại truyền đến tai của Hoàng Thượng. Không chỉ có thể biết rõ chuyện trong quân đoàn, lại còn có thể đến trước mặt Hoàng Thượng mách lẻo. Người có bân lĩnh lớn như vậy e rằng không nhiều. Vào giờ phút quan trọng này, cổ lĩnh dùng chuyện đó để đạp con xuống cũng chỉ có mỗi hấn thôi."

Tuy mẹ con Thấm gia không cam tâm, nhưng cũng có vài phần kiêng dè với Tô Tuấn. Nếu không chịu nhận tội, chỉ dựa vào quyền thế của một mình Tô Tuấn ở triều bây giờ thì con đường làm quan này của hấn cũng khó mà bước tiếp.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay, được truyền đến tai của Tô Tinh không sót một chữ nào. Đối với việc ra tay của ca ca, trong lòng của Tô Tinh cũng cảm thấy ảm áp hơn vài phần. Tô Tuấn là nhân tài giúp trị nước, lại thân thiết với Hoàng Thượng, tuổi còn trẻ đã đảm nhận chức vụ quan trọng. Đối với muội muội Tô Tinh này, y vừa là cha vừa là huynh, cực kỳ nuông chiều. Bây giờ chuyện Liễu thị vào cửa đã là chuyện chắc chắn. Nhưng dù cho nàng ta có vào được, chỉ cần cả gia tộc Tô thị chưa sụp đổ thì Tô Tinh mãi mãi là đương gia chủ mẫu của Thấm phủ.

Có Tô Tuấn đạp xuống nên Thấm Giác cũng không dám công khai chuẩn bị cho việc nạp thiếp, chỉ bí mật cử hành trước Giao thừa. Mọi hình thức đều làm qua loa cho có, đóng cửa lại bãi thiên địa rồi coi như xong, đến việc kính trà cho Tô Tinh cũng để sáng sớm ngày hôm sau bù lại.

Qua giao thừa là năm mới, trước giờ mùa đông ở đó thành vẫn luôn ảm áp, nhưng năm nay lại có trận tuyết rơi hiếm thấy. Thời tiết trở lạnh, đương nhiên là tất cả mọi người đều không thích vận động. Thấm phủ của những năm trước đều náo nhiệt, năm nay lại có vẻ yên tĩnh hơn nhiều. Tô Tinh cũng lấy lý do là quá lạnh rồi ngày ngày làm ổ trong Đông Uyển đọc sách, nhưng thật ra nàng lại vô cùng thoải mái.

Tô Tuấn nghĩ trời tuyết sẽ khó đi lại, nên bảo người đến truyền tin cho Tô Tinh không cần về Tô gia, nhân tiện còn cho người tặng rất nhiều quà mừng năm mới. Từng hàng người bê những món quà quý giá đi lướt qua Liễu Như Vân, trong lòng ả vô cùng ghen ghét, nhưng tức giận mà lại không dám nói gì.

Từ khi Liễu Như Vân vào cửa, Thấm Giác không còn đến Đông Uyển của Tô Tinh nữa. Từ xưa đến nay hạ nhân trong phủ toàn mấy kẻ nịnh hót. Ban ngày làm việc cũng khó tránh lùm mồm thảo luận đôi ba

câu, nói oí đi nương mới cười về này đúng là có phúc, vừa mới vào phủ đã khiến cho phu nhân bị ghê lạnh.

Trước giờ Biếu Như Vân vẫn luôn tự coi mình là nhất. Hai ngày nay nghe thấy lời của hạ nhân rỉ tai nhau thì trong lòng vui vẻ vô cùng, đến cả việc hành xử với Tô Tinh cũng xem nhẹ đi vài phần. Lúc này á đang nằm trong lòng của Thẩm Giác, nũng na nũng nịu nói: "Bây giờ lão gia có quyền thế lớn mạnh trong triều, con đường làm quan thuận lợi, nhất định tiền đồ sẽ rất rộng mở. Trước khi vào phủ thiếp từng nghe lão gia nhắc đến Tô Tinh, còn tưởng rằng con gái của Tô gia là nhân vật gì ghê gớm lắm cơ. Bây giờ xem ra cũng chỉ là người dựa vào lão gia để sống qua ngày thôi."

Thẩm Giác nhẹ nhàng vuốt ve nữ tử trong lòng mình, dịu dàng nói: "Đang mang thai không nên nghỉ nhiều. Điều bây giờ nàng cần làm là bồi dưỡng cho thật tốt, rồi sinh cho ta một đứa con trai trắng trẻo mập mạp."

Nhắc đến Tô Tinh, Thẩm Giác đột nhiên hơi phân tâm. Hắn nhìn mặt trăng tròn vành vạnh bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhớ ra hôm nay là ngày mười lăm. Đã hơn nửa tháng hắn chưa đến phòng của Tô Tinh rồi.

"Vân Nhi, tự đứng ta nhớ ra còn việc cần phải xử lý. Nàng nghỉ ngơi sớm nhé."

"Bão gia."

Thẩm Giác vội vàng đến Đông Uyển. Bây giờ vẫn là giờ đèn đuốc sáng trưng, Đông Uyển lại có vẻ hơi quạnh quẽ, chỉ lác đác vài ánh đèn. Tuyết dần dần rơi xuống, Thẩm Giác bảo tên sai vặt đứng cạnh đang cầm ô bước lên trước gõ cửa.

Hồng Tụ và Lục Tụ mở cửa đi ra thấy Thẩm Giác thì giật mình: "Trời tuyết gió lớn, sao cô gia qua đây mà không cho người báo trước một tiếng vậy ạ."

"Phu nhân ngủ chưa?"

"Đêm nay trời lạnh, tiểu thư đã nghỉ ngơi rồi. Nếu cô gia có chuyện thì nô tỳ sẽ đi gọi tiểu thư dậy."

"Không cần, không cần. Nếu nghỉ ngơi rồi vậy thì cứ để nàng nghỉ đi. Đi giúp ta thu dọn thư phòng, hôm nay ta còn vài chuyện cần phải xử lý."

"*Ừng, cô gia.*"

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 6: C6: Chương 6

Edit + Beta: Hayin

Thẩm Giác vào thư phòng, trên bàn xếp gọn những thư tịch binh pháp mà bình thường hẳn thích xem, còn bên cạnh thì đặt vài tập thơ Tô Tinh viết khi rảnh rỗi không có việc gì làm. Lúc trước họ ở trong thư phòng này cùng nhau đọc sách. Hẳn nghiên cứu binh pháp, còn nàng ở bên cạnh cầm những quyển cổ tịch không biết tìm ở đâu ra yêu thích không rời tay. Có khi hào hứng còn rủ rỉ bên tai hẳn đôi ba câu.

Hai người vốn là đôi phu thê trẻ, tình cảm suốt bao nhiêu năm bên nhau rồi cũng thổ lộ tâm tình. Ban đầu hẳn cũng chỉ là tham tướng Thất phẩm thấp hèn, còn là phải nhờ bà phụ trong nhà nhét chút bạc vào quân đoàn mới có thể giật được chức quan. Lúc đó Tô Tinh đang độ tuổi xuân, lại còn giành được danh hiệu tài nữ đệ nhất kinh thành, ca ca của nàng Tô Tuân được phong chức Hình Bộ thị lang, tiền độ vô lượng.

Hai người họ gặp nhau vào lễ hội Hoa đăng. Bởi vì Tô Tinh và nha hoàn bị lạc đường, rồi tình cờ gặp Thẩm Giác trong đám đông. Bọn họ là nhất kiến chung tình. Hai người không môn đăng hộ đối, nhưng Tô Tinh lại kiên quyết phải là Thẩm Giác. Sau đó Thẩm Giác được Tô Tuân tiến cử được phong làm phó tướng, lại lập chiến công nên hai người cử hành hôn lễ rất rầm rộ, vào thời điểm ấy cũng coi như là một giai thoại.

Nhưng rồi ngày rộng tháng dài, tuy rằng phẩm hàm của Thẩm Giác có tăng lên nhưng trong quân đội vẫn luôn thua người ta một bậc, trong lòng hẳn hơi không cam tâm. Trong quân người lắm miệng nhiều, mặc dù gặp nhau mang theo vài phần khách sáo, nhưng sau lưng luôn nhai đi nhai lại nói Thẩm Giác là người núp sau váy phu nhân nhờ cậy quan hệ, nên mới có địa vị như ngày nay.

Hiện giờ Tô Tuân là Hình Bộ Thượng thư, được Hoàng Thượng vô cùng trọng dụng giao cho đảm đương chức vị giám sát. Anh rể từng bước thăng tiến, thân là em rể nhưng vẫn chỉ cố gắng lăn lộn trong quân đoàn tìm kiếm công danh. Địa vị ngày càng chênh lệch, Thẩm Giác và Tô Tinh cũng xảy ra lục đục.

Hắn quen với Liễu Như Vân cũng là tình cờ. Hôm đó lão Liễu mang binh khí đã đánh bóng mới tinh đến quân doanh. Ông dẫn theo con gái giả dạng thành nam nhân đi ra ngoài cho mở mang tầm mắt, đúng lúc đụng mặt Thảm Giác đến quân doanh thị sát. So về tướng mạo, còn lâu Liễu Như Vân mới bì lại Tô Tinh. Nhưng trên người Tô Tinh lúc nào cũng mang sự kiêu căng và cao ngạo của nữ tử thế gia, khiến cho người khác khó mà thân cận được. Giọng nói Liễu Như Vân nhỏ nhẹ, dịu dàng lại tinh ý, rất nhanh đã nắm được trái tim của Thảm Giác. Thảm Giác biết mình có lỗi với Tô Tinh, bèn mượn cớ chuyện trong quân doanh phức tạp, suốt ngày không chịu về nhà. Mặc dù hắn cũng chiều Liễu Như Vân, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến việc rước cả về nhà. Không ngờ rằng Liễu Như Vân lại có thai.

Bên ngoài cửa không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng người ngày càng tiến lại gần.

"Ai ở bên ngoài?"

"Cô gia, là nô tỳ. Tiểu thư sai nô tỳ đưa cho ngài vài thứ."

Hồng Tụ đẩy cửa đi vào, trên tay đang bưng một vò rượu nhỏ còn ấm, trên cánh tay còn vắt một chiếc áo choàng.

"Cô gia, buổi tối đọc sách sẽ bị lạnh. Tiểu thư đặc biệt chuẩn bị cho ngài rượu ấm và áo choàng."

"Phu nhân tỉnh rồi à?"

"Hôm qua phu nhân trúng gió nên hôm nay ngủ hơi sâu một chút. Những thứ này đều là theo quy củ lúc trước mà chuẩn bị đấy ạ."

"Phu nhân có lòng rồi, nhiều năm như vậy..."

Thảm Giác còn chưa nói xong, lại thấy bên ngoài có người vội vàng chạy vào. Chính là tên sai vặt lúc này đi cùng Thảm Giác: "Bão gia, bên Tây Uyển cho người đến mời."

Thảm Giác chau mày: "Chuyện gì?"

"Họ nói Liễu di nương động thai khó chịu, mời lão gia nhanh chóng qua đó xem."

Vừa nghe cái thai của Liễu Như Vân có chuyện, Thảm Giác lập tức gấp gáp hơn vài phần. Sắp ra khỏi

phòng thì hẳn ngừng lại một chút. Hẳn quay người nhìn Hồng Tụ thì lại thấy nàng vô cùng ung dung, lặng thinh không nói gì. Hẳn ngáp ngừng trong giây lát rồi nhanh chân rời khỏi thư phòng.

Trong phòng, Tô Tinh chưa hề nghỉ ngơi. Nàng đang nằm trên giường đốt nến đọc sách. Tuy rằng nói là đọc sách nhưng một lúc lâu rồi mà vẫn chưa lật trang sách nào.

Hồng Tụ bưng vò rượu ấm và áo choàng đi vào phòng. Tô Tinh ngẩng đầu nhìn thoáng qua rồi gập sách lại.

"Đến Tây Uyển rồi?"

"Mới này Liễu di nương phái người đến mời, nói là động thai khó chịu nên bảo cô gia qua xem thử."

"Thôi vậy, ta đã đánh giá hẳn cao rồi. Cũng không còn sớm nữa, các người đi nghỉ ngơi hết đi."

Tuyệt dần ngừng rơi, tuy là đêm khuya nhưng lại rất sáng sủa. Trong phòng tắt nến, Tô Tinh cũng ngán ngạo chìm vào giấc ngủ.

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 7: 07: Chương 7

Edit + Beta: Hayin

Tết Nguyên Đán kết thúc, triều đình kinh thành cũng nghênh đón một chuyện lớn, đại thọ tám mươi của lão Thái sư đương triều. Lão Thái sư bước sang tuổi tám mươi, tuy đã sớm nghĩ hưu nhưng vẫn được Hoàng đế vô cùng kính trọng. Triều đại này trọng văn nhẹ võ, lão Thái sư lại tinh thông văn học được người người kính nể, từng là thái phó dạy dỗ con cháu thế gia, dưới trướng có rất nhiều học trò. Mà Tô Tinh cũng may mắn đi theo Tô Tuân được bá sư làm học trò.

Sinh nhật của lão Thái sư vốn là đại sự, quan Tam phẩm trở lên ở trong triều đều được đưa người nhà đến chúc mừng, đương nhiên cũng bao gồm cả Thẩm phủ. Về quà mừng, Tô Tinh đã sớm chuẩn bị rồi. Chỉ là làm học trò của Thái sư, mỗi người đều phải chuẩn bị một bài thơ, cũng giống như trên lớp học thi làm thơ giành lấy vị trí quán quân, còn có thưởng nữa.

Tô Tinh viết được mấy câu, vẫn luôn cảm thấy không vừa ý lắm, cứ sửa tới sửa lui. Đoàn Nhi, nha hoàn bên cạnh Liễu Như Vân, bung khay bước vào trong.

"Phu nhân, đây là lão gia ra lệnh cho nô tỳ mang đến, nói là để cho phu nhân mặc trong buổi sinh thần ngày mai của Thái sư ạ."

Tô Tinh thoáng liếc mắt qua. Không nói đến cách cắt may của bộ y phục này, chất liệu cũng khá thô. Mà quan trọng nhất, đây là một bộ váy màu hồng nhạt. Từ xưa đến nay địa vị vẫn luôn được phân chia rạch ròi. Chính thật có thể mặc màu đỏ, còn thiếp thất chỉ có thể mặc màu hồng phấn hoặc màu đỏ nhạt. Nếu lúc này nàng mặc bộ y phục này tới yến tiệc thì chính là tự sát vào mặt mình.

"Đi báo lại với lão gia, ngày mai ta đã có chuẩn bị rồi. Hồng Tụ, lấy bộ xiêm y mới màu xanh nhạt thêu gấm ra đây cho ta."

"Nhưng mà phu nhân, đây là lão gia đích thân ban thưởng, e là phu nhân sẽ làm phật ý lão gia đây."

Tô Tinh thoáng liếc nhìn Hồng Tụ, Hồng Tụ bước tới thẳng tay tát cho Đoàn Nhi một cái: "Người là cái thá gì vậy. Bây giờ đương gia chủ mẫu mặc gì cũng cần một tên nô tỳ như người chõ miệng vào à."

"Dạ, nô tỳ biết sai rồi ạ."

Đoàn Nhi sợ Tô Tinh nổi giận, nhanh chóng đặt y phục xuống rồi lập tức chuồn ra ngoài.

Ngày hôm sau, bởi vì Thẩm Giác tạm thời có chuyện quan trọng cần phải xử lý, nên Tô Tinh đành một mình đến phủ đệ của lão Thái sư. Phủ đệ của Thái sư nằm ở một con phố thanh bình bên ngoài thành đô. Phủ đệ không quá lớn, tuy không được gọi là hoành tráng nhưng lại được trang hoàng cực kỳ thanh lịch trang nhã. Tô Tinh đến hơi muộn, lúc này đã có rất nhiều xe ngựa đậu thành tốp năm tốp ba ở trước cửa.

Vừa xuống xe, vài vị phu nhân nhà quan xung quanh đã bước đến chào hỏi nàng. Một vài người trong số này là đồng môn, một vài là đi theo ca ca rồi gặp được, còn lại đều là những người mà nàng không quen biết.

Một tràng tiếng ó ngựa gập gáp truyền đến. Một nữ tử mặc xiêm y đồ rực rỡ ngựa đến trước mặt mọi người. Vị nữ tử mặc trang phục cưỡi ngựa màu đỏ, mái tóc đen nhánh được búi lên, trên tay cầm một chiếc roi ngựa màu vàng kim, toả sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời. Nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp, trong ánh mắt còn mang theo vài tia khí khái của anh hùng, là một mỹ nhân hiếm có.

Vừa nhìn thấy Tô Tinh, nàng ta xoay người nháy xuống khỏi ngựa. Chiếc roi ngựa chưa kịp thu lại, bay thẳng về hướng Tô Tinh. Hồng Tụ hoảng sợ, nhanh chóng chắn phía trước Tô Tinh nhưng lại bị Tô Tinh cản lại.

"Không ngờ Quận chúa lại có hứng thật đấy. Bộ trang phục cưỡi ngựa này rất hợp với cô đó."

Tư Đồ Thanh Hà thu roi ngựa lại: "Hôm nay mặc trời mọc ở phía bắc rồi sao, cô mà lại khen ta à?"

"Quận chúa còn có chuyện gì nữa không? Nếu không thì ta đi vào đây."

"Đương nhiên là có chuyện rồi. Ngày nay ta đều đã nghiên cứu hết mấy bài thơ của cô rồi. Bây giờ ta đã biết người biết ta, vị trí quán quân hôm nay chắc chắn sẽ thuộc về ta."

Tư Đồ Thanh Hà là con gái út của Tề Vương, cũng là biểu muội của Hoàng Đế đương triều, xấp xỉ tuổi Tô

Tĩnh, cũng bái lão Thái sư để làm học trò. Hai người coi như là có quen biết, nhưng quan hệ lại không hoà hợp cho lắm, đặc biệt thích thi thơ ca phân tranh cao thấp. Tài văn chương của Tư Đồ Thanh Hà không bằng Tô Tĩnh. Từ khi bị mất danh hiệu đệ nhất tài nữ của kinh thành, thì năm nào cũng muốn tranh giành vị trí quán quân với Tô Tĩnh trong buổi tiệc mừng thọ.

Hai người lần lượt bước vào phủ Thái sư. Thái sư đã ngồi ngay ngắn ở giữa từ sớm. So với năm ngoái thì rõ ràng là ông đã tiêu tụy đi vài phần. Đầu tóc đã hoa râm nhưng tinh thần vẫn cực kỳ tốt. Nhìn thấy nhiều học trò như vậy thì thấy ăn ngon miệng hơn chút. Tô Tĩnh đợi Thám Giác một lúc lâu, nhưng không biết sao mà mãi hẵn vẫn chưa tới. Không còn cách nào khác, chỉ đành một mình bước lên tưng lễ. Không biết Tư Đồ Thanh Hà đang đứng một bên đã đi lên trước từ lúc nào rồi cùng đưa lễ vật của hai người qua, còn thuận miệng nói vài lời tốt lành, làm cho Thái sư cực kỳ vui vẻ.

Hôm nay nhiều khách khứa, cần phải tuân theo nguyên tắc nam nữ khác biệt. Nữ quyền đều được sắp xếp nghỉ ngơi ở sảnh trong. Bởi vì lão Thái sư không thể hứng gió quá lâu nên đã được người hầu đỡ về nhà trong nghỉ ngơi. Lúc này chỉ còn con gái của Thái sư phụ trách việc bình chọn quán quân lần này. Thật ra quy tắc bình chọn cũng khá đơn giản. Chọn ra năm tác phẩm hay nhất trong số rất nhiều tác phẩm, bên nữ làm thơ thì bên nam bỏ phiếu, bên nam làm thơ thì bên nữ bỏ phiếu. Chọn ra được hai tác phẩm hay nhất thì đó chính là hai nam nữ quán quân của năm nay.

Tô Tĩnh viết thơ xong thì gấp lại rồi đưa cho Hồng Tú. Khoảng chừng nửa canh giờ sau đã có kết quả bình chọn rồi.

Quán quân bên nam vẫn là quán quân năm ngoái, trưởng tử của Thái phó Trần Trù. Quán quân bên nữ thì lại có thay đổi, là Tư Đồ Thanh Hà giành được.

Tư Đồ Thanh Hà biết kết quả thì không giấu được sự vui vẻ, lập tức xoay người đi tìm Tô Tĩnh. Nhưng lại nghe hạ nhân nói người Thám phủ tới sát ruột mời Tô Tĩnh trở về.

"Quận chúa sao thế, sao đã trở thành quán quân rồi mà vẫn không vui vậy?"

"Không biết tại sao, ta cứ luôn cảm thấy hôm nay nàng ta hơi lạ lạ. Thu Dàn, người đi lấy thơ hôm nay có ấy làm mang ra đây cho ta."

"Đạ."

Uương Cảnh bước tới, vừa hay nhìn thấy Quận chúa nhà mình đang đứng nói gì đó với Thu Dàn: "Ô kìa, hôm nay Quận chúa nhà ta nổi bật quá đi."

Tư Đồ Thanh Hà xoay người đánh cho hẵn một cái: "Vừa nãy chàng nhìn thấy Thẩm Giác phải không?"

"Đâu có thấy đâu, nhưng thật ra ta có thấy Thẩm phu nhân vội vàng rời đi. Sao thế, xảy ra chuyện gì à?"

"Cứ cảm thấy hôm nay Tô Tĩnh có hơi kỳ lạ."

"Vậy sao nàng không hỏi thử xem."

"Chàng còn phải nói à. Hạ nhân của Thẩm gia nói Thẩm phủ xảy ra chuyện nên đã lập tức đến tìm người rồi. Khó khăn lắm ta mới giành được quán quân, còn chưa kịp khoe khoang với nàng ta đây này."

"Được rồi được rồi. Hôm nay nàng đã chiếm hết nổi bật rồi, cũng nên thoả mãn rồi đó." Uương Cảnh xoa đầu Tư Đồ Thanh Hà rồi kéo nàng lên xe ngựa: "Đi thôi, về nhà nào."

Hãy nhấn vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 8: C8: Chương 8

Edit + Beta: Hayin

Thẩm phủ xây ra chuyện, là hạ nhân tôi mời Tô Tinh về đã nói như vậy.

Tô Tinh về đến Thẩm phủ, Thẩm Giác và Thẩm lão phu nhân đã ngồi ngay ngắn ở sảnh chính. Sắc mặt Thẩm lão phu nhân nghiêm trọng, biểu cảm của Thẩm Giác lại càng nặng nề hơn. Nhìn tình hình này thì có vẻ như đã có chuyện thật rồi.

"Hôm nay tướng quân về sớm, không biết gọi thiệp về gấp như vậy là vì chuyện gì."

Sắc mặt Thẩm Giác không tốt, chỉ vào một món hầm thượng phẩm trên bàn, lạnh lùng nói: "Phu nhân không muốn giải thích một chút sao."

Tô Tinh đến gần nhìn thử. Mùi hương trong chén rất kỳ lạ, màu sắc đỏ thẫm như máu, nhưng lại không phải huyết yển của nàng.

"Không phải chỉ là một món hầm thượng phẩm thôi sao. Có chuyện gì thì tướng quân cứ nói thẳng ra là được."

"Sáng nay sau khi Vân Nhi ăn món tổ yến này thì lập tức đau bụng khó chịu, bây giờ vẫn còn đang nằm trên giường. Hạ nhân nói là nàng phải người đưa qua. Nàng giải thích thế nào đây."

Tô Tinh cũng không vội trả lời Thẩm Giác, tự ý ngồi sang một bên rồi nhàn nhạt đáp: "Mọi việc không thể chỉ nghe từ một phía được. Nếu đã muốn hỏi tội, vậy người cũng phải đến đồng đủ mới được chứ."

Tô Tinh vừa nói xong, Hồng Tụ đã dẫn người hầu áp giải hai bà tử lên. Hai người này không biết đã xảy ra chuyện gì, quỳ gối trước mặt Tô Tinh rồi không kiềm chế được mà run lấy bầy.

"Chén tổ yến này là ta sai người mang tới cho Liễu di nương à?"

Lưu ma ma đang quỳ thoáng liếc nhìn Thẩm Giác, lại khẽ liếc qua phía Tô Tinh rồi cúi đầu nói lắp bắp:
"Món hầm này là từ phòng bếp nhỏ của Đông Uyển đưa qua, nói là để tẩm bổ cho Liễu di nương."

"Phòng bếp nhỏ của Đông Uyển. Được rồi. Thường ma ma, chuyện đồ ăn vẫn luôn do người phụ trách. Vậy người nói cho ta biết, món hầm này được hầm lúc nào, với cả cho người đưa đến Tây Uyển lúc nào."

Thường ma ma chưa từng gặp phải tình huống như vậy, chỉ cúi đầu khẽ đáp: "Là sáng sớm hôm nay Lục Tu cô nương phân phó. Sau khi nô tỳ hầm xong thì lập tức đưa cho Lưu ma ma bên Tây Uyển. Còn lại nô tỳ không biết thêm gì nữa."

"Có còn nhớ Lục Tu phân phó lúc nào không?"

"Là...là sáng sớm hôm nay, giờ Mẹo."

"Vậy thì trùng hợp thật đấy. Giờ Mẹo thì đúng lúc ta đang chuẩn bị đến phủ Thái sư, e là Lục Tu đang vội vàng trang điểm cho ta, lấy đầu ra thời gian mà đi phân phó cho người nữa chứ."

"Là...là nô tỳ nhớ nhầm. Là đêm qua, đêm qua phân phó."

Thẩm lão thái thái nhìn Tô Tinh, không kiềm chế được mà lên tiếng: "Tinh Nhi, huyết yến này sợ là người bình thường không thể tìm được đâu...Nếu con có ý kiến với Liễu thị, làm chủ mẫu thì chỉ cần mắng mỗ mấy câu là được rồi. Nhưng thế này..."

"Chủ mẫu cũng cho rằng là con làm sao? Sai người hạ độc vào huyết yến?"

"Hiện giờ huyết yến này từ trong phòng của con mà ra. Bất luận là hai bà tử này có nói dối hay không, suy cho cùng cũng không thể không liên quan đến con. Vì để giữ sạch nếp nhà, chỉ đành phải khiến cho phu nhân chịu tội thân rồi."

"Tướng quân và mẫu thân cho rằng huyết yến này có độc ư?" Tô Tinh ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Giác và Thẩm lão thái thái với ánh mắt lạnh lùng khiến cho người khác phải khiếp sợ: "Tướng quân cũng biết huyết yến này từ đâu mà có chứ nhỉ."

"Lấy ở đâu?"

"Đây là lễ vật được ngự ban. Động tay động chân với vật phẩm ngự ban, Tô Tinh không có lá gan đó. Nếu tướng quân cho rằng Tô Tinh cả gan dám làm vậy thì đã khiến tướng quân thất vọng rồi. Có điều nếu chuyện này mà truyền đến tai Hoàng Thượng, thì không chỉ có Tô Tinh gặp chuyện, sợ là toàn bộ Thảm gia cũng gặp chuyện luôn đấy. Cho nên tướng quân, ngài chắc chắn muốn phạt ta sao?"

Vừa nghe thấy hai chữ ngự ban, cả người Thảm lão thái thái suýt ngã khỏi ghế. Động tay động chân với vật phẩm ngự ban, một khi chuyện này bị truyền ra thì sẽ là tội khi quân bất kính. Không chỉ mình Tô Tinh gặp chuyện mà toàn bộ Thảm gia cũng sẽ bị liên lụy.

"Tinh Nhi, con đừng nóng giận. Giác Nhi cũng chỉ quá lo lắng cho đứa con trong bụng Liễu thị thôi. Ta muốn nói chắc là hạ nhân bên Tây Uyển không cẩn thận, đưa nhầm đồ ăn không sạch sẽ."

"Vậy còn tướng quân, ý của ngài là gì."

Thảm Giác hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Tô Tinh. Bất luận việc này có quan hệ với Tô Tinh hay không thì hẳn cũng không thể cho rằng việc này có liên quan đến nàng.

Tô Tinh cười thành tiếng, còn mang theo một tia trào phúng: "Thường ma ma, người đã suy nghĩ rõ ràng về điều mình vừa nói chưa? Thật sự là đêm qua Lục Tự đã phân phó người đưa tổ yến đến Tây Uyển à?"

"Nô tỳ luôn luôn làm việc theo khuôn khổ, tuyệt đối không dám cả gan làm càn."

"Nói vậy." Hồng Tự lạnh giọng quát: "Đồ vật ở Đông Uyển đều là sứ trắng để xanh, chính là loại gốm sứ tốt nhất. Chén hàm này của người là sứ trắng mạ vàng, chắc chắn không phải là đồ ở Đông Uyển. Chẳng lẽ Lục Tự lại lấy lấy chén hàm ở chỗ khác rồi đưa cho người hàm, sau đó lại đưa cho Liễu di nương à?"

"Hình như trí nhớ của Thường ma ma không được tốt lắm nhỉ. Đêm qua Lục Tự phân phó người đi hàm tổ yến sao? Nhưng hôm qua Lục Tự đã trở về Tô phủ rồi mà nhỉ. Đương nhiên, nếu tướng quân và mẫu thân nghĩ rằng hai chủ tớ bọn ta thông đồng với nhau, vậy thì thiếp sẽ gọi Lục Tự về để đối chất với Thường ma ma."

Trong lòng Thường ma ma sùng sốt. Chẳng qua bà ta chỉ thêm muốn mấy cái lá bằng vàng mà Liễu di nương dúi cho, nhất thời nổi lên suy nghĩ tham lam nên mới trộm tổ yến của phu nhân. Trước giờ phu nhân

vẫn luôn là một chủ nhân rộng lượng. Bình thường bọn họ có nuốt chút tiền boa hay là cắt vào túi riêng thì phu nhân cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt. Sao hôm nay đột nhiên lại khó ở vậy. Bà ta vội vàng xin tha, khóc lóc kể lể với Tô Tinh: "Phu nhân, người tha cho nô tỳ đi mà. Tại nô tỳ nhất thời hồ đồ lấy huyết yển của phu nhân mang đi tặng, chỉ mong có thể làm cho Biều di nương vui vẻ. Cầu xin phu nhân tha thứ."

"Tâm lòng Thường ma ma rộng lớn như vậy, cũng đã có thể làm chủ giúp phu nhân luôn rồi đây."

"Hạ nhân đã vô dụng, vậy phu nhân cứ tự xử lý đi."

Thẩm Giác nói xong câu đó thì xoay người định rời đi. Tô Tinh ngẩng đầu đối mặt với Thẩm Giác, giọng nói mang theo vài phần xa cách: "Tướng quân nghĩ rằng chuyện này đã xong rồi sao?"

Trong lòng Thẩm Giác còn đang lo lắng cho Biều thị, giọng điệu của hắn cũng hơi thiếu kiên nhẫn:

"Chung quy Vân Nhi vì ăn tổ yến của nàng nên mới không thoát mái. Nếu đã là hạ nhân phạm lỗi thì nàng cứ xử lý là được, tại sao nàng còn muốn ta trách móc Vân Nhi nữa làm gì."

"Thiếp vẫn nói lại câu kia. Nếu trong lòng tướng quân nghi ngờ tổ yến có độc thì tiện thể xử lý luôn cả thiếp đi. Nhưng tội khi quân bắt kính này, không biết Thẩm gia có gánh nổi không đây." Tô Tinh đứng dậy, sai hạ nhân lôi Thường ma ma xuống đánh hai mươi gậy. Trước khi rời đi còn quay đầu nói với Thẩm Giác: "Y phục tướng quân cho người đưa qua, thiếp thật sự không thể nhận được đâu, đã cho người trả về Tây Uyển rồi. Gần đây thiếp cảm thấy không được khoẻ, nếu không có việc gì thì xin tướng quân đừng đến làm phiền."

Tô Tinh về phòng, không thay y phục mà nằm luôn xuống giường. Hôm nay thật sự hơi nhức đầu. Bây giờ Thẩm Giác và nàng đã để lộ chuyện hai người không còn hoà hợp với nhau ra bên ngoài rồi.

Hồng Tụ theo sau bước vào, giúp Tô Tinh thay y phục.

"Bên Thường ma ma đã xử lý sạch sẽ rồi chứ?"

"Đánh hai mươi gậy, đã bị đuổi khỏi phủ rồi. Bên thiếu gia gửi lời qua, nói là sau tối nay sẽ không còn xuất hiện trong đô thành nữa."

"Người có dị tâm, căn bản không đáng để thương hại."

"Sao tiểu thư biết được Thường ma ma sẽ lên lút giao dịch với Tây Uyển vậy?"

"Thủ đoạn tư lợi ngày thường của bà ta, ta nhắm mắt cho qua thì cũng thôi đi. Thế mà bà ta còn không biết điểm dừng. Hôm đó Thảm Giác tới Đông Uyển, bà ta đã lén lút đến Tây Uyển, mười lăm phút sau mới rời khỏi phòng của Liễu Như Vân. Có điều bà ta gặp may đấy, để cho Liễu Như Vân biết được rồi mơ tưởng đến đồ vật không nên nghĩ đến, đã phải trả một cái giá đắt rồi."

Kỳ thực mọi chuyện thật sự rất đơn giản. Từ ngày Tô Tuấn phái người đến tặng huyết yển thì nàng đã nhìn ra tâm tư của Liễu Như Vân giao động rồi. Huyết yển được đưa tới Tây Uyển hôm nay cũng chỉ bị bỏ một lượng chu sa rất rất nhỏ vào thôi. Một lượng nhỏ chu sa vô hại với cơ thể người, nhưng cũng chỉ khiến cho thai phụ ăn phải bị đau bụng thôi. Liễu Như Vân nghĩ rằng chỉ cần dùng chuyện này thì sẽ khiến cho Thảm Giác trừng phạt Tô Tinh. Nhưng đâu ngờ lại tính thiếu một bước, không nghĩ đến đây lại là vật phẩm quý báu. Thảm gia, tuyệt đối sẽ không thể vì bản thân mà ôm cái tội danh khi quân bắt kính được.

Bên kia, Liễu Như Vân vẫn còn nằm trên giường giả vờ đau bụng. Sáng nay sau khi ả dùng xong huyết yển thì đau bụng khó chịu. Ấy cũng không biết nguyên nhân là gì, nhưng lại nghĩ ra đây là cơ hội cực tốt để hãm hại Tô Tinh, lập tức sai người mời Thảm Giác trở về. Sau đó giả vờ đau bụng không thể chịu nổi, cho người mua chuộc được hai ma ma, chỉ luôn muốn chứng minh tội ác của Tô Tinh. Có điều lúc này Tô Tinh đã hồi phủ được một lúc rồi, sao sảnh ngoài vẫn chưa truyền tin gì đến nhỉ.

"Đoàn Nhi, người ra sảnh ngoài nghe ngóng chút đi, xem việc này sao rồi."

"Vâng."

Đoàn Nhi vừa mới lui ra thì đã thấy Thảm Giác mang theo vẻ mặt nặng nề đi đến. Liễu Như Vân vội vàng nằm xuống, giả vờ trưng ra cái bộ dáng khó chịu.

Nhìn thấy Liễu Như Vân, cuối cùng sắc mặt của Thảm Giác cũng tốt hơn vài phần, giọng điệu cũng mang theo ba phần quan tâm: "Vân Nhi, đã khá hơn rồi chứ."

"Bão gia, hôm nay Vân Nhi phải chịu uất ức lớn như vậy, ngài phải làm chủ giúp Vân Nhi đây."

Thảm Giác nghe được lời này thì hơi cau mày, nói: "Nàng dám chắc việc hôm nay là do Tô Tinh làm sao? Bình thường nàng cũng ăn không ít huyết yển này, cũng chưa từng gặp phải vấn đề nào cả. Chắc hôm nay đã ăn phải món nào khác nên mới bị khó chịu như vậy thôi."

"Bão gia ngài biết mà, mới sáng sớm hôm nay Vân Nhi đã thấy khó chịu rồi. Mặc dù khẩu vị không tốt nhưng nhìn thấy tâm ý của phu nhân nên mới miễn cưỡng ăn hết. Vân Nhi thân đang mang thai, sao lại không suy nghĩ cho đứa bé trong bụng mà dám ăn uống tùy tiện chứ."

"Phu nhân đã điều tra rõ rồi, là do hai bà tử tiện mang huyết yển của nàng ấy tới để nịnh bợ nàng thôi. Nàng ấy không biết gì cả, đoán chừng cũng sẽ không có ý muốn hại nàng đâu. Hương hồ đây còn là vật phẩm ngự ban..."

"Nếu phu nhân đã nói như vậy, ngẫm lại thì cũng không sai đâu nhỉ. Chỉ là trong cái phủ này lão gia là trời, phu nhân vẫn nên ngoan ngoãn nghe theo căn dặn của lão gia mới phải. Tại sao lại còn phải làm loạn ở đại đường như vậy được chứ." Thấy Thấm Giác không đáp, Liễu Như Vân nói tiếp: "Từ nhỏ phụ thân đã dạy Vân Nhi phải tuân theo tam tông tứ đức. Phu nhân xuất thân từ gia đình thế gia, đáng lẽ phải càng hiểu rõ đạo lý này chứ. Không ngờ bây giờ..."

"Tam tông tứ đức? Sợ là Tô gia chưa từng dạy nàng ta chuyện này đâu."

Thấm Giác vẫn còn chút tức giận với Tô Tĩnh. Nàng làm thế tử, nhưng thật ra nàng chưa bao giờ suy nghĩ cho Thấm gia. Nhưng trái lại chỉ biết toàn tâm toàn ý với Tô gia mà thôi.

Liễu Như Vân thấy vậy thì càng thích thú, đến cả giả vờ đau bụng cũng không thêm để ý nữa: "Bão gia, hiện giờ Thấm gia là do ngài làm chủ. Cho dù nhà mẹ đẻ của phu nhân có hiển hách cỡ nào đi nữa, thì cũng đều phải tuân theo quy củ của Thấm gia. Ngài muốn nàng ta thế nào thì nàng ta phải theo thế đó."

"Nhưng phu nhân đã vào Thấm gia, cũng chưa từng phạm phải sai lầm lớn nào. Ta cũng không quá hà khắc với nàng ấy."

"Bão gia, di nương, nha hoàn Đông Uyển đến tặng đồ, nói rằng là hôm qua Đoàn Nhi tỷ đưa qua."

Một tiểu nha hoàn bước đến đặt khay xuống trước mặt Thấm Giác. Thấm Giác vừa nhìn thấy thì đột nhiên nổi giận, vươn tay hất cái khay xuống đất. Liễu Như Vân thật sự bị làm cho hoảng sợ.

"Bão gia..."

"Chuyện này có phải là nàng làm hay không?"

Liễu Như Vân bị dọa cho cực kỳ sợ hãi. Từ lúc mang thai đến nay, Thẩm Giác chưa nặng lời với ả bao giờ. Hôm nay bị làm sao vậy, "Bão gia...thiếp thân biết gần đây lão gia bận rộn quân vụ, muốn phân ưu với lão gia..."

"Phân ưu? Nàng nhìn xem nàng đã đưa cái gì qua đi. Nàng để cho nàng ấy mặc thứ này đi tham dự sinh thần của lão Thái sư là muốn tạt vào mặt Thẩm gia sao. Nàng cũng biết có những ai đến tham dự cơ mà, đều là những nhân vật đứng đầu trong triều đình cả đấy. Nàng để Tô Tinh mặc cái này thì bất kỳ người nào khác, chỉ kể riêng bên phía Tô Tuấn thôi là ta đã không thể giải thích được rồi. Nàng có hiểu được không vậy."

"Bão gia, thiếp thân biết sai rồi, tại thiếp thân nhất thời bất cẩn. Ngài hãy vì đứa con trong bụng mà tha thứ cho thiếp thân đi mà."

Thẩm Giác đã nổi cáu một trận với Liễu Như Vân, nhưng cuối cùng cũng không trách phạt ả. Chỉ kéo ả ta đến Đông Uyển xin lỗi, nói là hạ nhân ngu dốt nên đã đưa sai y phục.

Tô Tinh nghe được mấy câu này thì cảm thấy thật sự rất buồn cười, lắc cổ không khoé rồi thẳng thừng bỏ về.

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 9: C9: Chương 9

Edit + Beta: Hayin

Suốt cả tháng này, Tô Tinh viện có bị bệnh với bên ngoài, ngày ngày trốn trong phòng luyện chữ, rất ít khi giao tiếp với bên ngoài. Thế nhưng không ngờ thứ giao tiếp duy nhất lại là mấy văn thiệp thách đấu của Quận chúa Thanh Hà.

Nhưng thật ra trong tháng này Thẩm Giác cũng từng bước thăng chức, hỗ trợ Binh Bộ làm không ít chuyện, cũng lên được chức Binh Bộ thị lang. Trái lại Tô Tuấn lại làm như không có chuyện gì xảy ra, có vẻ như không muốn can thiệp vào chuyện của Thẩm gia, cũng không còn chèn ép hắn nữa. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Thẩm Giác chiếm trọn hết thầy nổi bật.

Ba tháng trôi qua, Liễu Như Vân đã mang thai được bảy tháng. Sau khi Tô Tinh đóng cửa không quan tâm thế sự thì à ta được nâng lên thành quý thiếp, thậm chí còn được đi theo Thẩm Giác xã giao vài lần. Nhận được lời nịnh hót của mấy vị phu nhân nhà quan lớn, à thật sự nghĩ rằng mình đã trở thành đương gia chủ mẫu của Thẩm gia.

Bỗng chốc, chuyện về vị quý thiếp này của Thẩm gia đã được truyền khắp kinh thành. Có người nói rằng Tô Tinh chán đơn gối chiếc sống rất khổ sở, có người lại nói Thẩm gia sủng tân quý thiếp mà diệt thế, không quân theo tam cương ngũ thường.

Ngày nào Hồng Tụ cũng kể lại mấy lời đồn chôn ngô hém cho Tô Tinh nghe. Tô Tinh cũng không quan tâm, như thế chẳng liên quan gì đến nàng mà ngày ngày vẫn luôn nhốt mình trong phòng luyện chữ, không màng thế sự.

"Lục Tụ, đến xem chữ này ta viết thế nào."

"Tiểu thư, ngày nào người cũng ở trong phòng luyện mỗi bài Vịnh Hoài Phú () này, có gì đâu mà phải luyện vậy a."*

(*) một bài điều văn của Trương Hoa — một học giả thời Tây Tấn.

"Luyện chữ chính là để rèn chữ, không phải từ."

Lục Tụ suy ngẫm ý nghĩa của câu này một lát mà vẫn thấy khó hiểu. Bước đến cẩn thận nghiên cứu một lúc nhưng vẫn không tìm ra manh mối gì: "Chỉ là một Vịnh Hoài Phú bình thường thôi mà, vẫn là bài mà bình thường tiểu thư hay luyện. Chỉ là sao lại không phải là kiểu chữ bình thường tiểu thư hay luyện vậy a."

Tô Tinh nghe Lục Tụ nói thì chỉ cười không đáp.

"Tiểu thư, Quận chúa Thanh Hà lại gửi thư tới rồi." Hồng Tụ bước tới, giao phong thư được dán kín bằng bùa khô cho Tô Tinh.

Tô Tinh đọc xong thì tiện tay bỏ lá thư vào chậu than đang cháy: "Ngày mai ta muốn đến chùa Tịnh An, các người nhớ phải chuẩn bị giúp ta đây."

"Vâng a."

Bây giờ đã là tháng tư, bên ngoài ngày đã dài hơn rất nhiều. Im hơi lặng tiếng quá lâu rồi, hiện tại cũng nên đến lượt nàng ra tay rồi nhỉ.

Mười ba tháng tư là sinh thần mẫu thân quá cố của Tô Tinh. Lúc Tô mẫu còn sống đã có mối quan hệ sâu sắc với trụ trì của chùa Tịnh An. Sau khi Tô mẫu mất, năm nào nàng cũng đến chùa Tịnh An thắp hương, đều toàn tâm toàn ý tận lực vì mẫu thân.

Thu dọn đồ đạc xong xuôi, Tô Tinh phái Lục Tụ đến Tô phủ thông báo một tiếng với tẩu tẩu, còn mình thì dẫn theo Hồng Tụ đến chùa Tịnh An. Vừa mới ra khỏi cửa viện thì đúng lúc gặp phải Liễu Như Vân.

Liễu Như Vân vác cái bụng to, dẫn theo một đám nha hoàn hồi phủ. Hôm qua à ta trở về Liễu gia một chuyến, mọi người xung quanh đều nịnh hót à rất nhiều. Hiện giờ à ta tự cho rằng bản thân bất phàm, nhìn thấy Tô Tinh mà cũng chẳng có ý muốn hành lễ.

"Muội muội mang thai vất vả, không tiện hành lễ. Hẳn là tỷ tỷ sẽ không trách muội đâu nhỉ."

"Không sao." Tô Tinh không muốn nói chuyện với Liễu Như Vân, lập tức đi về hướng xe ngựa. Liễu Như Vân tiến lên phía trước một bước, trực tiếp chặn đường ngay trước mặt Tô Tinh.

"Tỷ tỷ mặc thường phục, không biết là muốn đi đâu vậy."

"Chuyện này không cần người quan tâm. Di nương vẫn nên ngoan ngoãn ở nhà đợi đi, dưỡng thai cho tốt vào." Tô Tinh áp tay lên bụng á, nhẹ giọng nói: "Cả đời vinh hoa này của người, chỉ có thể trông cậy vào cái bụng này thôi. Còn chuyện của ta, người đừng nên hỏi nhiều thì hơn."

Tô Tinh không thêm để ý đến Liễu Như Vân, đi thẳng lên xe ngựa. Nhìn xe ngựa nghênh ngang rời đi, Liễu Như Vân không khỏi cười lạnh một tiếng. Tô Tinh, đợi nốt hôm nay nữa thôi, người sẽ không còn là Tô gia chủ mẫu cao cao tại thượng nữa đâu.

Đường đến chùa Tĩnh An có hơi xa. Mới đi được nửa đường thì không biết tại sao Hồng Tụ lại bắt đầu đau bụng. Ban đầu nàng còn có thể cắn răng chịu đựng, thế nhưng một lúc sau đã đau đến mức toát cả mồ hôi lạnh.

Tô Tinh nhận ra Hồng Tụ có điểm khác thường, nhẹ giọng hỏi: "Hồng Tụ, em làm sao vậy?"

"Tiểu thư, em có hơi đau bụng...đau...hơi nghiêm trọng một chút."

"Sao lại bị đau đến mức đó." Tô Tinh vén màn xe lên, xung quanh toàn là cây cối um tùm xanh biếc. Đã ra khỏi thành được một lúc rồi.

"Dương thúc, đến chùa Tĩnh An thì mất bao lâu vậy?"

"Phu nhân, nếu chúng ta đi nhanh hơn thì e là cũng phải mất tới nửa canh giờ."

"Vậy thì không được rồi. Bây giờ Hồng Tụ đang rất đau."

"Phu nhân, cho dù tới chùa Tĩnh An rồi thì bên đó cũng không có đại phu và thuốc, sợ là không thể khám chữa bệnh cho Hồng Tụ cô nương được đâu. Hay là chúng ta vòng trở lại đi."

"Tiểu thư, người không cần phải lo lắng cho Hồng Tụ. Em nghỉ ngơi một lát thì sẽ ổn thôi, sẽ ổn hơn nhiều"

thôi mà."

Nhìn dáng vẻ của Hồng Tụ, đương nhiên Tô Tinh biết em ấy phải chịu đựng rất khổ sở. Bây giờ mấy người bọn họ cũng đã đến chân núi Tịnh An rồi, nếu rườm rà như vậy thì sợ sẽ làm lỡ mất thời gian.

"Dương thúc, hay vậy đi. Ông đưa Hồng Tụ đến y quán trong thành để khám bệnh, một mình ta tự đến chùa Tịnh An là được."

Chùa Tịnh An nằm trên đỉnh núi, đi trong đường núi thì chỉ mất mười lăm phút thôi, tiện hơn nhiều so với ngồi xe ngựa. Lời nói của Tô Tinh rất cương quyết, Hồng Tụ và Dương thúc cũng không khuyển nhủ được gì nữa.

Sắc trời dần tối sầm xuống, nhưng Tô Tinh vẫn chưa hề hồi phủ. Hồng Tụ cực kỳ lo lắng, cứ mãi nhìn ra phía xa xa ngoài cửa.

"Bão gia, không hay rồi lão gia." Dương thúc vội vàng chạy vào, vẻ mặt ông vô cùng lo lắng.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Dương thúc, tiểu thư đâu rồi, không phải ông đi đón tiểu thư sao."

"Bão gia, không thấy phu nhân đâu cả."

"Không thấy? Sao lại như thế, không phải nàng ấy đến chùa Tịnh An sao."

"Nô tài nghe theo lời phu nhân nói đưa Hồng Tụ cô nương về trước sau đó nhanh chóng chạy đến chùa Tịnh An đón phu nhân. Nhưng nô tài đến chùa Tịnh An thì ni cô trong chùa báo rằng phu nhân chưa hề đến đó. Nô tài đoán có thể do phu nhân đi chậm, đi đường mất nhiều thời gian hơn nên đã ở chùa đợi một lúc lâu. Không ngờ đến tối rồi mà vẫn không hề thấy phu nhân xuất hiện."

"Vậy thì tìm trong núi đi. Dương thúc, ông đã vào núi tìm chưa?"

"Hồng Tụ cô nương đừng nóng vội. Xưa giờ núi Tịnh An vẫn luôn an toàn, đường núi cũng dễ đi. Ta và ni cô trong chùa đã cùng nhau đi tìm, nhưng tìm mãi vẫn không thấy đâu..."

"*Hồng Tụ.*" *Sắc mặt Thẩm Giác nặng nề, nhìn về mặt lo lắng của Hồng Tụ: "Ta sẽ tự xử lý."*

"*Giác Nhi, Tinh Nhi mắt tích như vậy, nếu cả một đêm không về, e là...*"

"*Người đầu, đưa Hồng Tụ về Đông Uyển, quản thật chặt cho ta. Đóng cửa viện Đông Uyển lại, người hầu bên trong không được phép ra ngoài."*

"*Cô gia...*"

Thẩm Giác liếc mắt ra hiệu, Hồng Tụ đã bị kéo xuống nhốt lại. Sắc trời càng lúc càng tối tăm, Thẩm Giác và Thẩm lão thái thái đều hơi bồn chồn lo lắng, Thẩm lão thái thái chóng gậy đi qua đi lại. Chỉ có Liễu Như Vân ngồi một bên, khoé miệng không giấu nổi một tia cười lạnh. Tô Tinh, phần hậu lễ này của ta, người cứ ngoan ngoãn nhận lấy đi.

Hãy nhấn vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 10: G10: Chương 10

Edit + Beta: Hayin

Cả một đêm Tô Tinh không trở về. Cùng lúc đó, người Thảm Giác phải đi cũng đưa tin về, có một nhóm sơn tặc lần trốn ở gần chùa Tĩnh An. Nhóm sơn tặc này đột phá cướp của, làm đủ chuyện ác. Hôm qua còn nghe nói sơn tặc xuống núi cướp bóc vàng bạc. Nghe nói, nghe nói còn cướp được một vị phu nhân nhà quan về.

Nghe được lời này, lòng Thảm Giác lạnh đi một nửa. Thảm lão thái thái cũng bước đến bên cạnh hắn rồi lo lắng nói: "Giác Nhi, Tinh Nhi cả đêm không về thế này, nếu như thật sự qua đêm ở sơn trại thì bây giờ e là đã vô dụng rồi."

Thảm Giác không khỏi siết chặt nắm tay. Có điều chuyện hắn đang nghĩ đến trong lúc này không phải an nguy của Tô Tinh, mà là Tô Tinh đã làm Thảm Gia mất mặt.

"Con đã truyền lệnh xuống để mọi người giấu tin tức này rồi. Nếu nàng ta vẫn còn lương tâm thì nên tự kết liễu mới phải."

Trong lúc Thảm Giác đang bàn bạc với Thảm lão thái thái, Tô Tinh đang ngồi trong phòng đánh cờ với Tư Đồ Thanh Hà. Tư Đồ Thanh Hà vừa lo là một tý đã bị Tô Tinh ăn mất quân cờ đen của nàng. Cả mặt bàn cờ nhiều trắng ít đen, thắng bại đã định.

Thấy mình đã thua, Tư Đồ Thanh Hà ném quân cờ sang một bên rồi bắt đầu àm ỉ: "Chẳng thú vị gì cả. Chơi cờ với cô suốt cả một đêm, đến cả một ván cũng không thắng nổi."

"Cô không chú tâm, đương nhiên sẽ không thắng được."

"Nếu không phải hôm qua Vương Cảnh phải túc trực ở Thái Y Viện, một mình ta lại quá nhàm chán thì sao có thể kéo cô chơi cờ với ta được chứ. Nhưng mà nói thật nhé." Tư Đồ Thanh Hà uóat cằm nhìn Tô

Tinh trước mặt. Tô Tinh hiện giờ đã mất đi vẻ non nớt thời niên thiếu, nhưng lại càng trở nên xinh đẹp hơn: "Về ngoại hình, gia thế, tài nghệ, á nữ nhân kia của Thẩm gia đều không thể sánh bằng cô, sao lại làm cho cô căng thẳng như vậy được."

"Cô thật sự cho rằng ta sợ á sao?"

"Ta còn không hiểu được cô à? Chỉ là cô nhờ ta giúp đỡ, trái lại ta thật sự cảm thấy hơi kỳ lạ đây."

Tô Tinh dọn bàn cờ xong thì cười thành tiếng: "Được rồi. Quận chúa đã diễn nửa vở kịch với ta rồi, phần còn lại Quận chúa không cần diễn với ta nữa đâu."

"Bây giờ á? Vẫn chưa dùng cơm sáng mà."

"Diễn xong thì nói tiếp. Quận chúa và Quận mã phu thế tình thâm, vừa lúc có thể trở về rồi ăn cùng nhau."

"Cô là loại người gì vậy hả? Ta dốc lòng giúp cô như vậy, thế mà cô còn chẳng mời ta ăn cơm."

Tô Tinh bước đến kéo Tư Đồ Thanh Hà đi ra ngoài, vừa đi vừa đổ dành: "Đi đi, chờ khi nào rảnh thì ta nhất định sẽ bảo tẩu tử làm món ngon cho cô ăn."

Nghĩ tới trò nghệ của tẩu tử Tô gia, cuối cùng Tư Đồ Thanh Hà lấy lại tinh thần, để mặc cho Tô Tinh lôi kéo.

- Thẩm phủ -

Sáng nay khi Biểu Như Vân thức dậy rồi nghe được tin đồn thì thực sự cảm thấy hơi há lỏng há dạ. Trong lòng thì mừng như điên nhưng trên mặt lại không để lộ biểu cảm gì, thậm chí còn tỏ ra vài phần lo lắng.

"Bão phu nhân, lão gia. Phu nhân một đêm không về thế này, vẫn nên cho người ra ngoài tìm thú đi. Việc này, là sống hay chết thì cũng phải biết cụ thể chứ."

"Tìm? Tìm cái gì mà tìm. Nếu nàng ta mà chưa trở về thì cũng là chuyện tốt đấy. Nếu thân thể tổn thương trở về thì sợ là sẽ làm nhục cửa của Thẩm gia mất."

"Mẫu thân."

Thẩm lão thái thái tự biết mình nói sai, nhanh chóng ngậm miệng lại. Mấy người ngồi trong sảnh nhưng ai cũng có ý đồ xấu.

"Bão gia, lão gia...Phụ nhân về rồi..."

"Người nói cái gì?" Ba người kinh hãi bật người dậy, đồng thanh nói. Đặc biệt là Liễu Như Vân, vẻ mặt không thể tin được. Á ta đã sớm dặn dò với bên sơn trại, không cần phải nương tay với Tô Tĩnh. Sao bây giờ lại để nàng ta an toàn trở về được chứ?

Mấy người nhanh chóng chạy ra cửa, chỉ thấy một chiếc xe ngựa được trang trí lộng lẫy để lại. Tô Tĩnh bước xuống từ xe ngựa, trang phục chỉnh tề, bộ dáng không giống như bị bắt cóc chút nào.

Tô Tĩnh khoan thai bước đến, nhìn những vẻ mặt không giống nhau của mấy người trước mặt thì thật sự thấy hơi buồn cười. Đặc biệt là Liễu Như Vân, biểu cảm thật sự có hơi kỳ quái, e sợ người khác không nhìn ra tâm tư của ả.

"Liễu đi nương làm sao vậy? Hình như thấy ta trở về mà lại không vui lắm nhỉ."

"Sao có thể chứ. Tỷ tỷ bình an trở về, đây là chuyện tốt. Cơ mà tỷ tỷ một đêm không về, sợ là thanh danh của tỷ tỷ sẽ bị tổn hại đó."

"Quy củ của Thẩm phủ này được quá nhỉ. Từ khi nào mà một con chó cũng xứng được đứng trước mặt chủ nhân sủa loạn lên vậy." Tư Đồ Thanh Hà lười biếng chui ra khỏi xe ngựa, làm cho mọi người sợ hãi vội vàng cúi người hành lễ.

"Người, nói người đây. Một thị thiếp mà cũng dám tán gẫu với đương gia chủ mẫu à."

"Thẩm Giác không biết Quận chúa giá lâm, xin Quận chúa thứ tội."

"Thẩm tướng quân, từ xưa đến nay phải có tôn ti trật tự thì mới là đạo trị gia. Hành vi sùng thiếp diệt thế này của Thẩm tướng quân lại khiến ta được mở rộng tầm mắt đây."

"Quận chúa nói đùa rồi. Thẩm Giác tuyệt đối không dám làm như vậy đâu."

"Vậy là tốt nhất. Có điều bốn Quận chúa e sợ con chó nào đó phản chủ cắn người, đành phải nhiều lời thêm đôi câu. Hôm qua bốn Quận chúa đến chùa Tĩnh An nghe thiền đã gặp được Thẩm phu nhân. Cái tay này ngứa ngứa khó chịu, bèn hẹn Thẩm phu nhân đến phủ Quận chúa đánh cờ. Đương nhiên, nếu Thẩm tướng quân không tin thì có thể đi điều tra một chút. Gần đây bốn Quận chúa rảnh rỗi, vẫn sẽ vui lòng để Thẩm tướng quân hỏi vài câu, xem thử bốn Quận chúa có bắt tay với Thẩm phu nhân để nói dối, che giấu hành tung của Thẩm phu nhân hay không."

"Thẩm mã không dám. Tĩnh Nhi một đêm không về, trên dưới cả phủ đều sốt ruột không thôi. Cũng may là Quận chúa đưa Tĩnh Nhi trở về."

"Thẩm tướng quân cũng sốt ruột quá nhỉ. Nhưng mà lúc ta vừa mới tới thì cửa lớn đóng chặt, sao nhìn mãi cũng không thấy giống về sốt ruột tìm người vậy nhỉ."

"Quận chúa, đã chơi cờ cả đêm, vậy thì hẳn là Quận chúa cũng mệt rồi, vẫn nên hồi phủ nghỉ ngơi sớm đi."

Nhìn bộ dáng hùng hổ dọa người của Tư Đồ Thanh Hà, Tô Tĩnh liếc mắt ra hiệu với nàng ấy, ý bảo đừng diễn lộ quá. Nếu diễn xong kịch ở cổng rồi thì sau đó sẽ không còn ai hát được nữa.

"Tiểu thư có bị thương không?"

"Hong Tụ, hôm qua người bị đau bụng, giờ đã khá hơn chưa?"

"Đại phu nói là do thuốc tán đau bụng, gây đau bụng dữ dội trong thời gian ngắn, uống thuốc là khỏi rồi. Chỉ là tiểu thư à, hôm qua người thật sự dọa Hồng Tụ sợ chết khiếp đấy. Cũng may là nửa đêm Lục Tụ lên về nói người được đón về phủ Quận chúa, lúc đó thì em mới nhẹ lòng được."

"Bây giờ nghĩ lại, thật ra mọi chuyện rất rõ ràng. Sao em lại vô duyên vô cớ bị đau bụng, sao hôm qua Dương thúc lại không dẫn theo tiểu đồng, tại sao hôm qua sơn tặc lại đến núi Tĩnh An cướp giật một cách trùng hợp như vậy. Ta đã sớm biết chắc chắn Liễu Như Vân sẽ chọn ngày hôm qua ta rời phủ để ra tay, bèn thuận nước đẩy thuyền. Hôm qua ta đã thông báo với Thanh Hà từ sớm, bảo cô ấy phái người đi theo ta từ xa, giả vờ như vô tình gặp được, nghiễm nhiên ta có thể vào trong phủ Quận chúa. Mà ta nhờ Thanh Hà yểm trợ chính là vì ta và cô ấy không hợp nhau từ trước. Thanh Hà lại là Quận chúa, về công về tư, cô ấy đều không thể không bắt tay với ta được."

"Chuyện này không nói thì cũng hiểu được. Nhưng mà tiểu thư, sao người thuyết phục được Quận chúa giúp người vậy?"

"Nếu như nói về người mà ta hiểu nhất, ngoại trừ ca ca thì chính là Thanh Hà. Tuy rằng trước giờ ta với cô ấy không hợp nhau, lại còn biết rõ bản tính khí phách của cô ấy, nhất là tâm địa hiệp nghĩa. Hơn nữa tẩu tử của ta khéo tay, có thể làm được món cá chua ngọt giống với hương vị mà vú nuôi của Thanh Hà làm khi còn nhỏ, đương nhiên cô ấy sẽ vui vẻ trợ giúp ta."

"Tiểu thư." Lục Tụ nhanh chóng bước vào: "Thiếu gia nói, đã có tin tức về bọn cướp rồi."

"Ta nghe nói hôm qua thật sự có một vị phu nhân nhà quan bị bắt cóc, là ai vậy?"

"Là phu nhân Triệu gia."

"Phu nhân Triệu gia? Bắt con cộp cái đó đi thì sợ là bọn sơn tặc này sẽ có một đêm không mấy dễ chịu đâu. Lục Tụ, em hãy nói lại với ca ca, bảo huynh ấy âm thầm giữ vị trí của bọn cướp tới phủ Thuận Thiên là được, bên kia sẽ tự giải quyết ổn thoả."

"Vâng, tiểu thư."

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 11: C11: Chương 11

Edit + Beta: Hayin

Mới sáng sớm người của nha môn phủ Thuận Thiên đã tới cửa, bên trong mọi người vẫn còn đang ngủ say. Nghe thấy tiếng cửa lớn của Thẩm phủ bị đập mạnh thì bọn tôi tớ đang ngủ say mới bị đánh thức, cũng đánh thức cả Liễu Như Vân và Thẩm Giác đang chìm trong mộng đẹp.

Phủ Thuận Thiên lấy lệnh bắt giữ cùng với lệnh của bên Hình Bộ ra, nội dung rất đơn giản. Tên cấm đầu đám sơn tặc đã khai ra tên của Liễu Như Vân, cần phải bắt giữ để kết án. Quan sai không nhiều lời, nói một câu làm theo mệnh lệnh rồi đẩy Thẩm Giác ra. Thẩm Giác không dám ngăn cản, mà cũng không thể cản, chỉ có thể nhìn hai người đưa Liễu Như Vân hai mắt đăm lẹ rời đi.

Danh tiếng bên ngoài của phủ Thuận Thiên thật ra cũng không tốt lắm. Bảy bảy bốn bốn chín loại hình cụ chỉ nghe thôi mà đã khiến người ta sợ mất mật, nhìn thôi đã thấy sợ rồi. Người ta đều nói vào phủ Thuận Thiên, không chết thì cũng bị lột da.

Xương cốt của bọn sơn tặc này cũng không cứng rắn lắm, một bộ hình cụ nhỏ bé thôi mà mới đó đã khai ra rồi. Trực tiếp khai ra Liễu Như Vân cầm vàng bạc tiền tài đến, bảo hấn đến chùa Tịnh An bắt người tổng tiền. Phu nhân Triệu gia kia ở trong thành có tiếng đánh đá ngang ngược, tuy rằng không bị bọn sơn tặc làm tổn hại gì nhưng vẫn luôn cảm thấy khá uất ức. Nên khi trở về đã khóc lóc kể lể với bên nhà chồng và nhà mẹ đẻ, bảo phu quân của nàng ta cùng với vài vị huynh đệ có chức quan đi trình báo, thỉnh cầu phủ Thuận Thiên xử lý chuyện này thật nghiêm.

Vì việc này mà doãn đại nhân của phủ Thuận Thiên phát sầu cả đêm không ngủ được. Sơn tặc này cần ai cũng được, sao lại cứ phải cần vào sủng thiếp của tướng quân chứ. Xưa nay hấn luôn là một người khôn khéo, thế nhưng bây giờ lại lâm vào thế bí. Cả Thẩm gia lẫn Triệu gia này, hấn không thể đắc tội bên nào được.

Từ khi Liễu Như Vân vào nhà lao thì vẫn luôn khóc lóc kêu oan, làm cho các quản ngục xung quanh đau

hết cả đầu. Nhưng mà thân phận ả ta đặc biệt, lại còn đang mang thai, bèn trên cũng không nhắc nhở gì. Đến cả doãn đại nhân cũng không biết nên làm thế nào mới phải.

Lúc này Thảm Giác đang sút đầu mé trán. Tin buổi sáng phủ Thuận Thiên đến bắt người đã truyền đến khắp các ngõ hẻm. Nhưng hiện giờ hắn không rảnh bận tâm, chỉ muốn nhanh chóng nghĩ ra cách để cứu Liễu Như Vân ra khỏi phủ Thuận Thiên.

Nghe được người đến là Thảm Giác, doãn đại nhân Từ Dục nhanh chóng chạy ra đón tiếp.

"Thảm tướng quân."

"Từ đại nhân, chuyện sáng nay..."

"Ồm...Thảm tướng quân, hiện giờ chuyện sơn tặc bắt người đã àm ỉ đến mức mọi người đều biết hết rồi. Tên cầm đầu lại cứ khăng khăng khẳng định kẻ chủ mưu là Liễu di nương...Hạ quan thật sự rất khó xử..."

"Từ đại nhân, ngày thường tiện thiếp đều ở trong phủ, chưa từng qua lại với mấy kẻ trộm cướp này. Hơn nữa ngài xem hiện tại cũng đã nhiều tháng vậy rồi...Hoàn cảnh trong lao không tốt, còn hơi ẩm ướt...Nếu mà có sơ xuất, một lớn một nhỏ kia..."

"Chuyện này..."

Từ Dục còn chưa kịp mở miệng thì đã nhìn thấy một nam tử mặc triều phục Nhị phẩm đi tới. Từ Dục nhìn thấy hắn, nhanh chóng chạy ra đón hắn vào trong. Người đến là Hình Bộ Tả thị lang, Sở Nam Sơn.

"Sở đại nhân, con gió nào đưa ngài tới đây vậy?"

"Từ đại nhân, không biết người điều tra chuyện sơn tặc bắt người thế nào rồi. Nghe nói đã khai ra kẻ chủ mưu rồi phải không?"

Từ Dục trộm liếc mắt nhìn Thảm Giác một cái, khẽ đáp: "Tên cướp đã khai ra rồi...Nhưng mà người này..."

"Nếu đã khai ra rồi, vậy thì lập tức bắt người thẩm vấn đi. Bắt cóc phu nhân quan gia như vậy cũng không phải tội nhẹ đâu."

"Sở đại nhân, nhưng mà..."

"Từ đại nhân." Sở Nam Sơn đột nhiên cao giọng hơn một chút, "Người phải biết rằng, chuyện này đã truyền đến tai Hoàng Thượng rồi. Tô đại nhân thật sự rất quan tâm đến chuyện này đây."

"Ừ...Hạ quan tuân lệnh."

Sở Nam Sơn nói xong thì xoay người liếc Thẩm Giác một cái, làm như mới phát hiện ra Thẩm Giác đứng ở đó rồi cười cười chào hỏi.

"Thẩm tướng quân cũng ở đây à. Xưa nay Thẩm tướng quân luôn thích đến Binh Bộ đưa tin, sao bây giờ lại đến Hình Bộ của bọn ta rồi."

"Hạ quan có việc muốn nói chuyện với Từ đại nhân, nên mới qua đây làm phiền vài câu."

"Ừ Thẩm tướng quân nói xong rồi nhỉ."

"Nói xong rồi."

"Ừ thì đúng lúc đây. Sắp đến giờ thượng triều rồi, chi bằng ta với người đi chung đi?"

"Hạ quan đến vội, vẫn chưa kịp thay triều phục, đành mời Sở đại nhân đi trước một bước thôi."

"Cũng được." Sở Nam Sơn định cất bước rồi đi, nhưng bỗng nhiên lại quay đầu gọi tên Từ Dục khiến hắn ta giật mình một cái: "Từ đại nhân, nếu Tô đại nhân đã giao chuyện này cho người thì người phải xử lý cho công bằng vào đây."

"Hạ quan tuân lệnh."

Sở Nam Sơn đã đến một chuyến như vậy, Thẩm Giác có nói gì đi nữa thì cũng vô dụng, chỉ đành hậm hực bỏ về.

Ở trong phủ, Thẩm lão thái thái đã lo lắng đến mức đi loanh quanh trước cửa. Vừa thấy Thẩm Giác trở về thì lập tức chạy đến hỏi thăm tình hình: "Giác Nhi, sao rồi, Liễu thị đã được thả ra chưa?"

Thẩm Giác lắc đầu, kể lại chuyện ở phủ Thuận Thiên cho Thẩm lão thái thái nghe: "Có lời của Sở Nam Sơn, cho dù con có muốn dùng lợi ích để Từ Dục chằm chước đời chút thì hẳn cũng không cho con cái thể diện đó đâu."

"Vậy phải làm sao mới được đây? Thẩm phủ chúng ta, dù sao cũng không thể có cháu trai được sinh ra trong tù như vậy chứ."

"Ý của Sở Nam Sơn rất đơn giản, bảo Từ Dục phân xử công minh. Nếu Liễu thị không làm chuyện này thì dễ bàn rồi, nhưng chỉ sợ là nàng ấy làm thật thôi."

"Ta đã sớm nói con gái nhà bình dân không lên được mặt bàn rồi mà, một con hồ ly tinh. Bây giờ đã gây ra chuyện lớn cho chúng ta rồi đó."

Thẩm Giác hơi đau đầu, không nghĩ được gì rồi đỡ trán: "Tô Tinh đâu, sao không nhìn thấy nàng ta đâu thế."

"Ta vừa mới phái người đi mời thì lại nói là sức khoẻ không tốt nên không tới."

"Mẫu thân, hiện tại e là phải để Tô Tinh ra mặt rồi. Nếu nàng ta có thể ra mặt thì Tô Tuấn bên kia sẽ không cản chặt chuyện này nữa."

"Được được được, con mau đi đỡ nàng ta đi. Bây giờ Thẩm gia gặp chuyện, dù sao nó cũng nên tận tâm mới phải."

Đương nhiên Tô Tinh biết Thẩm Giác sẽ đến nhờ nàng, từ sáng sớm đã cho người mở cửa viện. Lúc Thẩm Giác tới cửa, Tô Tinh đang thông thả ngồi trước bàn ăn sáng.

"Hôm nay tướng quân đến đây sớm vậy."

"Phu nhân, nàng đã nghe được chuyện của Vân Nhi rồi mà."

"Động tĩnh đến phủ bắt người lớn như vậy, sao lại không biết được chứ. Tướng quân ăn cơm chưa, đừng ngại ăn chung một lát nhé."

"Phu nhân, Vân Nhi đã nhiều tháng rồi, ở trong ngục thật sự không ổn đâu. Vẫn xin phu nhân giúp đỡ."

"Giúp đỡ? Đây là tướng quân xem trọng Tô Tinh thiếp rồi. Làm sao mà thiếp có thể gây ảnh hưởng đến quyết định của phủ Thuận Thiên được chứ."

"Phu nhân, nàng và ta là phu thê cùng chung vinh nhục. Bây giờ Thẩm phủ xảy ra chuyện, nàng cũng không thể khoan tay đứng nhìn được đâu."

Tô Tinh nhẹ nhàng đặt đĩa xuống, khẽ cười nói: "Vậy tướng quân trả lời vài câu hỏi của thiếp đi."

"Nàng nói đi."

"Hôm trước thiếp đến chùa Tĩnh An lễ Phật, tại sao bọn cướp lại trùng hợp cũng đến núi Tĩnh An? Sáng nay phủ Thuận Thiên nói Liễu di nương hỏi lộ tiền để bọn sơn tặc bắt người. Nếu không phải Liễu di nương là kẻ chủ mưu, vậy sao bọn sơn tặc tùy tiện buộc tội di nương mặc dù chưa từng quen biết? Nếu nàng ta thật sự là kẻ đứng sau, thì người mà nàng ta muốn bọn sơn tặc bắt đi nên là ai đây?"

"Chuyện này..."

"Tướng quân, hai người chúng ta đều không phải kẻ ngốc. Ý định của nàng ta là gì, thiếp và chàng đều hiểu rất rõ mà."

"Nhưng dù sao trong bụng của nàng ấy cũng là trường tồn của Thẩm gia, cứ coi như là vì Thẩm gia được không."

"Tướng quân nghĩ hay thật đấy, thật sự muốn bảo vệ Liễu Như Vân đến vậy sao?"

"Ta biết bình thường nàng không thích nàng ấy, nhưng nàng là chủ mẫu Thẩm gia, dĩ nhiên phải biết khoan dung độ lượng..."

"Tô Tinh đã hiểu ý của tướng quân rồi. Hồng Tụ, tiễn tướng quân ra ngoài đi."

"Nàng..."

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 12: C12: Chương 12

Edit + Beta: Hayin

"Thả ra ra..."

Liễu Như Vân đã thần thờ trong ngục suốt một ngày, vừa mệt vừa khát. Ấ vẫn luôn chờ Thẩm Giác tới cứu mình. Nhưng đợi cả một ngày, ả mắng đủ rồi, khóc đủ rồi, cũng mệt sắp chết rồi.

Ngay lúc ả đang cực kỳ mệt mỏi nằm xuống đồng rơm thì lại nghe tiếng cửa ngục kẽo kẹt mở ra. Hai tên nha dịch lắc lắc bạc trong tay, cực kỳ thoả mãn rồi cười cười, lăm bắm với người đến đòi câu thì lập tức cho người đó vào.

Người đến mặc áo choàng, không thể nhìn rõ diện mạo, còn mang theo một cái giỏ nhỏ, từ từ bước đến buồng giam của Liễu Như Vân.

"Lão gia...lão gia..."

"Suyt, đừng gọi. Là ta..."

"Đi Thuận, sao đi lại tới đây?" Liễu Như Vân thuận miệng gọi đi Thuận, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một ma ma của Trương gia giàu có, cũng là tỷ muội kết nghĩa của mẫu thân Liễu Như Vân, đối xử với ả như con gái ruột.

"Mẫu thân con nhờ đi tới cứu con ra."

"Đi Thuận, đi có cách cứu con ra ngoài sao?"

Thuận ma ma cũng không nói rõ, lén lút lấy một cái chén nhỏ từ trong giỏ ra: "Nhân lúc không có ai phát

hiện, con mau uống thuốc đi."

"Thuốc? Di Thuận, đây là thuốc gì vậy?"

"Thuốc trợ sinh, con mau uống đi. Nếu bị người khác phát hiện thì hai ta xong đời đây."

Ừa nghe thấy thuốc trợ sinh, Liễu Như Vân thấy hơi kinh hãi. Nhưng Thuận ma ma cứ liên tục thúc giục ả.

"Di Thuận, con có thể không uống thuốc này không? Thai nhi trong bụng con còn chưa đủ tháng, nếu bây giờ sinh sớm, con sợ cả con và đứa bé đều sẽ gặp nguy hiểm."

Thuận ma ma nhìn quanh bốn phía, xác định không có ai nghe lén, lúc này mới thấp giọng giải thích với Liễu Như Vân: "Vân Nhi, con nghe di nói. Hiện giờ con đang gặp phải rắc rối lớn rồi. Di nghe chủ nhân nói, hiện tại chuyện này đã được trình lên triều đình luôn rồi. Phụ thân con đã hỏi thăm thử bên Thẩm gia, Thẩm Giác chỉ luôn im lặng không nói gì, chỉ sợ đã từ bỏ con cùng với đứa nhỏ trong bụng rồi cũng nên. Bây giờ con đã vào phủ Thuận Thiên, trong bảy bảy bốn chín loại hình cụ thì con không thể chịu được cái nào đâu. Lúc này con chỉ có quân cờ chủ chốt là đứa nhỏ trong bụng này thôi. Nếu con còn không mau chóng quyết định, đến lúc đó e là Triệu gia sẽ gây khó dễ, dù có muốn cứu cũng không cứu được nữa đâu."

"Di để con suy nghĩ lại đã... để con suy nghĩ lại đã..."

"Con còn suy nghĩ gì nữa. Mau chóng sinh đứa bé ra, ép Thẩm gia phải cứu con ra ngoài, đây mới là con đường sống duy nhất. Vân Nhi, con không còn nhiều thời gian nữa đâu."

Kèo kẹt một tiếng, cửa ngục lại được mở ra thêm lần nữa. Hai tên nha dịch đến thúc giục Thuận ma ma rời đi. Thuận ma ma nhanh chóng đặt cái chén nhỏ vào tay Liễu Như Vân, mặc lại áo choàng rồi vội vàng rời khỏi nhà lao.

Liễu Như Vân suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định, uống hết cả chén thuốc trợ sinh.

Tô Tinh đã phái người giả là tù nhân trà trộn vào trong ngục, từng câu từng chữ Thuận ma ma nói ra đã lọt hết vào tai nàng.

"Thuốc trợ sinh? Cũng may là Liễu gia nghĩ ra được đây. Á ta uống rồi sao?"

"Đã uống rồi, tính toán thời gian thì hẳn là sắp có tác dụng rồi."

Thời gian phát tác của Liễu Như Vân muộn hơn so với dự đoán của Tô Tinh, tới tận nửa đêm mới bắt đầu có tác dụng. Đây là lần mang thai đầu tiên của Liễu Như Vân, hơn nữa còn dùng thuốc trợ sinh, nên cả người đau đến mức lăn lộn trên mặt đất. Bọn nha dịch nhìn thấy đều vô cùng sợ hãi, nhanh chóng chạy đi báo với doãn đại nhân phủ Thuận Thiên.

Doãn đại nhân phủ Thuận Thiên cũng chưa từng gặp phải loại tình huống này bao giờ. Dù sao đây cũng là đứa trẻ của Thảm gia, nếu có sơ xuất thì e là hẳn không gánh vác nổi. Chỉ đành nhanh chóng cho người đưa Liễu Như Vân đến phòng dành cho khách.

Rất nhanh tin tức đã truyền đến Thảm gia. Thảm Giác sợ tới mức không làm chủ được mình, mau chóng cho người mời bà đỡ và đại phu tới phủ Thuận Thiên trước. Còn Thảm lão thái thái ở một bên thì hùng hùng hổ hổ, thậm chí còn nói Liễu thị thiếu hiểu biết, nói ả khiến cháu trai của bà ta phải chịu cảnh đen đủi sinh ra ở trong ngục.

Vì chuyện của Liễu di nương mà người trong Thảm phủ sốt ruột giống như là kiến bò trên chảo nóng, duy chỉ có người bên Đông Uyển là nhàn nhã thanh tịnh.

Tối nay Tô Tinh buồn ngủ sớm, từ sớm đã cho người đóng chặt cửa viện, gạt bỏ những người không liên quan sáng mai sẽ quây nhiễu giấc mộng đẹp của nàng sang một bên.

Mãi cho đến khi trời tờ mờ sáng, cuối cùng Liễu Như Vân cũng sinh đứa bé ra. Liễu Như Vân đã cực kỳ mệt mỏi, giữ lại một hơi cuối cùng. Nhìn thấy đó là con gái thì lập tức ngất đi.

Thảm Giác nghe nói là con gái, tuy có vài phần không vui nhưng cuối cùng cũng không thất lễ trước mặt Từ Dục, chỉ nhanh chóng đi theo Từ Dục đến trước phủ đệ của phủ Thuận Thiên. Còn Thảm lão thái thái thì lại tỏ rõ ra vẻ không vui, lấy cớ cả đêm không ngủ nên quá mức mệt mỏi rồi trở về phòng.

Trong phòng tràn ngập một mùi không thể giải thích được xen lẫn với mùi máu tươi, khiến người người thấy sẽ hơi buồn nôn. Thảm Giác mới chỉ đứng từ phía xa xa liếc mắt nhìn Liễu Như Vân một cái thì lập tức chạy vội ra ngoài, lấy cớ trong phủ còn có việc rồi vội vàng chạy mất.

Từ Dục bận bịu suốt một đêm, càng thêm đau đầu. Bây giờ đứa trẻ đã được sinh ra rồi, nhưng mà Liễu di nương này, đưa về Thảm phủ thì không được, ở lại chỗ này cũng không ổn.

Lúc Tổ Tinh thức giấc thì trời đã sáng hẳn. Hồng Tu và Lục Tu đang túm tụm với nhau nói chuyện gì đó, trên mặt hai người đều không giấu được ý cười.

"Liễu thị sinh con gái à?"

"Tiểu thư vừa mới dậy, sao lại biết được chuyện này vậy ạ?"

"Chỉ cần nhìn cái bộ dáng vui mừng hơn hờ của hai em là đã biết được rồi."

"Tiểu thư, em nghe nói lúc mà lão thái thái biết được là con gái thì giận đến tái cả mặt luôn đấy."

"Con gái cũng tốt, con gái cũng thế thôi. Chung quy vẫn là con cháu Thẩm gia, Thẩm Giác không thể bỏ mặc được. Hai ngày tới phải để ý chút, hễ là hấn hay lão thái thái tới đây thì cứ giao cho ta."

"Không phải lần trước tiểu thư từ chối ngài ấy sao?"

"Lần trước là lần trước. Lần này hấn nhờ ta ra mặt cứu giúp chính là huyết mạch của Thẩm gia. Đối với một thiếp thất không biết tự lượng sức mình thì ta có thể ngoạn mục lắm, nhưng với huyết mạch của Thẩm gia thì ta lại không thể không cứu. Chỉ là mấy ngày nay hiếm khi được yên tĩnh, ta muốn hưởng thụ nhiều hơn một chút."

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 13: G13: Chương 13

Edit + Beta: Hayin

Liễu Như Vân đã gần gũi ở phủ Thuận Thiên suốt năm ngày. Nhìn con gái ngủ say bên cạnh, á ta thấy hơi nản lòng. Mỗi ngày nay chỉ có người bên Liễu gia nhờ người đút chút tiền vào, mà bên Thẩm gia lại chẳng thấy ma nào lui tới.

Nhiều ngày qua trên phố loáng thoáng vài lời đồn, nói Thẩm Giác tương quân là kẻ bạc tình bạc nghĩa, bỏ mặc thiếp thất của mình không thèm quan tâm. Lời đồn đại cũng không nhiều lắm, nhưng tất cả đều là truyền hết đến tai Thẩm Giác. Vào ngày thứ bảy Liễu Như Vân bị nhốt, Thẩm Giác lại đến trước cửa Đông Uyển lần nữa.

Hai ngày nay Tô Tinh nghỉ ngơi rất tốt. Hôm nay đã dậy từ sớm, ngồi trước gương đồng thử màu son đang thịnh hành nhất hiện tại.

"Tiểu thư."

"Sao, người lại tới nữa rồi à?"

"Có nên đuổi ngài ấy như lần trước không ạ?"

"Hong Tụ, hôm nay là ngày thứ mấy rồi?"

"Đã là ngày thứ bảy rồi ạ."

Tô Tinh trang điểm xong thì đứng dậy thu xếp lại hành trang một chút, nói: "Phụ nhân phủ doãn là một vị tỷ tỷ mà ta từng quen biết khi vẫn đang theo học. Nghe nói tỷ ấy đã mang thai năm tháng rồi. Ta thấy hôm này là ngày tốt nên đi gặp tỷ ấy đi."

Tô Tinh ra đến cửa viện, vừa hay nhìn thấy Thẩm Giác đang đi đi lại lại ở cửa. Mặt hắn thâm quầng, chắc là không nghỉ ngơi trong một thời gian dài.

"Phụ nhân đang định đi đâu vậy?"

"Hứa tỷ tỷ từng là bằng hữu tốt của thiếp ở thư quán, từ khi tỷ ấy gả đến phủ doãn đại nhân thì chưa từng gặp mặt lần nào. Bây giờ tỷ ấy đang mang thai, thiếp muốn đến chúc mừng đôi câu. Tướng quân có muốn đi cùng không?"

"Được được được... Vậy ta đi chuẩn bị xe ngựa cho nàng đây. Phụ nhân chờ một lát nhé."

Tới phủ Thuận Thiên, Tô Tinh không xuống xe ngựa ngay mà vẫn ngồi nguyên trên xe ngựa đợi vào phủ, để cho bọn tôi tớ cảm lễ vật. Sau khi được phép thông qua thì đi thẳng vào buồng trong của phụ nhân phủ doãn.

"Tô gia muội muội, sao hôm nay lại đến đây thế?"

"Nghe nói Hứa tỷ tỷ đã mang thai năm tháng nên hôm nay đặc biệt đến đây thăm tỷ tỷ đây."

Phụ nhân phủ doãn họ Hứa, sinh ra thế gia theo dòng dõi thư hương. Phụ thân vốn là Thám Hoa lang, sau đó trở thành Biên soạn của Ngự Thư Phòng. Tuy lớn hơn Tô Tinh vài tuổi nhưng hai người lại rất hợp nhau.

Từ Dục vội vàng trở về, nhưng Tô Tinh lại không có ý định sẽ nói chuyện với Từ Dục mà chỉ nói mấy chuyện thường ngày với phụ nhân phủ doãn.

Thẩm Giác nhìn Tô Tinh, không nhận được mà phải ho nhẹ nhắc nhở. Nhưng Tô Tinh lại làm như không nghe thấy gì, chẳng thêm chú ý đến hắn dù chỉ một chút.

"Thẩm tướng quân, ngài bị ốm rồi sao?"

"Không sao. Đúng rồi Từ đại nhân, không biết gia quyền của ta ở đây thế nào rồi..."

"Biểu di nương và thiên kim tiểu thư đều khoẻ cả, tướng quân cứ yên tâm đi."

"Tứ đại nhân, đều tại thiệp thất mới nạp của tướng quân nhà ta không hiểu chuyện, đã làm phiền tới đại nhân rồi."

"Thẩm phu nhân nói quá rồi, đây đều là bốn phận của hạ quan mà."

"Không biết vụ án này điều tra đến đâu rồi. Kể ra thì cũng lạ thật đấy, sao bọn sơn tặc vừa đến thì đã bắt phu nhân Triệu gia nhỉ. Lẽ nào là có thù riêng chăng?"

"Phu nhân, chuyện vụ án đại nhân đã có chủ chương hết rồi, chúng ta không nên nhiều lời làm gì."

"Cũng đúng. Bây giờ Tứ đại nhân đang phải gánh vác trách nhiệm của mấy vụ án lớn, không thể phạm chút sai lầm nào đâu."

"Tứ đại nhân, hôm nay ta và phu nhân tới đây là muốn đưa thiệp thất và con gái trở về. Đành xin đại nhân đồng ý giúp đỡ."

"Tướng quân, không phải hạ quan không muốn, nhưng hôm đó ngài cũng ở đây mà. Tả thị lang đã hạ lệnh rất rõ ràng, nếu hạ quan không dùng hình mà dám tự ý thả người, e là sẽ rất khó giải thích với bên trên."

"Tứ đại nhân cứ yên tâm đi. Hôm qua gia huynh còn nói với ta, nói rằng Sở đại nhân đã khen ngợi đại nhân với bên trên, nói Tứ đại nhân là người chính trực, hành xử nghiêm minh."

"Phu nhân nói thật sao?"

"Đương nhiên là thật."

Từ Dục thở phào một hơi, nói: "Đa tạ phu nhân. Có câu này của phu nhân là hạ quan yên tâm rồi. Thần lập tức cho người đi sắp xếp đồ đạc, đành xin hai người ngồi chờ một lát vậy."

"Tướng quân, thiệp còn chuyện muốn nói với Hứa tỷ tỷ. Hay là tướng quân đi với Tứ đại nhân trước đi, chút nữa thiệp sẽ tự về phủ sau."

"Cũng được, cũng được."

Biểu Như Vân vừa nhìn thấy Thẩm Giác đến thì khuôn mặt nhợt nhạt cuối cùng cũng tươi tỉnh hơn chút.

Cả người mềm mại không xương lập tức muốn dán chặt lên người Thẩm Giác. Chỉ là hiện giờ à ta vừa mới sinh con, cả sức lực lẫn tinh thần đều rất mệt, hơn nữa còn mang theo mùi đặc trưng sau khi sinh. Bây giờ à ta phò ra cái bộ dáng nũng nịu thế này thì lại chỉ khiến Thẩm Giác cảm thấy hơi buồn nôn. Thậm chí hắn còn không thèm liếc mắt nhìn đứa con gái trên tay bà vú mà chạy thẳng ra ngoài.

Thẩm Giác phân phó hạ nhân đưa Liễu Như Vân và con gái lên xe ngựa, còn hắn thì tự mình cưỡi ngựa đi chung với nhóm phía trước. Lúc này đã là giờ Tỵ (9-11h), trên đường đã sớm có người đi lại. Không ít người nhận ra Thẩm tướng quân, hơn nữa trên xe ngựa còn có ký hiệu của Thẩm gia. Mọi người ai cũng đều biết rằng đây là xe ngựa của Thẩm gia.

Nghe được âm thanh náo nhiệt bên ngoài, cuối cùng trái tim treo lơ lửng của Liễu Như Vân cũng được thả lỏng. Cuối cùng à cũng rời khỏi nhà lao của phủ Thuận Thiên không nhìn thấy ánh mặt trời rồi, không uống công à bỏ hết tiền tài ra để tung chuyện Thẩm Giác ứt bỏ thiệp thât ra ngoài.

Tô Tinh uống rất nhiều trà ở chỗ phu nhân phủ doãn. Thấy thời gian đã đúng lúc rồi thì liền vòng ra đường của sau rồi đi. Sắp đến gần Thẩm phủ thì lại nhìn thấy một người đang lên lút rồi đi. Tô Tinh khẽ cười một tiếng, quả nhiên nàng đoán không sai.

"Tiểu thư, người vừa mới lên lút rồi đi kia là ai vậy ạ?"

"Người của Triệu gia."

"Là Triệu phu nhân phái tới sao?"

"Vật và lăm ta mới âm thầm truyền được tin hôm nay Thẩm Giác sẽ đón Liễu Như Vân về đến tai của Triệu phu nhân. Các ngươi nói xem với tình khí nóng nảy như pháo nổ của nàng ta, chẳng lẽ lại không phải người đến đây thám thính rõ ràng sao."

"Cho nên tiểu thư mới cố tình không về cùng lúc với bọn họ, là vì không muốn để Triệu phu nhân phát hiện ra."

"Bây giờ phu nhân Triệu gia đã cho rằng là Liễu Như Vân tính kẻ cô ta, nhưng hắn là cô ta không nghĩ ra được lý do tính kẻ là gì. Nếu vậy thì ta đây sẽ đưa cho cô ta một cái. Ta tách khỏi bọn họ, nhưng không phải vì sợ cô ta sẽ phát hiện. Chẳng qua ta chỉ để cho phu nhân Triệu gia nghĩ rằng ta không hề than gia vào chuyện này. Như vậy nếu cô ta muốn làm chút chuyện gì đó thì cũng không cần bận tâm đến mặt mũi

của Tô gia ta."

"Chuyện ta giao cho hai người các người đã xử lý ổn thoả cả chưa?"

"Tiểu thư yên tâm, đã chuẩn bị thoả đáng hết rồi."

"Vậy thì tốt."

Hãy nhấn vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 14: G14: Chương 14

Edit + Beta: Hayin

Chuyện Thẩm Giác đến phủ Thuận Thiên đưa Liễu Như Vân trở về nhanh chóng được lan truyền. Có người tán thưởng Thẩm Giác có tình có nghĩa, yêu thương người nhà của mình. Cũng có người khâm phục thủ đoạn Liễu Như Vân rất hay, mặc dù đang ở trong ngục nhưng vẫn có thể khiến cho Thẩm Giác thương nhớ đến mình. Tuy nhiên còn có một lời đồn khác xem lẫn trong đó, là vì Thẩm Giác đã bị lộ chuyện nên mới mau chóng đón đồng phạm của mình về để tránh bị lộ tẩy. Tất cả chuyện này chính là đi bắt phu nhân Triệu gia để trả thù Triệu gia.

Thẩm Giác và Triệu Nhĩ Đông đều làm quan trong triều, hai người đều xuất thân từ võ tướng nên bình thường không tránh được chuyện tranh giành lợi ích. Lần trước hai người cùng xuất chinh thì đã xảy ra tranh chấp trong doanh trại. Rồi sau đó Thẩm Giác được bổ nhiệm nhận chức Binh Bộ thị lang, Triệu Nhĩ Đông nhiều lần dâng tấu đức hạnh của Thẩm Giác không tương xứng với chức vị. Từ đó hai người trở mặt thành thù.

Tin đồn Thẩm Giác là kẻ chủ mưu càng ngày càng nghiêm trọng, đến cả Triệu gia cũng nghe được. Hơn nữa sau khi hạ nhân thám thính trở về, báo rằng là Thẩm Giác đích thân đến phủ Thuận Thiên đón Liễu Như Vân về, phu nhân Triệu gia lại càng thêm chắc chắn. Hai phu thê Triệu gia đều là người có tình tình nóng nảy, chỉ muốn xách đao lên để đi thăm hỏi Thẩm Giác ngay lập tức. May là có Triệu nhị lão gia khuyên nhủ. Vì không có bằng chứng rõ ràng nên hai người họ không thể dùng chuyện này để tố cáo Thẩm Giác được, chỉ đành phải nhẫn nhịn trước đã.

Tô Tinh biết chắc chắn phu nhân Triệu gia sẽ không chịu làm kẻ thua cuộc nên đã âm thầm sắp xếp cho người ở cạnh nàng ta, lúc cần thiết thì sẽ thêm dầu vào lửa. Ngày thứ ba sau khi Liễu Như Vân hồi phủ, phu nhân Triệu gia đã ra tay.

Tiệm rền của Liễu gia ở thành Tây, ban ngày thật sự rất nào nhiệt, nhưng đêm xuống thì lại hơi vắng vẻ. Bởi vì gần đây cha Liễu không khoẻ nên mẹ Liễu ở nhà chăm sóc, do đó việc quản lý tiệm rền hằng ngày

đều do đệ đệ của Biều Như Vân là Biều Như Long đảm nhận. Không biết hôm nay bị làm sao. Tiệm rên đang làm ăn rất tốt, đợi đến khi các cửa hàng xung quanh đóng cửa hết thì khách hàng mới lần lượt rời đi. Lúc này đã là canh ba, Biều Như Long vội vàng khoá tiệm cẩn thận rồi mới trở về nhà. Trên đường vắng lặng đến lạ thường, ngay cả gió cũng hơi lành lạnh, dường như còn hoà lẫn với mùi hương hoa. Biều Như Long cảm thấy hơi lạnh, vội vàng bước nhanh hơn.

Một cơn gió thoảng qua, trước mặt Biều Như Long đột nhiên xuất hiện bốn hắc y nhân.

"Các người là ai...á..." Bốn người trước mặt cũng không trả lời câu hỏi của Biều Như Long mà trực tiếp dùng bao tải bắt hắn lại. Một cơn đau nhức ập tới, Biều Như Long dần mất đi ý thức.

Quá nửa đêm Biều Như Long mới được tìm thấy. Hắn được tìm thấy ở hẻm sau trong tình trạng đầu bị trùm bao tải. Cửa hàng sắt của Biều gia đã bị đốt thành tro. Người phóng hoả rất cẩn thận. Cả phòng có tới năm ngọn lửa, mọi thứ trong phòng đều bị tưới dầu và rượu, tất cả đều bị thiêu rụi.

Liáng giềng trên phố đều truyền tai nhau, Biều gia này đã đắc tội ai đó rồi.

Sau khi cha Biều biết được chuyện này thì bệnh tình ngày càng nghiêm trọng. Chuyện này khiến cho Biều Như Vân còn đang giữa tháng lo lắng không thôi. Ái nhanh chóng lấy của cải trang sức bán lấy tiền rồi đưa đến trợ cấp cho Biều gia, thế nhưng vẫn chỉ như muối bỏ biển.

Sau khi đón về thì Thẩm Giác không còn đặt chân đến Tây Uyển nữa. Nghe hạ nhân trong phủ nói, gần đây hắn nạp một nha hoàn thông phòng mới. Vẫn là năm mới này nha hoàn kia sẽ nhập phủ, nghe nói từng học trong một gánh hát hơn hai ngày, có một chất giọng rất hay, cất tiếng hát lên thì lạnh lốt như chim hoàng anh, rất êm tai. Từ khi Thẩm Giác nạp nàng ta thì cả ngày chỉ ở trong phòng của nàng ta. Biều Như Vân biết rõ là Thẩm Giác rất sủng ái nha hoàn này, e là ít ngày nữa sẽ lập tức nâng nàng ta lên thành di nương.

Bên Biều Như Vân vẫn còn chuyện chưa được giải quyết, phía Biều Như Long lại tiếp tục gây chuyện. Ý vào danh hiệu đại tướng quân của anh rể, rồi lại đi tranh giành tình cảm với người ta ở kỹ viện. Hắn và một vị công tử đánh nhau vì tranh giành hoa khôi. Đây không phải là lần đầu tiên Biều Như Long làm ra chuyện vô si như vậy. Những tranh chấp trước kia đều được thổi gió bên gối, nhờ Thẩm Giác dùng quyền thế ép xuống. Không ngờ vị công tử lần này lại là con của thiếp thất Trung Dũng hầu phủ. Tuy con của thiếp thất không được coi trọng, nhưng suy cho cùng vẫn là con cháu quan gia. Người hầu của hầu phủ vừa thấy chủ tử xảy ra chuyện thì thẳng tay trói Biều Như Long lại rồi lôi đến chỗ quan phủ, bây giờ đang bị

nhốt ở trong ngục.

Biểu Như Vân biết mình không thể cứu được Biểu gia, chỉ đành chạy đi cầu xin Thẩm Giác. Nhưng lúc này Thẩm Giác đang si ngốc trong phòng của nha hoàn thông phòng Từ Yên, không muốn nhìn thấy á ta. Trong phòng hai người đang vònh tai chạm tóc mai (), liên tục hát ê ê a a, để cho một mình Biểu Như Vân còn chưa sang tháng hứng gió lạnh.*

() chỉ sự thân mật gần gũi, gần bó khăng khít.*

Thẩm Giác chưa bao giờ lạnh nhạt Biểu Như Vân như thế. Tuy á có chút tình ý với Thẩm Giác, nhưng cũng đã bị hành động trong hai ngày nay của hắn mài mòn không còn lại gì. Có điều á biết rằng, tuy á đã chết tâm với Thẩm Giác, nhưng vẫn cần phải nhờ hắn cứu Biểu Như Long, cứu toàn bộ Biểu gia.

Hôm đó Thẩm Giác vừa mới hạ triều thì đã háo hức đến chỗ Từ Yên nghe khúc mới. Đi qua tiền sảnh, lại nhìn thấy Đoàn Nhi bên cạnh Biểu Như Vân đang lén lén lút lút cầm thứ gì đó đi ngang qua.

"Đoàn Nhi."

"A, lão gia."

Vừa nhìn thấy Thẩm Giác thì Đoàn Nhi đã hoảng sợ, mọi thứ đang cầm trong tay rơi hết xuống đất.

"Người lấy nhiều dược liệu như vậy để làm gì."

"Hồi bẩm lão gia, gần đây di nương không được khoẻ, bây giờ nô tỳ ra ngoài lấy mấy loại dược liệu này để bồi bổ cho di nương."

"Cảm thấy không khoẻ thì mời đại phu tới khám là được rồi, cần gì phải ra ngoài bốc thuốc. Lại còn phải lén lút mang vào làm gì."

"Hồi bẩm lão gia..." Đoàn Nhi cắn c ắn môi dưới, khẽ đáp: "Là...là lão phu nhân nói, di nương bệnh lâu không khỏi, nói năng quá đên đúi nên không cho mời đại phu đến xem. Nhưng gần đây di nương thật sự không khoẻ lắm, nên nô tỳ mới ra ngoài bốc chút thuốc để bồi bổ cơ thể cho di nương."

Thẩm Giác nghe được lời này của Đoàn Nhi thì trong lòng khó tránh khỏi cảm giác hơi áy náy. Dù sao Liễu Như Vân cũng đã sinh con gái cho hắn, mà lâu rồi hắn cũng chưa tới Tây Uyển. Hơn nữa vì chuyện của Liễu Như Long nên hắn không muốn nhìn thấy ả, đúng thật là không còn gì để nói.

Trong lòng Thẩm Giác dịu xuống, đành theo Đoàn Nhi tới Tây Uyển.

Trong phòng Liễu Như Vân thật sự có mùi thuốc nhàn nhạt, ngoài ra còn hoà lẫn cùng với một vài mùi hương khác lạ, làm cho tâm trí của Thẩm Giác dao động.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Liễu Như Vân ở phía sau màn trướng từ từ đứng dậy, gọi một tiếng Đoàn Nhi.

Đoàn Nhi đã biết điều lui ra ngoài từ sớm. Thẩm Giác vén tấm màn trướng lên, chỉ thấy Liễu Như Vân dịu dàng, sắc mặt hơi nhợt nhạt nhưng lại làm cho người khác muốn cung chiêu. Vẫn là cái dáng vẻ yêu kiều mỏng manh ngày nào.

"Bão gia, sao ngài lại tới đây."

"Lâu rồi ta không tới nên hôm nay qua đây thăm nàng."

Liễu Như Vân khẽ cười, đưa tay ôm lấy eo Thẩm Giác.

Tôi nay Thẩm Giác ở lại Tây Uyển.

Đạo này Tô Tĩnh bên Đông Uyển có hơi lười biếng. Ngoài trừ ngày hôm qua đến phủ của Quận chúa Thanh Hà nói mấy câu, còn lại thì chẳng chịu làm gì cả. Lúc này nàng đang mở bàn cờ rồi chơi cờ một mình.

"Tiểu thư, hôm nay cô gia ở lại Tây Uyển."

"Nằm trong dự liệu, nhưng cũng hơi sớm đây. Sợ là ngày mai Liễu Như Long cũng sẽ được thả ra. Đánh tiếng với người bên phủ nhân Triệu gia đi. Đêm dài lắm mộng, có một số việc nên làm sớm chút thì tốt hơn."

Đúng như dự đoán của Tô Tĩnh, buổi chiều hai hôm sau Liễu Như Long đã được thả ra. Chỉ là sau khi Liễu Như Long được thả ra thì lại trở thành một kẻ ngốc, cứ liên tục la hét nói muốn đi, thậm chí còn đập

phá đồ đặc của Liễu gia.

Dường như ở trong ngục Liễu Như Long đã gặp phải điều gì đó cực kỳ kinh hãi, cứ lẩm bà lẩm bẩm trong miệng, nói rằng có người muốn giết hắn, khăng khăng bắt Liễu nhị lão gia phải dọn ra sống ở ngoài thành. Liễu nhị lão gia không lay chuyển được hắn, chỉ đành nhờ người khẩn cấp truyền tin cho Liễu Như Vân.

Liễu Như Vân đang vội vàng tranh sủng nên dĩ nhiên sẽ không để chuyện này trong lòng. Ấy chỉ muốn sớm này có thai, sinh con trai cho Thẩm Giác.

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 15: C15: Chương 15

Edit + Beta: Hayin

Vì muốn mau chóng có thai, ngày nào Liễu Như Vân cũng sai người đến chỗ Lưu đại phu điều chế thuốc an thai tốt nhất. Thậm chí còn tìm người học tập bí thuật phòng the, thay đổi phương pháp lấy lòng Thảm Giác. Kể ra cũng lạ, bây giờ tuy Thảm Giác sủng ái à ta giống hệt như ngày xưa, nhưng mỗi lần à với Thảm Giác hành sự thì lại luôn cảm thấy thân thể không khoẻ, mà điều tra nguyên nhân cũng không phát hiện ra điều gì.

Đã hơn một tháng Tô Tinh chưa dùng cơm chung với Thảm Giác. Không biết vì sao hôm nay ra khỏi Đông Uyển, hiếm khi Thảm gia được đồng đủ ngồi chung một chỗ. Thảm Giác vui vẻ hơn cả, còn đặc biệt sai hạ nhân đi làm mấy món Tô Tinh thích ăn. Hiện giờ tuy thái độ của Tô Tinh đối với Thảm Giác không thể gọi là tốt, nhưng nói chung là không mâu thuẫn gì. Mấy người ngồi chung một chỗ cũng hiếm khi có được chút không khí. Trong bữa cơm, Thảm Giác nói nhân dịp mấy người biên soạn binh thư về chiến thuật lập công, Thánh thượng sẽ luận công ban thưởng cho tất cả bọn họ. Bây giờ Thảm Giác đã có binh hàm, nữ quyền trong nhà cũng đều có thể được phong cáo mệnh. Thảm lão phu nhân nghe được lời này thì đương nhiên vui mừng như nở hoa, luôn miệng khen Thảm Giác có tiền đồ. Còn Liễu Như Vân ngồi một bên thì vô cùng ghen ghét. Nữ quyền được cáo mệnh là một vinh quang cực lớn, thậm chí lão phu nhân cũng có thể. Chỉ là dựa vào cái gì mà Tô Tinh có thể có được mọi thứ tốt đến thế cơ chứ. Nếu...nếu mà không có Tô Tinh, vậy thì tất cả những gì mà nàng ta có, thì liệu có thuộc về Liễu Như Vân à hay không?

Sau khi ăn xong, Tô Tinh trở về Đông Uyển ngủ trưa. Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà người thường lui tới Tây Uyển như Thảm Giác lại đi tới Đông Uyển. Thảm Giác không bước vào phòng Tô Tinh vội mà chỉ sai người chuyển quần vạ của mình tới thư phòng. Sau đó hẩn nghiêm túc ngồi ở thư phòng bên Đông Uyển để nghiên cứu.

Biết Thảm Giác đã tới, Tô Tinh cũng đứng dậy rồi đích thân bưng một chén trà tới, cẩn thận mài mực cho Thảm Giác. Nhìn dáng vẻ của hai người hơi giống với lúc mới thành thân. Thảm Giác nhìn Tô Tinh, không

khỏi có chút động lòng, vươn tay nắm lấy tay Tô Tĩnh.

Tô Tĩnh nhìn ra cửa sổ thấy có một tiểu nha hoàn vội vã chạy đi thì cười lạnh một tiếng, mặt không đổi sắc mà rút tay về: "Tướng quân vẫn còn quân vụ cần xử lý, thiếp không tiện quấy rầy. Tướng quân cứ tự nhiên đi."

Tiểu nha hoàn lén lút đứng bên cửa sổ là tai mắt của Liễu Như Vân cài vào Đông Uyển. Tiểu nha hoàn vừa báo lại chuyện bên Đông Uyển thì Liễu Như Vân lập tức nổi giận đập vỡ cái ly trong tay.

"Đoàn Nhi, người đi tìm Lưu đại phu đi. Nếu có ai hỏi thì cứ nói gần đây tiểu thư không muốn ăn nên mời đại phu đến đây xem thử."

"Ừng..."

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 16: C16: Chương 16

Edit + Beta: Hayin

Trong triều có bốn Bộ, trong đó lấy Hình Bộ đứng đầu, tiếp theo là Lại Bộ, Binh Bộ và Lễ Bộ. Kể từ khi lão Binh Bộ Thượng thư tiền nhiệm cáo lão hồi hương thì chức vị Binh Bộ Thượng thư đã bị bỏ trống khá lâu, cho đến khi Sài Vinh nhậm chức từ vài tháng trước. Sài Vinh sinh ra trong nhà võ tướng, phụ thân từng là Phiêu Kỳ Đại tướng quân. Mà Sài Vinh kế nghiệp cha, tuổi còn trẻ đã lập được nhiều chiến công. Bây giờ hẳn đã trở thành cháu rể của thái sư, tiền đồ vô cùng rộng mở.

Hôm nay lúc vừa mới hạ triều, Sài Vinh đang chuẩn bị hồi phủ thì lại bị Tô Tuấn cản lại.

"Tô đại nhân, không biết ngài có chuyện gì muốn phân phó chuyện gì."

Tô Tuấn lộ ra vẻ mặt khó xử, đặt một bàn tay lên vai hẳn rồi kéo hẳn lại gần chân tường, khẽ nói: "Sài huynh, ta và huynh quen biết nhiều năm, ta vẫn luôn hiểu rõ tính khí của huynh. Hiện giờ Tô mõ có chuyện nhưng lại không biết là có nên nói hay không."

"Tô huynh, có chuyện thì cứ nói đừng ngại."

Tô Tuấn nhìn xung quanh, xác nhận xung quanh không có ai thì mới đặt một lá thư mật vào trong tay Sài Vinh, nhẹ giọng nói: "Huynh xem thử đi."

Sài Vinh mở lá thư ra, đọc hết một mạch. Nội dung bức thư rất rõ ràng, có người đích thân cáo trạng Sài Vinh đã từng tham ô quân lương trong khi đang dẫn quân xuất trận, ăn chặn tiền thuế.

"Đây không phải là đang úp bừa chậu phân lên đầu ta sao, ta tham ô quân lương khi nào cơ chứ."

"Suyt, Sài huynh nhỏ giọng chút. Bây giờ Thánh Thượng đang nổi trận lôi đình vì chuyện trước đó Tổng

độc Trực Lệ từng tham ô nhận hối lộ. Nếu tin này mà bị đưa đến tay của Thánh Thượng thì chỉ sợ là ngài ấy sẽ nổi giận đấy."

"Tô huynh, huynh phải tin ta. Chuyện tham ô quân lương này ta tuyệt đối không thể làm được đâu."

"Đương nhiên là ta tin tưởng con người của huynh, nếu không thì lá thư này đã ở trong tay Thánh Thượng rồi. Hiện giờ ta đã chặn tin này lại cũng bởi vì huynh là một người ngay thẳng chính trực, tuyệt đối sẽ không thể làm ra loại chuyện này được."

"Đa tạ Tô huynh đã chiêu cố. Nếu sau này có việc gì cần tiểu đệ giúp đỡ, dù là nước sôi lửa bỏng thì tiểu đệ cũng sẽ không quản ngại."

"Quá lời rồi, quá lời rồi."

Hai người thì thăm vài câu rồi sau đó Tô Tuấn cáo từ. Sài Vinh nắm chặt tay, chỉ muốn xé nát lá thư này. Kề dầm giờ trở ở sau lưng hắn, hắn nhất định phải bắt kẻ này phải trả giá thật đắt.

Sài Vinh trở về phủ, trái lá thư lên bàn, vẻ mặt cực kỳ u ám, làm cho bọn hạ nhân sợ tới mức không dám đến gần. Đọc ện ha, cập nga ... 冥冥 中 . n ...

"Tướng quân, xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhìn thấy Sài phu nhân thì sắc mặt của Sài Vinh mới dịu hơn chút, đưa mật thư qua rồi kể lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra cho Sài phu nhân nghe.

Sài phu nhân cầm mật thư lên xem xét thật kỹ, chỉ cảm thấy nét bút hơi quen mắt nhưng lại không thể nhớ ra đã từng nhìn thấy ở đâu.

"Phu nhân, nàng thật sự từng nhìn thấy rồi ư? Mau ngẫm lại xem là khi nào."

Sài phu nhân ngẫm nghĩ một lúc lâu, một ý nghĩ chợt loé lên, đáp: "Thiếp nhớ ra rồi, là trong ngày sinh thần của tiểu thúc công."

"Sinh thần năm nay của lão Thái sư à?"

"Không, không phải năm nay. Mấy hôm trước thiệp và biểu tỳ sắp xếp lại những câu trong hai năm qua được mọi người viết ra. Năm ngoài chỉ có một người chỉ viết xuống một từ, năm nay không có nên thiệp mới có ấn tượng nhiều hơn chút."

"Là ai."

"Là Thẩm tướng quân."

"Thẩm Giác, thế mà lại là hắn."

Có lời nói của Sài phu nhân, Sài Vinh nhanh chóng tới phủ Thái sư mượn hết chúng quan viên lâu năm. Thẩm Giác xuất thân võ tướng, chưa từng bỏ nhiều công sức vào hành thư văn tự nên có một kiểu cách riêng, giống hệt với nét chữ trên mặt thư.

Hãy nhấn vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 17: G17: Chương 17

Edit + Beta: Hayin

Mấy hôm trước Tô Tinh bị bệnh, bệnh cứ khỏi rồi lại bị, đến ngày thứ năm mới có chuyển biến tốt hơn, con người cũng có tinh thần hơn.

"Suốt hai ngày nay đều uống thuốc hai lần một ngày rồi, sao không thấy đỡ hơn chút nào vậy. Hai ngày nay tiểu thư bị bệnh, gầy đi nhiều rồi."

Tô Tinh uống được hai ngụm thì lắc lắc đầu, bảo Hồng Tụ đặt thuốc sang một bên: "Không biết thuốc này dùng những gì mà chất quá đi, ta thật sự không thể uống được nữa đâu."

"Sao mới hơn một tháng mà cái viện của cô đã biến thành cái kho thuốc rồi vậy."

"Sao Quận chúa là tới đây?"

"Nghe nói cô bị bệnh, ta nghĩ hiểm khi người bị ốm nên tức tốc đến đây chế nhạo cô một phen. Cơ mà mùi thuốc trong viện của cô khó ngửi quá, sớm biết vậy thì ta đã không đến rồi."

"Mấy ngày nay cứ mãi bị bệnh không khá hơn, đương nhiên mùi thuốc sẽ toả ra khắp nơi rồi."

Tư Đồ Thanh Hà ngồi xuống mép giường của Tô Tinh, duỗi tay sờ sờ trán của nàng, quả nhiên thấy vẫn còn hơi nóng: "Cô tìm đại phu kiểu gì vậy, chữa trị nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn không thấy khá hơn."

"Đại phu nói ta bị trúng gió độc, nghỉ ngơi mấy ngày là được. Nhưng đã uống thuốc suốt hai ngày nay mà người lại càng thấy khó chịu hơn."

"Tô Tuấn bị sao vậy, mọi người nhà mình bị bệnh mà cũng không biết đường đi mời Thái y tới khám xem thế nào."

"Thái y thường chỉ lo liệu cho đông dôi Hoàng thất thôi, gia quyền của quan gia như ta cũng đâu có mời được."

"Chuyện này thì có gì đâu. Thu Dần, bây giờ người đến Thái Y Viện mời Vương Cảnh đến Thẩm phủ đi. Nếu đám người bảo thủ bên Thái Y Viện không chấp thuận thì cứ nói là ý của Quận chúa."

"Ừ, Quận chúa."

Mới chỉ tốn thời gian nửa nén hương Thu Dần đã quay lại. Từ Đò Thanh Hà nhìn thấy Vương Cảnh thì kéo hẳn tới thẳng Đông Uyển.

"Cô ấy bị bệnh suốt mấy ngày rồi, mãi không khỏi. Chàng mau khám giúp cô ấy đi."

"Mạch tượng hỗn loạn, khí huyết thiếu hụt, không giống với triệu chứng của phong hàn."

"Hai ngày nay ta vẫn luôn hơi sợ lạnh, còn hơi tức ngực nữa."

Wương Cảnh nhíu chặt mày, trầm tư một lúc lâu rồi nói: "Theo lý thuyết thì mạch tượng của cô nên là lưu thông nhịp nhàng mười đúng, bây giờ lại hỗn loạn như vậy, thế nhưng lại giống như là dùng thuốc."

"Dùng thuốc? Ý chàng là có người hạ độc sao?"

Wương Cảnh nhìn bát thuốc uống dở trên bàn: "Đây là thuốc gì vậy?"

"Bà Lưu đại phu kê cho, chỉ nói uống hai lần một ngày, đun sôi ba chén nước thành một chén rồi đưa tới cho tiểu thư uống."

Wương Cảnh lấy ngân châm từ trong hộp gỗ mang theo bên người ra, cho vào chén thuốc rồi để im vài giây. Lúc rút ngân châm ra thì lại bị bao phủ bởi một màu xanh lam nhàn nhạt. "Quả nhiên là thuốc này có vấn đề. Liệu có thể cho ta xem bã thuốc được không?"

"Bã thuốc vẫn còn ở trong phòng bếp nhỏ, chưa bị vứt đi. Quận mã chờ một lát, nô tỳ đi lấy ngay đây."

Lục Tu chạy đi một lát, mang bã thuốc của hai ngày nay tới, còn mang theo cả ấm gồm sắc thuốc tới.

Uương Cảnh dùng ngân châm thử qua từng thử một, bã thuốc cũng bị hiện ra một màu xanh lam nhạt, nhưng được liệu lại không có vấn đề gì.

"Đi lấy cái bếp đun nhỏ tới đây."

Hồng Tụ mang bếp nhỏ tới, Uương Cảnh đặt ấm thuốc rộng vào bếp đun rồi hơ nóng. Dưới sức nóng không hạ, vậy mà bề mặt của ấm thuốc lại dần đổi màu. Một lúc sau đã kết thành một thứ bột màu trắng không biết là gì.

"Quả nhiên là có vấn đề."

"Đây là độc gì vậy?"

Uương Cảnh lắc đầu: "Đây không phải độc, chỉ là bột phấn lê lô (*) bình thường thôi."

(*) lê lô: có tên khoa học là *Veratrum nigrum*. Cây mọc nhiều ở Trung Quốc (tại các vùng Giang Tô, Trán Giang...) và bộ phận chủ yếu dùng làm thuốc là rễ.

"Bột phấn lê lô?" Tô Tinh và Tư Đồ Thanh Hà liếc nhìn nhau, thề nhưng vẫn chưa hiểu ý của Uương Cảnh.

"Tô tiểu thư khi hút, vậy nên trong thuốc có cho thêm miếng nhân sâm. Bản thân của lê lô này không có độc, được dùng trong trị liệu bệnh động kinh, nhưng lại không thể dùng chung với miếng nhân sâm."

"Dùng chung thì sẽ thế nào?"

"Nếu người có thể chất yếu đuối mà lỡ dùng lê lô thì sẽ khiến cho sức khoẻ của người đó ngày càng kém đi. Mà miếng nhân sâm dùng chung với lê lô thì hình thành độc tố, con người sẽ bị làm cho suy yếu đến chết."

Tô Tinh cười yếu ớt, nói: "Kỳ công cẩn thận tính kẻ ta như vậy, đánh giá ta quá cao rồi đây."

"Bột phấn lê lô này không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây được. Ngẫm lại là do trong viện của Tô tiểu thư có tai mắt của người bó độc. Mà lê lô tương khắc với nhân sâm, nếu không phải người tinh thông Kỳ Hoàng chi thuật (*) thì có lẽ sẽ không dùng đến cách này."

(*) Kỳ Hoàng chi thuật: ý chỉ cái gốc Đông y, chỉ đỉnh cao của nghề y.

"Hong Tu, người vừa nói là Lưu đại phu đã kê đơn cho tiểu thư đúng không?"

"Đạ đúng thưa Quận chúa."

"Thu Dàn, bây giờ người hãy sai thị vệ đi bắt Lưu đại phu về đây cho ta. Còn nữa, bao vây cả Đông Uyển này cho ta. Ta muốn xem kẻ nào không sợ chết mà lại dám hạ độc chủ tử của mình như vậy."

Người của Tu Đồ Thanh Hà làm việc rất nhanh, chỉ một lúc sau đã từng lớp bao vây Đông Uyển lại. Cẩm Nhi bên Đông Uyển cảm thấy có gì đó không đúng, bèn tìm lỗ chó để chuẩn bị lên lút mật báo cho Tây Uyển. Không ngờ vừa mới chui qua thì đã bị Lục Tu đang canh giữ bên cạnh bắt được.

"Tiểu thư đã sớm biết người là người của Liễu di nương nên đã sai ta nhìn chăm chăm người lâu rồi."

Lục Tu đưa Cẩm Nhi đang bị trói chặt vào phòng. Lúc này sắc mặt của Tô Tinh đã tốt hơn rất nhiều, đang khoác áo ngồi cùng một chỗ với Tu Đồ Thanh Hà.

"Nói đi, sao lại hạ độc hại chủ tử của người?"

"Hồi bẩm Quận chúa, hồi bẩm phu nhân, nô tỳ luôn trung thành với phu nhân, nô tỳ chưa từng hạ độc phu nhân đâu ạ."

"Bây giờ trước, buổi trưa, người đã ở trong phòng của Liễu Như Vân tới mười lăm phút. Ấy thường cho người một chiếc túi thơm lụa vàng cùng với một thỏi vàng. Vừa tháng trước, lúc nửa đêm, người nán lại bên Tây Uyển ở cùng với thị nữ Đoàn Nhi bên cạnh Liễu Như Vân nửa canh giờ. Hôm sau trên tay người có thêm một cái vòng ngọc, đó là một trong số những món đồ mà Thẩm Giác đã tặng cho Liễu Như Vân... Cho nên, người có muốn ta nói tiếp nữa không?"

Cẩm Nhi hoảng hốt: "Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng, tất cả đều là mệnh lệnh của Liễu di nương. Nô tỳ, nô tỳ chỉ nhất thời nổi lòng tham thôi ạ."

"Quận chúa, thân thể ta không được khoẻ cho lắm. Kể ăn cây táo rào cây sung này, thỉnh cầu Quận chúa giúp ta xử lý."

Tư Đồ Thanh Hà gật gật đầu. Cẩm Nhi đã bị lôi xuống, một lúc sau, tiếng kêu thảm thiết của Cẩm Nhi truyền đến.

—

Hãy nhấn vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 18: C18: Chương 18

Edit + Beta: Hayin

Khi người của Tư Đồ Thanh Hà đến Tây Uyển thì bên Tây Uyển đã vườn không nhà trống rồi, mà Thẩm gia cũng bị Tư Đồ Thanh Hà đưa thị vệ tới bao vây xung quanh. Tư Đồ Thanh Hà nói thẳng là phải làm chủ cho Tô Tinh, trực tiếp đưa chuyện này lên chỗ Thánh Thượng. Tô Tuấn nhìn thấy bộ dáng của Tô Tinh thì cảm thấy cực kỳ đau lòng, đón nàng về nhà ngay trong ngày hôm đó, rồi sau đó đi cùng Tư Đồ Thanh Hà đến Ngự Thư Phòng xin Thánh Thượng làm chủ cho Tô Tinh.

Hôm đó Lưu đại phu cũng bị gọi đến, kể lại không sót một chữ nói Liễu Như Vân lấy lợi ích dụ ông ta như thế nào, báo ông ta động tay động chân vào thuốc của Tô Tinh ra sao. Cùng lúc đó, chuyện Liễu Như Vân cầu kết với bọn sơn tặc cũng bị bới ra. Trong một thời gian ngắn, Thẩm gia trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người.

Thẩm Giác đau đầu không thôi. Không chỉ mỗi chuyện thiệp thât hạ độc chủ mẫu, mà hơn nữa, trong triều đột nhiên có rất nhiều tấu sớ kết tội hắn, là do Sài Vinh cầm đầu. Hầu như các đồng liêu từng xuất chinh cùng hắn cũng đều dâng tấu, đào lại toàn bộ mọi chuyện hắn từng làm không bỏ sót cái nào. Mặc dù chưa chính thức xử án nhưng suy cho cùng Thánh Thượng đã sinh nghi, tạm thời cách chức hắn, thậm chí còn ra lệnh cưỡng chế không cho hắn rời phủ nửa bước.

Liễu Như Vân vừa hay tin Lưu đại phu bị bắt thì sợ chuyện bị bại lộ, mới sáng sớm đã thu dọn đồ nữ trang rời khỏi Thẩm phủ. Vốn định chạy ra ngoài thành để tìm người Liễu gia, nhưng còn chưa kịp tới cửa thành thì bị một nhóm người đột nhiên xuất hiện tóm lại, là người của Triệu gia.

Cuối cùng Triệu phu nhân cũng bắt được Liễu Như Vân. Nghi lại cảnh mình bị sơn tặc bắt đến sơn trang thì lập tức giận sôi máu, bước tới tát ả hai cái thật đau.

Liễu Như Vân bị đánh cho hơi choáng váng, người cũng hơi hoang mang. Nhìn thấy Triệu phu nhân thì

lại thấy rất lạ mắt.

"*Người là ai?*"

"Ta là ai á? Trí nhớ của Liễu di dương tốt quá nhỉ. Ngày đó người cầu kết với bọ sơn tặc bắt ta đi, sao bây giờ lại không nhớ ra ta nữa rồi? Đúng là uống phí ta nhìn chăm chăm người lâu như vậy, tới bây giờ mới tìm được thời cơ thích hợp để báo thù."

"Không, không phải ta. Chuyện này cũng không liên quan đến ta, không phải do ta làm đâu."

"Không phải người sao?"

Liễu Như Vân nghĩ rằng giữ mạng là quan trọng, lập tức kéo Thảm Giác vào: "Là Thảm Giác, là Thảm Giác sai sơn tặc bắt người đi đây, không liên quan gì tới ta cả."

"Được lắm, quả nhiên là Thảm Giác."

Triệu phu nhân cũng không làm khó Liễu Như Vân nữa, sai người kéo ả ta tới một căn phòng nhỏ rồi khoá lại.

Tô Tinh bước ra từ bóng tối, cười nói: "Triệu tỷ tỷ, bây giờ đã chịu tin chưa?"

"Cô yên tâm, chuyện đã đồng ý với cô chắc chắn ta sẽ làm được. Thảm Giác...ta không định tha cho hắn đâu."

"Vậy đành làm phiền Triệu tỷ tỷ rồi."

Ngày hôm sau, Liễu Như Vân đang bị trói xuất hiện trước phủ Thuận Thiên. Bây giờ Thảm Giác đã thất thế, dĩ nhiên Từ Dục cũng không cần phải khách sáo nữa. Mới đứng tới vài hình cụ thì Liễu Như Vân đã khai hết ra. Tuy nhiên ả không khai bản thân ra mà lại chỉ nói là do Thảm Giác làm chủ, vì ả ta phải dựa vào Thảm Giác nên không thể không tuân theo, trong đó có cả chuyện hạ độc hại Tô Tinh.

Chuyện Thảm Giác cầu kết sơn phi, hạ độc hãm hại thê tử bị truyền vào trong triều đình. Tất cả mọi người đều ngỡ vô liêm sỉ. Thánh Thượng lại càng giận dữ hơn, trực tiếp hạ Thánh chỉ, cho Tô Tinh hoà ly với

Thẩm Giác.

Là phu quân mà lại hại thê tử, là bất nghĩa. Là kẻ bề tôi nhưng lại tham ô, là bất trung. Thẩm Giác bị đưa vào ngục. Các đồng liêu từng giao hảo với hắn hiện giờ đều thấy người gặp nguy thì thừa cơ hãm hại, đi thỉnh cầu Hoàng Thượng phạt kẻ bất trung bất nghĩa này thật nặng.

Hãy nhấn vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 19: C19: Chương 19

Edi + Beta: Hayin

Bây giờ sau khi Thẩm Giác bị nhốt vào ngục, Tô Tinh tới phủ Thuận Thiên. Bây giờ hắn đã bị tước bỏ chức vị, đưa vào trong tù lao, không còn cơ hội trở mình nào nữa.

"Thẩm Giác."

Thẩm Giác ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Tinh: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ngươi có từng nghĩ qua, một ngày nào đó mình sẽ trở thành tù nhân hay không?"

"Ta chưa bao giờ nghĩ tới, ta trở thành tù nhân, thế nhưng lại là bởi vì thế tử của mình."

Tô Tinh cười lạnh, nói: "Từ khi ngươi đưa Liễu Như Vân về phủ, thì ngươi và ta đã không còn là phu thê nữa rồi. Ngươi từng dựa vào Tô gia để có được quyền thế địa vị, nhưng lại chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày bị quyền thế địa vị này cản trở sao. Ngươi thật sự cho rằng ta chỉ là nữ tử khuê các thôi ư? Nhưng mà nói thật này, ngươi là kẻ học vỡ, có thể nhận biết được vài chữ lớn (*) thôi đã khó rồi chứ đừng nói đến lá thư mật vu cáo người khác kia."

(*) chữ lớn: Thông thường, chữ viết cao từ một tác trở lên gọi là "đại tự", như là bảng hiệu, bảng tên...

"Đồ độc phụ nhà ngươi."

"So với việc Thẩm tướng quân hao hết tâm tư thu thập điểm yếu và vết nhơ của các vị quan to hiển hách khác, thì thật sự không thể gọi ta là độc phụ được đâu. Thẩm Giác ơi là Thẩm Giác, lúc trước Liễu Như Vân ám hại ta thì ngươi có từng mắng á một câu độc phụ giúp ta hay không, giờ thì mắng đủ cơ đấy. Cơ mà nhân quả luân hồi, báo ứng tự chịu."

"*Tô Tinh, đồ độc phụ nhà người! Độc phụ!*"

"*Nếu tướng quân không còn gì muốn nói thì ta đi vậy. Nếu Thánh Thượng mà có ý chỉ mới, nhất định ta sẽ đến báo cho tướng quân một tiếng.*"

Trước khi rời đi, Tô Tinh xoay người nói với Từ Dục đang đứng cùng vài câu. Hiện giờ Từ Dục đã là người của Tô Tuấn, đương nhiên sẽ tận tình quan tâm tới ý muốn của Tô Tinh.

Tô Tinh đi rồi, Từ Dục gọi mấy tên nha dịch tới, chỉ vào Thẩm Giác, nhàn nhạt nói: "Đừng để cho hắn chết."

"*Vâng, đại nhân.*"

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 20: G20: Chương 20

Edit + Beta: Hayin

Thẩm Giác không chết, Liễu Như Vân cũng vậy.

Tô Tinh nhờ Tư Đồ Thanh Hà đưa vào cung, đi xin ý chỉ của Thánh Thượng, thành thật nói niềm tình từng là phu thê, dù sao vẫn còn chút tình cảm.

Thánh Thượng cảm động Tô Tinh rộng lượng hiểu chuyện, tha tội chết cho Thẩm Giác, chỉ bị kết án năm năm tù giam. Còn Liễu Như Vân, không phải là kẻ chủ mưu, tội không đáng chết nên cũng bị phán năm năm tù giam.

Tô Tinh hiểu rõ tính tình của Thẩm Giác. Hiện giờ cái chết đối với hắn chắc chắn là sự giải thoát tốt nhất. Mà Tô Tinh cứ bắt hắn phải sống trong sự hèn mọn sỉ nhục, vĩnh viễn làm một kẻ vô dụng.

Năm năm sau, Tô Tinh dẫn cháu trai bốn tuổi ra khỏi cửa, nhìn thấy bóng dáng cực kỳ quen mắt ở ven đường.

"Liễu thị, đã lâu không gặp."

Nửa năm trước Liễu Như Vân đã được thả ra, nhưng lại không tìm được chốn dung thân, cũng không thể ra khỏi thành nhờ cậy cha mẹ. Hiện giờ chỉ có thể bán đậu hũ ven đường mà sống, miễn cưỡng kiếm được vài đồng.

"Là người hại ta, đều tại người hại ta. Tô Tinh, ta chỉ hận trước kia không hạ độc mạnh, trực tiếp giết chết người."

"Người ngu xuẩn như vậy thì sao mà đấu với ta được đây." Tô Tinh mỉm cười bước xuống khỏi xe ngựa,

đứng trên cao nhìn ả ta: "Người có biết tại sao sau khi người sinh con rồi lại dùng nhiều thuốc dưỡng thai như vậy mà vẫn không thể mang thai nữa không? Bởi vì đó không phải là thuốc dưỡng thai, mà là thuốc phá thai. Người thường xuyên làm chuyện chãn gối, lại dùng thêm thuốc nặng, hiện giờ chỉ sợ là không thể mang thai nữa đâu."

"Sao mà người biết được."

"Đĩ nhiên là ta biết rồi, bởi vì ngay từ đầu Lưu đại phu đã là người của ta, cho nên ta mới có thể bị bệnh đúng lúc như vậy. Ngay khi biết người muốn hạ độc ta thì ta đã cho người thời cơ để thực hiện. Còn ngày đến chùa Tĩnh An kia, người tự cho là mình thông minh, tách ta và Hồng Tụ ra. Nhưng thật ra ta đã sớm biết kế hoạch của người rồi, đó là ta cố ý muốn kéo người vào cuộc. Còn cả đệ đệ của người, ta đã nói với hắn rằng bởi vì người nên Biếu gia không xứng đáng tồn tại trên đời này. Nếu bọn họ muốn sống thì mau rút ra khỏi thành cho ta. Nếu bọn họ còn dám liên lạc với người thì ta sẽ khiến bọn họ sống dở chết dở. Người nói xem bây giờ Biếu gia còn dám nhận đứa con gái này nữa không." Tô Tĩnh cười chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghĩ tới gì đó rồi xoay người lại: "Đúng rồi, quên nói với người. Nếu người thích vị trí Thảm phu nhân như vậy thì ta sẽ thành toàn cho người. Người và Thảm Giác sẽ cả đời làm phu thê. Thảm Giác không được hưu thê, cũng không thể cưới người khác. Năm đó vì để giữ mạng mà người đã kéo hắn xuống nước, hiện giờ ngày nào người cũng có thể ăn cần hầu hạ hắn đang bị bại liệt trên giường. Nhưng mà hắn biết là người đã bán đứng hắn, làm sao mà có thể buông tha cho người được đây."

"Tô Tĩnh, đồ tiện nhân nhà người!"

Biếu Như Vân chưa kịp làm gì thì đã bị người hầu bên cạnh dí xuống đất. Tô Tĩnh ngồi xổm xuống, bóp mặt ả ta: "Biếu Như Vân, nữ tử Tô gia bọn ta đều là những nhân vật khó lường ra sao, thế nhưng bây giờ người đã thấy được rồi đây."

- Lời kết -

Trong ngõ hẻm tối tăm xảy ra một vụ án mạng rợn cả người. Nữ tử tự tay độc chết mẹ chồng của mình tại nhà, còn đâm chết tướng công bị bại liệt nhiều năm trên giường. Khi quan sai tới bắt người, nữ tử đang giao đao đâm liên tục vào người tướng công, hoàn toàn không có ý định sẽ dừng lại. Trong nhà máu bắn tung toé khắp nơi, ngay cả nhóm quan sai đã nhìn quen việc đời cũng phải cảm thấy hơi buồn nôn.

Người chết là Thảm Giác, kẻ giết người là thê tử của hắn Biếu thị. Trong đêm định tội đó, Biếu thị tự sát trong ngục, hiện trường cực kỳ đáng sợ.

Mấy người Thâm gia qua đời, chỉ để lại một bé gái mồ côi. Thâm Tịch Linh cũng chỉ mới năm tuổi, chính là độ tuổi chưa biết gì. Khi Tô Tinh thấy con bé thì nó đang nhút nhát sợ sệt, núp phía sau ni cô ở ầu đường (*). Tô Tinh nhờ người đưa Thâm Tịch Linh đến Liễu gia. Sau khi trở về quê nhà của Liễu gia, năm tháng sau này có ra sao thì cũng chẳng ai biết được.

(*): ầu đường: nghĩa là nhà trẻ, ở đây cũng có thể hiểu là cô nhi viện.

- Hoàn chính văn -

Lời tác giả: Mồ tả trước ngoại truyện: Thật ra ngọt văn không phải thế mạnh của tôi, hy vọng mọi người có thể hiểu được nhiều hơn chút. Nói chung là làm một câu độc thân viết phiên ngoại ngọt ngào, quả thật là, cực kỳ bí thảm!! Khó quá đi!!

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 21: C21: Ngoại truyện tình yêu duy nhất

Edit + Beta: Hayin

Đào mắt đã gần tới cuối năm. Năm nay do trời tuyết khó đi lại, Thánh Thượng ngự chuẩn kéo dài ngày nghỉ lễ để tất cả quan lại ở trong nhà đón năm mới vui vẻ. Hiện giờ Tô gia đang ngập tràn niềm vui. Đầu năm Tô Tuấn thăng quan lên làm tá tể tướng, giữa năm hai người lại chào đón thêm một đứa con gái. Bé con da thịt non mềm, cực kỳ đáng yêu, Tô Tuấn vô cùng yêu thương. Nhưng hôm nay hẳn lại ngồi trước bàn, gian nan nhìn chằm chằm vào một xấp bài thiếp (*).

(*) bài thiếp: một tấm thiếp dùng thông báo đến thăm, diện kiến ai đó.

"Sao vậy lão gia?" Hồ Thành Ý vỗ vỗ Tô Lăng, ôm con bé đến bên cạnh tể tướng công nhà mình. Trên bàn đang trải bài thiếp của nhiều nhà, từ Công hầu cho tới Tri phủ, có lẽ vẫn ở trong triều đều trên đó cả.

Tô Lăng vừa mới tỉnh ngủ, nhìn thấy cha của mình thì cười hi hi. Tô Tuấn nhìn thấy khuôn mặt nữ nhi nhà mình thì tâm tình tốt hơn đôi chút, chỉ vào từng lá bài thiếp rồi nói: "Còn không phải vì bài thiếp từ các nơi đưa đến sao. Nói để nghe chút thì là bài thiếp, còn không thì lại là thay đổi phương thức muốn công tử nhà bọn họ qua lại với Tinh Nhi. Ngày thường thì ta lấy có từ chối được, lúc này đang Tết nhất, ta cũng không tiện gạt bỏ mặt mũi của người ta."

"Nếu là công tử có tài nghệ và phẩm chất thật thà, vậy thì gặp một chút cũng không sao đâu. Cứ để Tinh Nhi quyết định là được rồi."

"Nàng nhìn cả đống này đi, có cái nào xứng đôi với Tinh Nhi đâu. Ta cũng nghe được lời ra lời vào bên ngoài, thì thà to nhỏ ám chỉ tuổi tác của Tinh Nhi. Cô nương Tô gia của chúng ta, chẳng lẽ còn có thể bị ảnh hưởng bởi thói đời ngày nay được sao."

"Cô cô là nữ tử tốt nhất trên đời, ai cũng không thể nói người được."

Hồ Thành Ý xoa xoa Tô Tục đang ăn chè bên cạnh: "May là con hiểu chuyện, không uống công mọi ngày cô cô thương con như vậy."

"Bỏ đi bỏ đi, đợi đến hết Tết ta sẽ bảo quản gia trả lại hết mấy tấm thiệp này, để Tô Tinh không phải bận tâm."

"Bận tâm gì ạ?" Tô Tinh vừa mới bước vào cửa, Hồng Tú tiến tới lấy áo choàng của nàng. Bên ngoài tuyết đang rơi, Tô Tinh đội tuyết mà về, áo choàng và trên búi tóc đều dính đầy bông tuyết. Vừa bước vào phòng thì đã cảm nhận được không khí ấm áp bao trùm, cả người thư thái.

"Ca ca tẩu tẩu đang nói chuyện gì thế ạ?"

"Cũng không có gì. Sao hôm nay muội về muộn thế. Sắp đến Tết rồi, quán rượu kia của muội cũng không cần phải kinh doanh nữa đâu."

"Bẽ ra hôm nay định đóng cửa, nhưng mà lúc muội ủ rượu hoa quế đã tỉnh sai ngày mất rồi, e là phải đợi thêm một ngày nữa thì hương rượu mới thanh mát được. Thế nên ngày mai muội vẫn cần đi thêm một chuyến nữa."

"Những việc nhỏ nhặt đó cứ để cho hạ nhân chăm lo giúp là được rồi. Bên ngoài tuyết lớn như vậy, đường tuyết khó đi, đừng để bị thương đây."

"Ca ca yên tâm, trưa mai muội chỉ đi lấy rượu rồi sẽ hỏi phủ luôn, không nán lại nữa đâu."

Đôi mắt tinh tường của Tô Tinh đã nhìn thấy những tấm bài thiệp đang bày trên bàn, trong lòng hiểu ra, cười hỏi: "Không biết lần này ai lại gửi bài thiệp tới vậy, là công tử Vô An Hầu, hay là cháu trai của Thượng Thư thư nhi?"

"Hai năm trước đó ca ca muội đã từ chối được, bây giờ ca ca muội đang lo lắng nên giải quyết những chuyện còn lại như thế nào đây."

Tô Tinh ngồi xuống bên cạnh Tô Tục, nàng má nhìn ca ca tẩu tẩu nhà mình: "Hiện giờ bọn họ cũng chỉ muốn mượn chuyện của muội để nịnh bợ ca ca tẩu tẩu thôi. Về sau e là chuyện này vẫn sẽ còn tiếp diễn, ca ca vẫn nên làm quen với chuyện này sớm chút. Tẩu tẩu nói xem có đúng không?"

"Nhưng mà nói thật này. Tinh Nhi, muội vẫn nên tìm một..."

Vừa nghe thấy lời Tô Tuấn nói, Tô Tinh liền biết hẳn muốn nói gì, nhanh chóng giơ chân đá Tô Tục bên cạnh một cái: "Tục Nhi, cháu đã làm xong bài tập hôm nay chưa?"

Tô Tục lập tức hiểu được ý của Tô Tinh, đứng dậy kéo Tô Tinh chạy vào trong: "Cha, đột nhiên con nhớ ra còn ít bài tập về nhà muốn thỉnh giáo cô cô, hài nhi cáo lui trước. Cô cô, đi nhanh nào."

"Ca ca, việc học quan trọng, muội đi trước nhé. Ca với tẩu tẩu cứ tiếp tục, tiếp tục đi."

Hai người nhanh chóng chuồn vào buồng trong. Tô Tuấn chỉ vào Tô Tục rồi nhìn Hồ Thành Ý, than thỏ: "Nàng nhìn nhi tử của nàng đi, lần nào cũng chỉ dùng mỗi chiêu này."

"Chàng không biết xấu hổ ư mà còn nói. Một lớn một nhỏ này không phải đều do chàng nuông chiều mà ra sao."

Để tránh cho Tô Tuấn lải nhải tiếp, hôm sau Tô Tinh đã dậy thật sớm, lập tức đi thẳng đến quán rượu của mình.

Mấy năm nay nàng có hứng thú với việc ủ rượu. Hiện giờ các quán rượu buôn bán rượu trong thành đều được ủ từ gạo, hương rượu mạnh nhưng tác dụng cũng đủ chậm, hương vị thiếu đi sự thơm ngọt thanh mát. Lúc đầu nàng cũng chỉ làm vì Tô Tuấn thôi, giúp giải quyết chứng nghiện rượu của hắn. Vì thế dùng chút trái cây hoa cỏ để ủ rượu, không ngờ làm đi làm lại nhiều lần lại học được vài phương pháp. Năm ngoái nàng mua một cửa hàng ở thành Đông, sửa sang thành một quán rượu nhỏ tên là Thanh Phong. Có lẽ do rượu trái cây có hơi mới lạ nên việc kinh doanh của quán rượu Thanh Phong cũng dần khá lên. Thế nhưng lại chỉ có rất ít người biết rằng đây là cửa hàng của Tô Tinh.

Hôm nay đã là Giao thừa, mọi người trong cửa hàng đều nghỉ lễ. Quán rượu náo nhiệt thường ngày cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Tô Tinh làm xong bước cuối cùng rồi ngồi trong tiệm nghịch nghịch ván cờ mấy ngày nay vẫn chưa nghĩ ra cách phá.

Hương rượu dần bay đi. Rượu hoa quế là rượu thanh mát nồng đậm nhất, chậm rãi lan ra khắp quán rượu, thoang thoảng trên đường phố bốn bề vắng lặng.

"Xin hỏi đây là rượu gì vậy?"

Tô Tinh không ngờ lúc này vẫn có thể buồn bán, vừa ngẩng đầu thì đúng lúc bắt gặp được đôi mắt trong trẻo của người kia. Người đến là một nam tử có thân hình cao lớn, ước chừng khoảng hai năm hai sáu tuổi, khoác áo choàng màu xanh lục, thắt ngọc quan, dáng người cao lớn, mày kiếm mắt sao, trên người còn mang theo mùi mực nhàn nhạt.

"Thành thật xin lỗi vị công tử này, tiểu điếm đã đóng cửa rồi."

Người đó cúi chào một cái, nói to: "Thực sự xin lỗi, tại hạ chỉ nghĩ được hương rượu đắm say lòng người, không biết là rượu gì nên mới muốn đi vào hỏi một chút."

"Có lẽ công tử cũng là một người yêu rượu nhỉ." Tô Tinh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi rất dày: "Nếu công tử đã tới quán rượu Thanh Phong thì cũng là có duyên. Rượu hoa quế vừa mới được đun trên bếp, công tử hãy đợi một lát."

Một lúc sau, Tô Tinh đưa một bình rượu nhỏ tới. Vị nam tử mặc thanh y nhấp hai ngụm rượu, chỉ cảm thấy thơm ngọt say lòng người, dư vị bất tận.

"Thấy sao?"

"Vào miệng thanh mát đậm đà, hơn nữa cũng không có cảm giác cay nồng như rượu ngon bình thường. Cô nương, rượu này ngon thật đấy."

"Công tử biết rượu này là do ta ủ sao?"

"Nếu không phải do cô nương ủ ra, sao trên người cô lại có mùi rượu nhàn nhạt vậy."

Dường như vị nam tử này cực kỳ am hiểu về rượu, Tô Tinh cũng trò chuyện thêm đôi ba câu với y. Nhà bếp vang lên tiếng củi lửa cháy tí tách, Tô Tinh muốn hâm nóng lại rượu nên trở về phòng trong.

Đợi đến khi Tô Tinh trở ra thì người bên ngoài đã rời đi, chỉ còn lại một tờ giấy bên cạnh ván cò. Thế cờ mà nàng đã phải suy nghĩ rất lâu, thế nhưng đã bị người khác phá được rồi.

Trên tờ giấy viết mấy chữ hùng hồn mạnh mẽ, rõ ràng là do vị nam tử mặc thanh y kia để lại: Đa tạ cô

nuông đã chiêu đãi. Kế bắt tài tự mình phá giải thế cờ Trần Lung (*) này. Vì có việc gấp nên đành phải cáo từ trước, đợi đến hôm nào quý cửa hàng mở cửa đón khách thì nhất định sẽ đến thăm hỏi.

(*) thế cờ Trần Lung (hay còn là Trần Lung kỳ trận): là cờ thế do người ta cố ý bày chủ không phải do hai người đánh cờ mà thành. Do đó hoặc sinh, hoặc kiếp nước nào cũng rất khó mà đoán được. Những thế Trần Lung bình thường, ít thì mười quân, nhiều có khi lên đến bốn năm chục quân, thế nhưng bàn cờ này có đến hơn hai trăm, gần như kín cả bàn cờ rồi... (Nguồn: Tự Huyền Trang Wiki)

Tô Tinh ngồi nghiên cứu ván cờ này một lát, bước đi này vô cùng khôn khéo. Chỉ với một mẩu giấy là đã có thể lật ngược tình thế, quả thật có chút bản lĩnh. Tô Tinh nhìn bình rượu nhỏ đang cầm trên tay, nghĩ lại còn thấy hơi đáng tiếc. Gặp được một người yêu rượu vốn rất khó, nên bèn đi lấy một chút rượu mơ xanh ngon nhất cho y, thế mà không ngờ người ta đã đi mất rồi,

"Tiểu thư, người đang tìm kiếm gì vậy?"

Tô Tinh ngẩng đầu, nhìn thấy Hồng Tú: "Sao em lại tới đây?"

"Thiếu gia nói bên ngoài vừa có tuyết rơi, trời tuyết khó đi lại nên bảo bọn em tới đón người đó."

Tô Tinh nhìn canh giờ, cũng sắp đến giờ hồi phủ rồi, ném rượu mơ xanh cho Hồng Tú: "Vậy thì mang đồ tốt này về để hiếu kính với ca ca thôi."

"Hiếm khi tiểu thư mới lấy rượu mơ xanh này ra. Vừa hay hôm nay là Giao thừa, chắc hẳn thiếu gia sẽ rất thích."

Hãy nhân vào ngôi sao đánh giá để ủng hộ chúng mình nhé ~

Chương 22: Nt 2

Theo dõi

Edit + Beta: Hayin

"Tô Tinh, Tô Tinh~"

Vừa qua Tết Nguyên Tiêu, Tư Đồ Thanh Hà tràn đầy hào hứng chạy đến Tô phủ. Do tuyết rơi nên Vương Cảnh cứ sống chết giữ nàng lại, không cho nàng ta ra cửa. Vì hôm nay Vương Cảnh bị Thái Y Viện gọi về nên bây giờ nàng mới lên chạy ra ngoài.

"Tham kiến Quận chúa."

"Miễn lễ, Tô Tinh đâu?"

"Tiểu thư đang ôm tiểu thư phơi nắng ở hậu hoa viên ạ."

Tư Đồ Thanh Hà chạy đến hậu viện, Tô Tinh đang ôm Tô Lăng ở trong đình. Nhìn thấy Tư Đồ Thanh Hà, Tô Lăng cũng không sợ người lạ, vươn tay muốn với lấy thắt lưng của Tư Đồ Thanh Hà.

"Sao hôm nay Quận chúa lại chạy ra ngoài vậy?"

"Cô còn nói nữa à. Vương Cảnh nhốt ta lâu như vậy mà chẳng thấy cô tới thăm ta gì cả."

"Cô cũng thấy rồi đó." Tô Tinh chỉ vào bé con đang nghịch ngọc trong lòng: "Ta bận chăm sóc trẻ con mà. Hơn nữa đang Tết nhất, sao ta có thể làm phiền cô với Quận mã được chứ."

"Đạo này không biết chàng ấy phát điên gì nữa, luôn miệng nói với ta tuyết rơi dày, hơi một tí lại nói với ta bên ngoài gió lớn, thế là không cho ta ra ngoài, làm ta chán muốn chết đi được."

"Không phải bây giờ cô ra ngoài rồi sao."

"Hôm nay chàng ấy bị Thái Y Viện gọi đi, ta mới lén chạy ra ngoài. Nhưng mà ta nói thật, thật ra mấy ngày nay ta cũng có thu hoạch. Bày lại ván cờ kia của cô đi, ta tìm được cách phá giải rồi. Thấy sao, lần này ta thắng cô là cái chắc."

Tô Tinh đưa Tô Lăng cho Hồng Tụ, bày ra một ván cờ ở bên cạnh, cuối cùng đặt một quân cờ đen lên: "Đã phá được rồi."

Tư Đồ Thanh Hà nghiên cứu một lát, phát hiện nước cờ này còn hay hơn dự đoán của mình vài phần, mà ý giã ra nhiều hơn: "Thật không ngờ cô lại có một nước đi hay như vậy. Lần này ta lại thua nữa rồi."

Tô Tinh lắc đầu: "Nước cờ này rất hay, nhưng lại không phải do ta phá." Tô Tinh kể lại hôm Giao thừa cho Tư Đồ Thanh Hà nghe. Tư Đồ Thanh Hà nghe xong thì cũng có cảm giác hơi tiếc nuối như Tô Tinh: "Người có thể phá giải được thế cờ này hẳn là có chút trình độ học thức, nói không chừng còn là người trong triều cũng nên. Ta cũng muốn làm quen một chút." Nói mấy câu, Tư Đồ Thanh Hà cảm thấy hơi khát nước, lập tức cầm tách trà của Tô Tinh lên uống luôn.

"Thanh Hà, trước giờ cô không bao giờ uống trà hoa mà."

"Đây là trà hoa sao?"

"Cô làm sao vậy, mọi khi cô người thấy mùi thôi là đã không chịu được rồi..."

"Tiểu thư, tiểu thư." Lục Tụ vội vội vàng vàng chạy vào: "Tiểu thư, bên ngoài Quận mã đang cầu kiến, nói đến tìm Quận chúa."

"Sao đây, quan nhân nhà cô tới rồi kìa."

"Chán thật đấy, vừa mới ra mà đã phải về rồi."

"Lục Tụ, mời Quận mã vào đây đi."

Lục Vương Cảnh đi vào thì nhìn thấy Quận chúa nhà mình đang nói chuyện vui vẻ với Tô Tinh.

"Tô tiểu thư."

"Không phải chàng bị gọi đến Thái Y Viện à, sao lại trở về sớm vậy."

"Không phải đã nói với nàng hết rồi sao, bảo nàng đừng đi ra ngoài nữa, cái thai này..."

Uương Cảnh tự nhận ra mình lạnh mòm lạnh miếng, nhanh chóng ngậm miếng lại. Tô Tinh và Tư Đồ Thanh Hà đều nghe rõ được lời Uương Cảnh vừa nói, ánh mắt hai người lập tức đổ dồn vào bụng của Tư Đồ Thanh Hà.

"Ta có thai á?"

"Cô có thai á?"

Uương Cảnh xấu hổ cười: "Mới hai tháng thôi. Ta chỉ tình cờ bắt mạch thì phát hiện ra là hoạt mạch (*)."

(*): Hoạt mạch: Theo y học cổ truyền Trung Quốc, phụ nữ bình thường nếu có mạch thai thì được gọi là lí mạch. Nếu kỳ kinh của phụ nữ không tới, không có bệnh tật gì, lại có mạch tượng là hoạt mạch, thì phải suy xét có mang thai hay không.

"Vậy sao chàng không nói cho ta biết?"

"Cái thai nàng của nàng không ổn định, cần phải tĩnh dưỡng. Ta mà nói với nàng thì chắc chắn nàng sẽ nói cho phụ thân và mẫu thân, đến lúc đó ngày nào hai lão nhân gia cũng sẽ tới thăm nàng. Vậy thì nàng tĩnh dưỡng kiểu gì đây."

"Vậy cũng không thể nhốt ta lại như vậy chứ. Lâu lắm rồi chàng không cho ta ra ngoài tí nào cả."

Tô Tinh nhìn bụng Tư Đồ Thanh Hà, nói: "Quận mã nói đúng đây. Với cái tính ham chơi hoạt bát này của cô, nếu mà không nhốt cô lại thì sợ là ngày nào cô cũng ra ngoài chạy lung tung mất."

"Đến cả cô cũng không giúp ta..."

"Được rồi được rồi, hai người mau trở về đi. Ta rảnh thì sẽ tới thăm cô mà."

Tiền Tư Đồ Thanh Hà đi, đúng lúc gặp Tô Tuân đang mặc quan phục hồi phủ, sắc mặt không vui lắm.

"Ca ca, gặp phải chuyện gì sao."

"Không phải việc khó, là gặp phải một người khó đối phó." Tô Tuấn xoa xoa giữa mày: "Thôi, đi vào rồi nói tiếp."

Năm ngoài triều đình bắt đầu mở lại khoa thi, cử hành một kỳ thi mùa thu. Kỳ thi đợt này có nhiều người tài, trong đó có một nhân sĩ Biểu Châu tài hoa xuất chúng được khâm điểm làm Trạng Nguyên. Trạng Nguyên tân khoa lần này đương nhiệm chức ở Hàn Lâm Viện, nhưng lại là một kẻ không biết khoan nhượng, mỉa mai cái xấu của thời thế. Hôm nay ở trên triều hắn đã thẳng thừng gạt bỏ mặt mũi của Tô Tuấn.

Nghe Tô Tuấn nói xong, thế mà Hồ Thành Ý lại vui vẻ: "Chàng đó, chính là bình thường được nghe lời khen quen rồi, nên bây giờ mới người không màng quyền thế đến làm cho chàng tỉnh ra."

Tô Tuấn không phải là một người bảo thủ. Tuy hôm nay Bạch Thu Mặc lên tiếng phản bác ý kiến của hắn trên triều, nhưng hắn cũng cẩn thận suy xét lại, cảm thấy y nói cũng có lý nên mới không so đo nữa.

"Đã là Trạng Nguyên tân khoa, kể ra chắc hắn cũng có điểm hơn người. Ca ca cũng nên cẩn thận suy nghĩ ý kiến của y một chút."

"Đạo trước phương Bắc gặp trận tuyết lớn khiến cho cả vùng Sơn Tây không thu hoạch được gì. Hôm nay quần thần dâng sớ, thảo luận sách lược cứu trợ thiên tai. Vốn đang đề nghị mở kho lương thực, nhưng lại bị Bạch Thu Mặc phản bác."

"Y phản đối ư?"

"Nhưng cũng không phải là phản đối, chỉ là y nói rằng mở kho lương cũng chỉ trị ngọn chứ không trị được tận gốc. Hơn nữa còn đề nghị lấy các nạn dân biên soạn thành chính sách, phân chia cấp bậc để trợ cấp. Nhưng mà nếu cứ làm như vậy thì e là sẽ bị chậm trễ rất nhiều ngày, khiến cho nạn dân oán hận. Bởi vậy trên triều cứ cãi qua cãi lại, một bên đồng ý trực tiếp mở kho lương, một bên lại đồng ý phân cấp để trợ cấp."

"Làm mất thời gian sao? Nhưng thật ra mọi cái cảm thấy ý của Bạch Thu Mặc rất đúng. Phân cấp trợ cấp, đúng thật là giải quyết nhu cầu cấp thiết của các nạn dân. Người gặp tai họa rất đông nhưng hoàn cảnh lại không giống nhau. Một số người mất đất và lương thực, vậy thì mở kho phát lương thực là phương pháp bắt buộc. Nhưng nếu là thuê ruộng không mất mà vẫn đối xử như nhau thì e là bên dưới sẽ có kẻ lòng

dạ tham lam. Ca ca đã từng nói với muội rồi mà, mỗi năm trợ cấp cứu tế thì vẫn luôn có kẻ đục nước béo cò, lãng phí công quỹ của triều đình. Bên cạnh đó, cho người con cả không bằng chỉ người cách câu, thiếu gì cứu này thường sẽ hiệu quả hơn là đối xử bình đẳng."

Lời của Tô Tinh rất có lý, Tô Tuấn cũng tỏ vẻ tán đồng. Hiện giờ trong triều có thêm rất nhiều người tài, có lẽ cũng nên náo nhiệt hơn rồi.

Ngày hôm sau, quán rượu Thanh Phong khai trương năm mới, Tô Tinh cũng bắt đầu bận rộn hơn, ngày nào cũng nhốt mình dưới nhà bếp nấu rượu.

Có lẽ là do vừa mới hết Tết, việc kinh doanh của quán rượu Thanh Phong cực kỳ tốt, mãi đến tận nửa đêm thì đám đông mới dần giải tán. Dọn dẹp quán rượu xong, Tô Tinh liền cho chường quần cùng đám thiếu nhi trở về nhà. Còn bản thân thì ở lại quán rượu, nhâm nháp rượu mới được hâm nóng.

Hình như gió bên ngoài hơi lớn, Tô Tinh uống cạn giọt rượu cuối cùng, đang chuẩn bị đứng dậy thì lại nghe thấy tiếng động bên ngoài.

Tô Tinh ngáng đầu, vừa đúng lúc bốn mắt nhìn nhau với người ngoài cửa: "Cô nương, lại gặp rồi."

"Hình như vị công tử này rất thích đến lúc không còn người nữa thì phải."

"Không biết hôm nay tại hạ có may mắn được uống rượu cô nương ử không nhỉ."

Tô Tinh lấy một bình rượu nhỏ ở dưới quầy, đưa cho vị nam tử kia. Vị nam tử nhận lấy, giơ bình rượu nhỏ lên rồi lắc lắc, nói: "Ý gì đây?"

"Xem như tạ lễ cho công tử giúp ta phá giải thế cờ lần trước."

"Cô nương lại khách sáo quá rồi."

"Quá lời rồi, nhưng mà nếu lần sau có tới nữa thì xin công tử tới sớm chút nhé. Ta còn phải về phủ, mời công tử."

Bạch Thư Mạch biết Tô Tinh đang đuổi người, nên cũng thúc thời rời đi. Khoá cửa hàng cẩn thận, Tô Tinh ngồi trên một chiếc xe ngựa đã chờ sẵn gần đó. Bạch Thư Mạch nhìn Tô Tinh đi xa, mở bình rượu

nhỏ đang cầm trong tay, hương vị thơm mát của quả mơ tỏa ra. Ừ nhấp một ngụm, thật sự rất âm hòng ngon miệng.

Chương 23: Nt 3

Edit + Beta: Hayin

Gần đây người hầu bên cạnh công tử Bạch gia, Tất An, cảm thấy công tử nhà mình hơi không đúng lắm. Công tử nhà mình thích rượu, đây là chuyện trên dưới Bạch gia đều biết. Nhưng mà đạo này có gì đó khác khác, không chỉ bỏ bầu rượu luôn mang theo bên mình xuống, ngày nào cũng nhắc đến cái gì đó. Hôm qua nghị sự tới tận nửa đêm rồi mà lại còn chạy tới thành Đông, lúc quay về trong tay còn cầm một bình rượu nhỏ, cười như một tên ngốc.

Tất An cảm thấy nhất định là công tử nhà mình bị trúng tà rồi, thương lượng với ma ma trong phủ có cần phải lên chùa xin chút tro hương cho y uống hay không. Sau đó lại gửi thư khẩn cho lão gia phu nhân ở Liễu Châu về điều bất thường gần đây của thiếu gia.

Lúc Bạch Tân Nguyên nhận được tin thì đang chuẩn bị ra ngoài đi du ngoạn cùng phu nhân. Đọc được tin thì giống như là nhận ra điều gì đó khó lường, nhanh chóng chạy đi đưa cho Kỳ Ninh xem.

"Phu nhân, Tất An nói gần đây Bạch Thụ Mạch hơi kỳ lạ, nàng xem đi."

Kỳ Ninh xem xong, cười nói: "Con trai ngốc của chúng ta làm chuyện gì cũng đều tự biết chừng mực, cứ kệ nó là được."

"Phu nhân nói rất đúng. Đền giờ rồi, chúng ta mau khởi hành thôi nào."

Tất An chờ mãi cũng không nhận được hồi âm của Bạch nhị lão gia, thậm chí chắc là lão gia phu nhân lại ra ngoài du ngoạn rồi nên bên không để ý vấn đề này nữa. Có lẽ hai ngày nay công vụ bận rộn, ngày nào Bạch Thụ Mạch cũng bị vây khốn trong Hàn Lâm Viện, mọi người nhìn nhiều cũng dần quen.

Cuối cùng cứu tế Sơn Tây cũng nghe theo ý kiến của Bạch Thụ Mạch, Thánh Thượng cũng phá lệ cho y làm đại thần khâm sai (*), phụ trách việc vận chuyển đồ cứu trợ tới Sơn Tây. Tuy Bạch Thụ Mạch có tài hoa nhưng vẫn thiếu kinh nghiệm, e sợ có chuyện không ổn nên Thánh Thượng đã chọn một lang Thái úy

khác cùng đi giám sát. Không ngờ hôm qua lang Thái uy đột nhiên té ngựa bị thương ở chân, tạm thời Thánh Thượng không tìm được người khác. Thế là việc này rơi xuống đầu Tô Tuấn. Tô Tuấn nhận lệnh lúc lâm nguy, lại liên quan đến đại sự sinh kế của người dân nên lập tức tuân lệnh.

(*) Đại thần khâm sai: chức quan được vua phái đi làm một nhiệm vụ đặc biệt và quan trọng.

Trong Tô phủ, Hồ Thành Ý đang giúp Tô Tuấn sắp xếp hành lý: "Trước kia chàng vẫn thường hay phải ra ngoài, không ngờ hiện tại lên làm Thừa tướng rồi mà vẫn phải đi. Một lớn một nhỏ Tục Nhi, Băng Nhi này, không biết sẽ không được gặp chàng trong mấy ngày nữa đây.

"Áy dà, hiện giờ là hộ tống đồ cứu trợ đến Sơn Tây, cả đi cả về cũng chỉ mất nửa tháng thôi. Phu nhân không cần phải mong ngóng đâu."

"Bây giờ chàng không thể giống như thời trẻ nữa, hiện tại sức khoẻ cũng kém đi. Đạo này thời tiết dần ẩm áp hơn, khí hậu cũng ẩm ướt nhiều rồi. Nếu thiếp mà không giám sát chàng uống thuốc thì cái thân thể này lại đau ốm, đến lúc đó sẽ khiến chàng thấy khó chịu."

Tô Tuấn kéo Hồ Thành Ý ngồi xuống bên cạnh: "Ý Nhi, nàng đừng lo lắng quá, lần này ta cũng chỉ đi theo thôi. Nếu không phải Thánh Thượng sợ Bạch Thư Mạch còn quá non trẻ không đảm đương nổi trọng trách thì ta cũng không cần đi cùng đâu. Bây giờ trong triều người tài lớp lớp, ta nghĩ mấy năm nữa là ta có thể yên tâm từ quan, cùng mọi người đi du sơn ngoạn thủy rồi."

Tô Tinh biết ngày mai Tô Tuấn phải ra ngoài, đặc biệt chọn hai bình rượu ngon mang đến cho hắn. Tới cửa phòng Tô Tuấn, vừa lúc nghe được hai người trong phòng đang nhắc đến tên của Bạch Thư Mạch.

Tô Tinh nhẹ nhàng gõ cửa, rồi đẩy cửa bước vào: "Ca ca, thì ra ngày mai huynh đi một chuyến với Bạch Thư Mạch sao?"

"Sao ta lại có cảm giác như muội đang xem kịch vậy nhỉ."

"Không phải ca ca không hợp với y sao? Bây giờ y còn là khâm sai nữa, ca ca không tức giận à?"

"Bức ca ca muội đang làm khâm sai thì không biết y đang ở chỗ nào đâu. Hiện giờ ta là phó sứ vui vẻ tự tại, cần gì phải tức giận chứ."

Hồ Thành Ý không rảnh để ý đến hai huynh muội cãi nhau, bận rộn nhét mấy loại thuốc Tô Tuấn thường

dùng vào túi quần áo.

"Ôi ôi ôi, Ý Nhi, không cần dùng đến thuốc kia đâu, thuốc này cũng không cần đâu mà."

"Sao lại không dùng đến. Chân tay già yếu này của chàng, lỡ có bị thương thì phải làm sao đây."

"Ta cũng đâu phải là đi đánh giặc, có thể gặp nguy hiểm gì được chứ..."

Thấy ca ca tẩu tẩu vẫn còn chuyện muốn nói, Tô Tinh thức thời lui ra, nhân tiện kéo theo Tô Tục đi luyện kiếm trong viện.

Sáng sớm hôm sau Tô Tuấn đã khởi hành tới Sơn Tây. Chỉ là Tô Tuấn đi gấp, quên mang theo lá bùa hộ mệnh mà Hồ Thành Ý đặc biệt đi cầu. Nhìn dáng vẻ đứng ngồi không yên của tẩu tẩu, Tô Tinh bèn chủ động đảm nhận việc đi đưa bùa hộ mệnh, thúc ngựa đuổi theo.

Có rất nhiều binh lính đi theo hộ tống đồ cứu trợ để kịp thời ứng phó với bất kỳ tình huống nào. Hơn nữa tất cả số tùy tùng, ít nhất cũng phải có đến mấy chục người. Một đội ngũ đông đảo hoành tráng, tốc độ chậm hơn nhiều so với đơn phương độc mã.

Sau khi Tô Tuấn xuất phát được một canh giờ thì Tô Tinh mới bắt đầu đuổi theo, hơn nữa còn cưỡi ngựa chạy nhanh. Ra khỏi thành được năm dặm thì đã gặp được đoàn người Tô Tuấn.

"Tiểu thư, sao người lại tới đây?" Lưu Nhất bèn người Tô Tuấn là người lớn lên ở trong Tô phủ, thấy Tô Tinh đuổi tới thì nhanh chóng chạy qua.

"Thiếu gia đang nghị sự với Bạch đại nhân nên báo đội ngũ nghỉ tạm trước đã."

"Tẩu tẩu nhờ ta đưa đồ cho ca ca, ta đưa xong sẽ về ngay."

Tô Tinh nhìn ra phía xa xa. Bây giờ Tô Tuấn đang đứng trong rừng cùng với Bạch Thư Mạch, hai người đứng sòng vai nhau. Thân hình Bạch Thư Mạch cao lớn, hình như còn cao hơn Tô Tuấn một chút, nhưng bóng dáng lại hơi quen mắt.

Tô Tinh chờ đến khi thấy hơi nhàn chán, bèn xuống ngựa đứng đá đá mấy cục đá ven đường.

"Tinh Nhi, sao muội lại tới đây?"

"Ca ca, tẩu tẩu nói huynh quên đồ."

Tô Tinh đưa đồ trong tay cho Tô Tuấn, vừa quay người thì đúng lúc đối mặt với người sau lưng Tô Tuấn. Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều hơi sùng sốt.

"Là huynh."

"Là cô."

"Sao, hai người quen nhau há?" Tô Tuấn nhìn muội muội nhà mình và Bạch Thư Mạch, cả hai đều rất ngạc nhiên. Nhưng về mặt Tô Tinh tràn đầy kinh ngạc, còn Bạch Thư Mạch lại vui mừng nhiều hơn.

"Thì ra cô nương là muội muội của Tô đại nhân."

Tô Tinh xua xua tay với Tô Tuấn: "Trạng Nguyên lang tôi quán của muội mua rượu nên có từng gặp qua hai lần, không tính là quen biết."

Tô Tuấn không hỏi thêm, cẩn thận nhận lấy bùa hộ mệnh rồi kéo Tô Tinh sang một bên: "Muội nói thử xem nào, sao lại một mình chạy ra đây, trên đường gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ. Ta bảo Lưu Nhất đưa muội về."

Tô Tinh khẽ "ừn" một tiếng, chuẩn bị xoay người lên ngựa thì Bạch Thư Mạch nói: "Tô đại nhân, có thể mượn vài bước chân để nói chuyện không? Chuyện chúng ta vừa bàn tới, ta đã có phương pháp phù hợp hơn rồi."

Hai người lại tránh sang một bên rồi thì thầm. Nhìn nét mặt của Tô Tuấn thì có vẻ như là chuyện khó làm nào đó. Không biết Bạch Thư Mạch nói gì, Tô Tuấn giãn mày ra một chút. Không lâu sau, Tô Tuấn lệnh cho đội ngũ chuẩn bị xuất phát, nhưng cũng không bảo Tô Tinh rời đi vội mà còn bảo nàng ở lại, cưỡi ngựa đi theo ở cuối đoàn.

"Tô tiểu thư, chúng ta đi thôi."

Không biết hai người họ có ý định gì, nhưng lại phát hiện người đi theo mình là Lưu Nhất lại biến thành Bạch Thư Mạch đang mặc thường phục. Mà đoàn tùy tùng vẫn luôn đi theo Bạch Thư Mạch đột nhiên không thấy đâu nữa.

"Bạch công tử, đây là có ý gì?"

Tô Tuấn đưa mắt ra hiệu cho Tô Tinh, bảo nàng không cần hỏi nhiều. Tô Tinh ngậm miệng, cũng không nói thêm nữa, đi theo Bạch Thụ Mạch đi về phía kinh thành.

Giữ được một khoảng cách nhất định với đoàn người, hai người cũng dần thả chậm tốc độ. Bạch Thụ Mạch thấy Tô Tinh kéo ngựa cách xa mình ra thì không khỏi buông lời trêu ghẹo: "Tô cô nương như vậy là đang không tin vào thuật cưỡi ngựa của tại hạ, lo lắng tại hạ sẽ đụng vào cô nương sao."

"Trạng Nguyên gia nói đùa rồi. Trạng Nguyên gia vẫn võ song toàn, đến cả Tô Tinh cũng có nghe qua đấy."

"Cô không hỏi chút về ta và ca ca cô đang làm gì à?"

Tô Tinh nhìn y một cái, nói: "Nếu ta mà hỏi thì huynh sẽ lấy đại một lý do nào đó để nói với ta, vậy chẳng phải ta đây sẽ tự chuốc lấy xấu hổ sao. Ta biết Trạng nguyên gia có tâm tư nhanh nhạy, nếu ngài muốn nói thì ta chắc chắn sẽ được biết."

"Ngay từ đầu đã không định gạt cô rồi. Lần cứu tế này, có vấn đề."

Bạch Thụ Mạch nói một tràng kể lại đầu đuôi sự việc. Lần này đưa mười vạn quan bạc (*) tới Tây Sơn được lấy ra từ quốc khố, sau khi được kiểm kê xong thì cho vào rương rồi niêm phong lại, tổng cộng có năm rương. Miệng rương đều được dán kín bằng sáp đỏ. Đêm qua vì trời mưa nên sáng nay trước khi xuất phát, hai người sợ nước mưa rớt xuống sẽ làm hỏng rương gỗ, bèn mở ra kiểm tra. Không ngờ một rương quan bạc trong đó đã biến thành toàn đá vụn. Tất cả kỳ lạ nhất là, sáp đỏ dùng để niêm phong lại không bị tổn hại chút nào.

(*) quan bạc: số bạc được sử dụng để lưu trữ (tức là thuế và nguồn thu tài chính của từng vùng), phải khắc chữ hoặc hoa văn lên để đánh dấu. Thường dân hoặc quan lại, cá nhân hoặc tổ chức không được phép sử dụng bạc này cho mục đích riêng, nếu không sẽ bị kết tội chặt đầu. Số bạc này được dùng trong việc công bao gồm là trả lương quân sự, lương bổng, xây dựng cung điện, xây dựng công trình địa phương, cứu trợ thiên tai và các chi tiêu khác.

"Có vẻ như ai đó đang nhắm vào huynh thì phải?"

"Dựa vào đâu để kết luận như vậy?"

"Ngân sách cứu tế, vì dân nhận lệnh, dù thế nào đi nữa thì cũng là chuyện tạo phúc tích đức. Hiện giờ Trạng Nguyên gia là người mới nói, lại còn nhận được chuyện tốt đến nhường này, nếu việc thành thì đó chính là cơ hội thăng quan tiến chức. Nhưng nếu bạn không may bị vô cớ mất trộm, vậy thì làm đại thần khâm sai, dĩ nhiên sẽ phải đứng đầu ngọn sóng."

Bạch Thư Mạch quay đầu nhìn Tô Tinh với chút tán thưởng: "Không ngờ cô nương Tô gia lại hiểu được đạo làm quan rõ đến vậy."

Tô Tinh nhận ra mình lẩm lời, khẽ cười một tiếng đối chủ đề: "Nữ tử khuê các thì hiểu được gì đâu chứ. Sao ta chỉ thuận miệng nói hai câu mà Trạng Nguyên gia đã tin thật rồi."

Trong lúc nói chuyện hai người đã về đến cổng thành. Bạch Thư Mạch nắm chặt dây cương, quay người nói với Tô Tinh: "Tô cô nương, tại hạ có việc nên đi trước một bước. Nếu có hứng thú thì có thể đi theo."

Tô Tinh hiểu ý trong lời nói của Bạch Thư Mạch. Tuy việc này nhắm vào Bạch Thư Mạch nhưng cũng vô tình kéo Tô Tuấn xuống nước. Hiện giờ Bạch gia và Tô gia đã bị trời lại với nhau. Tô Tinh không chút do dự, kéo chặt dây cương rồi đi theo.

Chương 24: Nt 4

Edit + Beta: Hayin

Bạch Thụ Mạch nói có chuyện cần xử lý, thế nhưng lại đưa Tô Tinh tới toà lầu ven sông, chọn một sương phòng trên tầng cao nhất rồi vào ngồi.

Nhìn một bàn đầy đồ ăn cùng với Bạch Thụ Mạch đang ăn uống vui vẻ phía đối diện, Tô Tinh có hơi bất đắc dĩ: "Đây là chuyện quan trọng huynh nói sao?"

"Đang buổi trưa, vừa đúng giờ ăn cơm mà. Tô cô nương không đói sao?"

"Bạch Thụ Mạch, huynh đang nói sáng gì vậy?"

"Trời còn sớm, rất nhiều chuyện vẫn chưa thể làm được." Bạch Thụ Mạch rót đầy ly rượu của Tô Tinh: "Mặc dù rượu hoa điều này không thơm bằng hương rượu mà cô ủ, nhưng cũng coi như là đồ tốt, nếm thử nhé?"

Tô Tinh nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch. Hương vị của rượu hoa điều lâu năm quả thật khiến cho sự thơm ngon lưu mãi trong miệng người uống. Nhưng mà nàng uống nhanh quá, yết hầu có cảm giác hơi nóng rát.

Tô Tinh có chút hoảng hốt, đi đến gần cửa sổ muốn hóng gió, nhưng lại phát hiện cửa sổ của sương phòng này hướng ra một khoảng sân trống của toà nhà đối diện. Kể ra cũng lạ, con phố này vốn không phải tuyến phố chính, có khoảng sân trống thì cũng không có gì hiếm lạ. Điều kỳ lạ chính là xung quanh có vài quán hàng rong nhỏ sẽ vô tình đứng nghỉ chân một lát, đứng ở cửa rồi thỉnh thoảng lại trộm nhìn vào trong vài cái.

"Phát hiện ra điều kỳ lạ rồi sao?"

"Đó không phải là người bán hàng rong. Hiện tại đã là trưa, phiên chợ buổi sáng đã kết thúc từ một canh

giờ trước rồi. Giờ này vẫn còn xuất hiện ở đây thì hơi kỳ lạ. Còn nữa, nếu muốn kiểm soát thêm, dù sao đi nữa thì con phố đông đúc vẫn tốt hơn ngõ hẻm vắng người này một chút. Huynh đến xem bọn họ thử đi, xe bán hàng rong còn mới, cho dù là đồ ăn nhẹ hay trang sức vẫn đầy ắp, chủ quán đứng thẳng, không hề rao bán hay chào hàng. Nhìn thế nào cũng không giống một người bán hàng đứng đắn."

Bạch Thư Mạch đi tới bên cạnh Tô Tinh, hai người đứng sóng vai nhau: "Tô cô nương đứng ngại đoán thử xem, đây là nơi nào."

Trong lòng Tô Tinh đã có đáp án: "Tuy trang phục của những người này khác nhau nhưng lại chỉ luôn nhìn về hai phía. Một là khoảng sân này, hai là hướng cửa thành Tây. Bọn họ đang đợi người tới."

"Bọn họ đang đợi ta tới, đây là khoảng sân mà bọn ta gửi quan bạc. Chỉ là những kẻ đứng sau việc này cũng coi thường Bạch Thư Mạch ta quá rồi. Tìm mấy kẻ giả danh binh lính cùng với vài tên trộm, đây là sợ ta không nhìn thấu sao?"

"Nếu biết bọn họ đang đợi huynh, không bỏ chút mồi thì sao mà giương đông kích tây được."

"Không vội." Bạch Thư Mạch ngồi lại vào bàn, uống cạn ly rượu: "Chúng ta có rất nhiều thời gian để từ từ lãng phí với họ."

Tô Tinh cho rằng Bạch Thư Mạch có suy tính khác, không ngờ Bạch Thư Mạch nói lãng phí thì chính là lãng phí. Hai người ngồi trong toà lâu ven sông suốt cả một buổi chiều. Đợi đến lúc hoàng hôn, mây kẻ cái trang người bán rong đều rời đi hết.

"Đi rồi."

Tô Tinh đi theo Bạch Thư Mạch xuống lầu. Hình như y rất quen thuộc với chỗ này, tìm được một con hẻm nhỏ, không cần tốn nhiều công sức là đã có thể đến toà nhà phía trước.

Toà nhà này không có người ở, những con đường xung quanh đều đã bị bỏ hoang từ lâu. Vì đêm qua mưa to nên càng lầy lội hơn. Thế nhưng ở trên chỗ lầy lội lại có hai dấu vết cực kỳ rõ ràng, một nông một sâu.

Chắc chắn rằng xung quanh không có người, Bạch Thư Mạch lập tức xoay người nhảy lên trên, Tô Tinh gian nan đứng phía dưới. Hai người một trên một dưới, trở mắt nhìn nhau.

"Xin lỗi, ta quên là cô không biết võ công."

Bạch Thư Mạch lại nhảy xuống dưới, nhẹ nhàng ôm lấy eo Tô Tinh: "Đắc tội rồi."

Tô Tinh còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy dưới chân nhẹ bẫng, cả người bị nhấc bổng lên. Tay vô thức nắm chặt lấy y phục của Bạch Thư Mạch, hai mắt vẫn luôn nhắm tịt lại, không dám nhìn xuống dưới. Trước giờ nàng luôn sợ độ cao, nhưng việc này chỉ có vài người thân cận mới biết.

Hai người vào sân, Bạch Thư Mạch nhìn Tô Tinh đang co rúm lại trong lòng mình, võ nhẹ vào bả vai nàng: "Tối rồi."

Tô Tinh mở mắt ra, phát hiện đã xuống khỏi nóc nhà, vội vàng buông lỏng y ra. Nàng hơi xấu hổ, gương mặt đỏ ửng nói: "Ta sợ cao, vừa rồi cảm ơn huynh."

"Không sao, lần sau sẽ cẩn thận hơn chút."

Tô Tinh không hề để ý đến y, xem xét xung quanh: "Sân nhà này không có người ở, đến cả cửa viện cũng đã cũ nát hết rồi, nhưng khoá cửa lại mới cứng. Trong phòng này cũng vậy, ổ khoá vừa được thay mới. Hơn nữa bức tường của khoảng sân này cực kỳ cao, người có bản lĩnh bình thường căn bản không thể vào đây được."

Bạch Thư Mạch đến gần căn nhà, ổ khoá nhà đã rơi ra, đẩy nhẹ một cái là mở được cửa. Bàn trí bên trong phòng không khác một ngôi nhà bình thường là bao, nhưng có một cánh cửa ẩn. Phía sau cánh cửa đó là một khoảng trống, chỉ bày biện vài đồ đạc thông thường.

"Đây vốn là chỗ ở cũ của Thái sư, vì đã đổi phủ đệ nên bị bỏ trống. Sau này được triều đình trưng dụng nên được cải tạo lại thành thế này. Thông thường khi triều đình vận chuyển quan bạc, vì đề phòng bọn trộm cắp ngấp nghé nên vẫn luôn điều thị vệ trong cung âm thầm đến đây. Hôm qua ta và ca ca cô đã chắc chắn nắm cái rương kia không có vấn đề gì rồi mới rời đi."

"Vậy lính gác đâu."

"Nơi này được xem như khu dân cư, vậy nên sẽ không có quá nhiều lính gác. Chỉ có hai đội thị vệ cử hai canh giờ sẽ đổi ca một lần. Hai người ngoài cửa, bốn người trong sân, bốn người trong nhà, đều do trong cung sắp xếp, có lẽ sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Vậy thì kỳ lạ thật đấy."

Tô Tinh ngồi xổm xuống xem xét tỉ mỉ. Dấu vết ở đây rất rõ ràng, ngoại trừ dấu vết của năm cái rương xếp lên thì cũng chỉ có vài dấu chân đi về hướng khác nhau. Các bước chân đều rất có trật tự, không giống với hành động của người ngoài xâm nhập vào.

"Có thể là họa tử trong nhà mà ra. Những tên thị vệ canh gác có âm thầm hại người hay không thì ta và cô đều không thể biết được. Chỉ là vẫn còn một điều mà ta nghĩ chưa thông." Bạch Thu Mặc sờ cằm rồi ngẫm nghĩ lại: "Suy cho cùng đây cũng là khu dân cư, tất nhiên động tĩnh không thể quá lớn. Sáp đổ niêm phong rương vẫn nguyên vẹn không hề hấn gì, làm sao mà mấy vạn quan bạc có thể biến thành đá vụn được cơ chứ?"

"Có lẽ nhận định ban đầu của chúng ta đã sai rồi." Tô Tinh chỉ chỉ hai hàng dấu chân trên mặt đất, dùng tay để diễn tả một chút: "Hôm qua trời mưa, giày dính bùn đất nên gió thổi qua sẽ để lại dấu vết. Huynh xem hai hàng dấu chân này đi, vừa lớn vừa sâu hơn so với dấu chân bình thường. Độ nông sâu của dấu chân có thể phụ thuộc vào trọng lượng của người đó. Mà dấu chân ở hai bên này sâu hơn nhiều so với chỗ khác, dựa theo quỹ đạo này thì vừa hay đến được chỗ của một cái rương gỗ. Nếu có hai người khiêng một rương đá vụn vào, sau đó lại nguy trang rương quan bạc rồi khiêng ra, vậy dĩ nhiên là sáp đổ trên rương sẽ không bị tổn hại gì. Đến khi huynh và ca ca ta cùng kiểm tra lại, phát hiện quan bạc đã biến thành đá vụn thì chắc chắn sẽ rất sốt ruột. Cho dù cái rương có điểm khác lạ nhỏ nhỏ nào đó thì đương nhiên là sẽ không nhận ra."

"Vận chuyển rương quan bạc đều do trong cung biên chế, người bình thường sao có thể bắt chước được. Hơn nữa còn liên quan tới trong cung, muốn điều tra không phải chuyện dễ."

"Ta nghĩ đến một người, có lẽ cô ấy có thể giúp được huynh."

Đợi đến khi trời sáng, Tô Tinh vội vàng tới phủ Quận chúa. Hai ngày nay mới sáng sớm Tư Đồ Thanh Hà đã bị Vương Cảnh gọi dậy, nói hoa mỹ là hít thở không khí trong lành sẽ tốt cho thai nhi trong bụng. Hôm nay lúc Tô Tinh đến đây thì Tư Đồ Thanh Hà vừa mới thức dậy, đang lơ mơ lơ mơ đứng xuất thần trong mái đình ở hoa viên.

"Cô qua đây sớm như vậy để làm gì thế?" Tư Đồ Thanh Hà còn đang mơ mơ màng màng, cười ha ha mang theo chút giọng mũi.

"Ta có chuyện muốn hỏi cô." Tô Tinh kéo Tư Đồ Thanh Hà ngồi xuống: "Cô nói cho ta nghe, thợ thủ công phụ trách rương đựng đồ trong cung là ai vậy?"

Nhờ ân điển của Thái Hậu nên Tư Đồ Thanh Hà có thể tiền cung mà không cần thông báo, do đó từ nhỏ đã thích ở trong cung lùm lộn. Với nàng ấy thì hoàng cung thật sự chính là ngôi nhà thứ hai.

Tư Đồ Thanh Hà tỉnh táo lại, đáp: "Rương đồ trong cung đều có biên chế cố định. Thường thì những đồ đạc chế trong cung đều do Phủ Nội Vụ lo liệu. Nếu ngày thường được phân phát đến chỗ các quan phủ, vậy thì đều sẽ vẽ bản thảo sau đó đưa ra ngoài cung để điều chỉnh rồi thống nhất với nhau."

"Vậy cửa hàng nào phụ trách việc điều chỉnh?"

"Chuyện này thì ta không rõ lắm. Nhưng mà thật ra trước kia ta từng nghe má má tám chuyện với nhau, nói rằng người chịu trách nhiệm lắp ghép trong cung trước kia là một lão nghiện cờ bạc, lòng tham không đáy, bí mật truyền bán vẽ ra ngoài nên đã bị đuổi thẳng cổ khỏi cung. Ông ta vốn là thợ thủ công cũ của cửa tiệm Hạnh Ký, không ngờ lại khó mà giữ được khí tiết tuổi già."

"Chuyện này xảy ra từ bao giờ vậy?"

"Không nhớ nữa, có lẽ là hơn một tháng trước thì phải."

"Được rồi, ta biết rồi. Ta còn vài việc cần phải kiểm tra nên đi trước đây, cô từ từ hấp thu linh khí đi."

"Ê, lần sau cô mà qua đây thì mang chút mít quả mà tấu tử cô làm nhé."

"Biết rồi." Tô Tinh vội vàng đến rồi lại vội vã rời đi, mới nói được vài câu thì đã rời khỏi phủ.

Với bản linh của Tô gia và Bạch gia, chỉ mất có nửa ngày để hỏi thăm tường tận việc này. Quá trưa, hạ nhân trong nhà đã truyền tin tức cho Tô Tinh. Nàng vội vàng dặn dò rồi sau đó rời khỏi Tô phủ, thế rồi lại gặp được Bạch Thư Mạch.

"Huynh cũng nghe được rồi sao?"

"Cũng gần như vậy." Bạch Thư Mạch nhìn trang phục của Tô Tinh một chút: "Bây giờ ta muốn đi tìm Dương Công, Tô tiểu thư đi cùng chứ?"

"Đương nhiên."

"Nhưng mà y phục này của cô không hợp cho lắm." Bạch Thục Mạch chỉ vào một cửa hàng quần áo bên cạnh: "Đi thay bộ khác đi."

Thầy Tô Tinh vẫn chưa hiểu lắm, Bạch Thục Mạch tiếp tục giải thích: "Một mình Dương Công đầu cơ trục lợi bán thảo khí cụ trong cung nên đã bị quản sự gạch bỏ tên, mỗi lần ăn giữa Hạnh Kỳ và hoàng cung được định ra trước đó cũng bị mất. Hiện giờ chuyện của Dương Công đã truyền khắp trong ngành nên không còn chỗ đứng nữa, thế mà vẫn cứ quen thói đánh bạc. Nhưng gần đây lại nghe nói ông ta đột nhiên kiếm được rất nhiều tiền, không chỉ trả hết nợ cờ bạc mà ngày nào cũng đi tìm miên hoa tức liễu (*), trời tôi mới đến sòng bạc. Vào giờ này, sợ là vẫn đang chìm trong ôn hương nhuyễn ngọc."

(*) Miên hoa tức liễu: ý chỉ đi giải gú, ẩn dụ của kỹ nữ.

"Đi thôi, ta thay bộ khác đi." Tô Tinh bước một bước, không để ý thấy có một chiếc xe ngựa ở phía sau đang lao đến. Tốc độ của xe ngựa rất nhanh, Bạch Thục Mạch không phản ứng kịp nên chỉ vươn một tay kéo Tô Tinh lại. Tô Tinh cảm thấy cánh tay mình bị một lực rất mạnh kéo lại, cả người bị lôi sang một bên, râu ngọc cài trên búi tóc cũng rơi ra, mái tóc đen nhánh rũ xuống.

"Xin lỗi, võ mất rồi." Bạch Thục Mạch nhặt trâm ngọc lên thì đã bị võ thành hai mảnh.

"Không sao, chỉ là một cây trâm thôi mà. Đa tạ đã cứu giúp." Búi tóc bị thả xuống, Tô Tinh cảm thấy đi trên đường thật sự không được ổn cho lắm nên đi vào cửa hàng trang phục gần đó.

Tô Tinh chọn một bộ áo bào thư sinh màu trắng non, sau đó dùng dây buộc tóc cột thật chắc, rất có phong thái nhanh nhẹn của một thiếu niên lang.

Bạch Thục Mạch ngồi ở cửa chờ Tô Tinh, nhìn thấy dáng vẻ giả nam của nàng thì thấy hơi lạ mắt nên vô thức liếc nhìn thêm hai lần.

Lúc này không phải giờ của chốn phong hoa tuyết nguyệt làm ăn, vào giờ này các cô nương đều vẫn đang ngủ, thầng nhóc trông cửa cũng mơ mơ màng màng trốn việc. Không có ai trông coi, hai người bước vào Phong Nguyệt Lâu. Bên trong tràn ngập mùi nồng đậm của son phấn, vừa ngửi thấy đã khiến người ta đau đầu nhức óc.

"Ồi chao, hai vị công tử tới sớm quá, lúc này không phải giờ mở cửa đâu."

"Tôi tìm người thôi, không biết cụ thể có thể chậm chút không?"

Nhận bạc của Bạch Thư Mạch, đương nhiên là đi Hoa nhanh chóng đồng ý: "Hôm qua các cô nương bận rộn đến tận khuya, bây giờ vẫn chưa ngủ đâu. Công tử muốn tìm vị nào thì ta sẽ lập tức cho người đi mời."

"Không biết mù mù có thể dẫn bọn ta lên xem thử được không? Mấy hôm trước công tử nhà ta vừa gặp Quế Chi cô nương thì đã đem lòng thương nhớ, rất muốn đến xem khuê phòng của Quế Chi cô nương."

Đi Hoa liếc mắt đáng giá Tô Tinh một cái, cười nói: "Đừng tưởng cái trang thành nam nhân thì ta không thể nhìn ra cô là nữ tử. Đi Hoa ta đây đã hành nghề trong chốn phong hoa tuyết nguyệt này mấy chục năm rồi, còn loại nữ tử nào chưa từng nhìn thấy chứ. Sao đây, bây giờ giả trang dẫn theo tướng công đến đây để bắt gian à?"

"Bà..." Bạch Thư Mạch chưa kịp nói hết thì đã thấy Tô Tinh hành động. Không biết phía sau đi Hoa xuất hiện một con dao găm từ khi nào, dí thẳng vào hông bà ta: "Nếu đã biết thì ta cũng không cần phải nhiều lời nữa. Bây giờ dẫn bọn ta lên phòng của Quế Chi cô nương luôn đi."

"Cô nương, chuyện gì thì cũng từ từ nói, bỏ dao xuống trước đi đã."

Tô Tinh mặc kệ bà ta, song lại dí dao găm lên cổ đi Hoa: "Xưa nay bốn cô nương vẫn luôn không thích từ từ nói chuyện. Nếu còn dài dòng nữa thì ta cũng không ngại để lại hai vết sẹo trên mặt mù mù đâu."

"Ta dẫn hai người lên ngay đây." Tô Tinh uy hiếp, đi Hoa cũng không dám có ý đồ gì, chỉ đành phải dẫn hai người tới trước cửa phòng của Quế Chi: "Hai vị quan khách, trong khoảng thời gian này Quế Chi cô nương đã bị vị đại nhân khác bao rồi, hiện tại người vẫn còn đang nghỉ ngơi ở bên trong."

"Bây giờ bà gõ cửa gọi Quế Chi ra đi."

Đi Hoa gật gật đầu, Tô Tinh lại kề dao găm lên cổ bà ta: "Đừng nghĩ đến chuyện lùn àm lên, nếu không ta sẽ cho bà biết là tiếng hét của bà nhanh hơn hay dao găm của ta nhanh hơn."

"Vâng vâng vâng."

"Quế Chi, Quế Chi."

Đi Hoa gọi một lúc lâu, chỉ nghe thấy âm thanh lười biếng của Quế Chi truyền tới. Một lúc sau cửa phòng hé mở, Quế Chi thò nửa cái đầu ra.

Chưa kịp nhìn rõ người đến là ai, nàng ta đã bị Bạch Thụ Mạch bịt kín miệng rồi thừa cơ đi vào phòng. Nhưng chỉ thấy một mớ hỗn độn trong phòng, không thấy bóng dáng của Dương Công đâu cả.

"Chạy rồi."

"Chạy nhanh thật đấy."

Tô Tinh thả đi Hoa ra, tiện tay ném cho hai thỏi vàng: "Chuyện hôm nay, hai người biết phải làm thế nào rồi chứ."

"Đã biết đã biết, hai vị quan khách chưa từng tới Phong Nguyệt Lâu của ta, ta cũng chưa gặp hai vị bao giờ."

Dương Công chuồn vội, đến cả đồ tùy thân cũng không kịp mang theo. Tô Tinh đếm đếm, ngoại trừ mấy trăm lượng ngân phiếu còn có cả mấy thỏi bạc lớn.

Theo như lời Quế Chi nói, một tháng trước Dương Công đột nhiên phát tài. Không chỉ ngày nào cũng ụng tiền như rác ở sòng bạc mà còn bỏ ra một số tiền lớn bao Quế Chi hai tháng liền. Thành thạo Quế Chi có hỏi nhưng ông ta vẫn giữ kín như bưng, không chịu nói nguồn gốc của số tiền này là từ đâu.

Sau khi nhận vàng, Quế Chi và đi Hoa đều mặt mày hớn hờ rời đi. Tô Tinh và Bạch Thụ Mạch cũng cầm đồ của Dương Công rời khỏi Phong Nguyệt Lâu.

Nhìn dao găm trên tay Tô Tinh, Bạch Thụ Mạch không khỏi buông lời nói đùa: "Sớm biết Tô cô nương anh dũng như vậy thì ta đã không đi rồi."

"Chẳng qua cũng chỉ là một cái khuôn đúc chưa mở thôi. Lão sư của chắt nhi ta tặng cho nó, ta thấy thú vị nên mới giấu đi, không ngờ hôm nay lại phát huy tác dụng."

Bạch Thụ Mạch cầm dao găm rồi nhìn sơ qua. Mặc dù rất khéo léo nhưng quả thật vẫn chưa được đúc lõi, không thể gây ra tổn thương cho người. Chỉ là lúc ấy đi Hoa đã bị dọa cho ngu người rồi, đâu còn tâm tư nào để tìm hiểu xem con dao đang kê trên cổ là thật hay giả nữa.

Trong số những thứ Dương Công để lại có một tấm phiếu cầm đồ, là con dấu của tiệm cầm đồ quý hiếm bên thành Tây. Hai người vừa đi vừa hỏi thăm, cũng coi như đã biết nhà của Dương Công. Nhưng mấy canh

giờ đã trôi qua, Dương Công sớm đã bỏ trốn rồi. Nhìn quanh bốn phía, căn nhà chỉ có bốn bức tường và một vài đồ dùng. Giữa nhà còn có một cái bếp lò nhỏ, trong lò có chút tàn tro.

"Huynh xem chỗ này đi." Tô Tinh nhặt một mảnh nhỏ trong đống tàn tro. Đó là một mảnh giấy không còn nguyên vẹn, mờ hồ nhìn ra vài chữ, còn có một con dấu đỏ nhỏ ở góc.

Thời gian Dương Công rời khỏi Phong Nguyệt Lâu cũng không quá lâu. Vừa về đến nhà, việc đầu tiên là phải tiêu huỷ chứng cứ. Có điều ông ta vội vàng rời đi nên không hề nhận ra trang giấy này đã bị cháy hết hay chưa.

Hai người đổ tất cả tro trong lò ra, dựa vào mấy mảnh giấy chưa cháy hết rồi luận ra vài chữ. Tất cả con dấu đỏ phía dưới cũng dần hiện rõ.

"Hình như đây là tư ấn."

Bạch Thư Mạch nhận lấy, cân nhắc một lát rồi nói: "Là con dấu của ai đó trong quan phủ. Lúc ta mới lên làm quan, các đồng liêu trong Hàn Lâm Viện đều có một con dấu riêng. Khắc con dấu thì sẽ có một đường ngang được khắc bên dưới đường ngang trung tâm, làm vậy để phân biệt đồ đặc chế trong triều với đồ được chế tác bên ngoài. Tuy con dấu đỏ này không hoàn chỉnh, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra sự khác biệt nhỏ này."

Tô Tinh nhìn kỹ hơn chút, quả nhiên đúng như lời Bạch Thư Mạch nói, con dấu có thêm một đường rất nhỏ.

Mọi chuyện đều giống như trong dự đoán của hai người. Quan bạc mắt trộm là do có người trong triều động tay động chân.

Chương 25

Edit + Beta: Hayin

Hè đứng sau xuất hiện sớm hơn so với dự kiến một chút. Hai người còn chưa kịp rời khỏi phòng của Dương Công thì đã thấy một nhóm người nối đuôi nhau đi vào, bao vây hai người đến con kiến cũng không thể lọt qua.

"Lang đại nhân, lâu rồi không gặp nhỉ." Bạch Thư Mạch túm lấy cổ tay Tô Tinh, lặng lẽ kéo nàng ra phía sau mình để che chắn. Tô Tinh hơi sững sốt, hơi ẩm trên cổ tay khiến nàng cảm thấy an tâm hơn không ít.

"Bạch đại nhân, không phải lúc này nên ở Sơn Tây sao. Vi phạm thánh chỉ thế này sẽ bị chém đầu đấy."

"Ta nhớ mang máng là năm này trước Lang đại nhân bị ngã ngựa, song bị thương không thể đứng dậy cơ mà. Bây giờ ta thấy Lang đại nhân vẫn ổn đấy chứ."

"Bạch đại nhân, ngài và ta đều là người thông minh. Hôm nay ngài và Tô tiểu thư cùng xuất hiện ở đây, e là chỗ này không phải nơi thích hợp để nói chuyện tình tứ đâu. Nếu ngài có thể tạo điều kiện, vậy thì hai ngàn vạn lượng bạc trắng này, chúng ta mỗi người một nửa là êm đẹp rồi."

"Lang đại nhân xem trọng ta rồi. Đây là quan bạc đấy, làm sao mà Bạch mỗ dám có tâm tư đó chứ."

"Bạch đại nhân, hiện giờ ngoài cách hợp tác với ta thì ngài không còn con đường nào khác đâu. Tô tiểu thư đang độ như hoa như ngọc, dù sao thì cũng không thể để cô ấy chôn cùng ngài được đâu nhỉ."

"Lang đại nhân." Guồi cùng Tô Tinh đứng phía sau Bạch Thư Mạch cũng lên tiếng: "Lang đại nhân không tò mò vì sao ta lại xuất hiện ở đây sao?"

Lang Kinh liếc nhìn hai người một cái. Bạch Thư Mạch buông tay đang cầm cổ tay Tô Tinh ra, sau đó lại đổi thành Tô Tinh cầm tay Bạch Thư Mạch.

"Lang đại nhân, ca ca ta là ai, ngài biết rất rõ. Ngài cảm thấy với quyền thế hiện giờ của ca ca ta thì sẽ sẵn sàng đẩy muội muội của mình vào nguy hiểm sao."

"Hai người có ý gì?"

"Không có ý gì cả." Bạch Thu Mạch cảm nhận được sự run rẩy phát ra trong lòng bàn tay mình nên nắm chặt tay Tô Tinh hơn: "Lang đại nhân chỉ cần biết rằng, một khi ta và Tô Tinh xảy ra chuyện, vậy thì chúng củ chuyện Lang đại nhân tham ô sẽ được trình đến trước mặt Thánh Thượng. Dĩ nhiên, nếu Lang đại nhân không tin thì có thể thử, xem Tô đại nhân có vì ta và Tô Tinh mà gây khó dễ cho đại nhân hay không."

"Hiện giờ Tô Tuấn đã ở xa ngàn dặm rồi thì có thể bức ép ta kiểu gì đây."

"Lang đại nhân yên tâm. Nếu tới nay bọn ta không thể sống sót rời khỏi đây, vậy thì ngày mai ngài nhất định sẽ nhìn thấy Tô đại nhân trong thành. Có điều không biết Lang đại nhân có nguyện ý dùng cả lớn bé trong nhà để đánh cược với Bạch mã hay không đây."

Lang Kinh nhìn vẻ mặt lạnh nhạt hờ hững của Bạch Thu Mạch, trong lòng như đánh trống. Hắn có biết về thủ đoạn của Tô Tuấn. Tuy nói cười nhưng lại thâm dụng quân, trong lòng so đo rất nhiều chuyện. Mà Tô Tuấn cũng chỉ có một muội muội là Tô Tinh này. Năm đó Tô Tinh bị người ta hạ độc, Tô Tuấn thậm chí còn tập hợp các quân thần để diệt trừ hoàn toàn kẻ đầu độc.

Suy cho cùng Lang Kinh không dám mạo hiểm đến vậy, chỉ sai người trói hai người lại rồi nhốt vào địa lao, sau đó dẫn theo đám người vôi vãi đi điều tra tin tức của Tô Tuấn.

Bị nhốt trong lao, thế nhưng Tô Tinh lại thờ phào một hơi. Kẻ chủ mưu đứng sau là Lang Kinh, mặc dù nằm trong dự liệu nhưng cũng coi như hợp tình hợp lý. Bàn té ngựa này của Lang Kinh quả thật có hơi trùng hợp.

"Huynh liên lạc với ca ca ta thật à?"

"Những lời mà ta nói với hửn, tuy không thể hoàn toàn tin tưởng nhưng cũng có ba phần là thật. Bất luận việc này có thành hay không thì ta đều phải chạy ra ngoài thành để tụ họp với ca ca cô. Nếu sau ba ngày mà ta vẫn không xuất hiện, vậy thì ca của cô nhất định phải cấp báo lại với Thánh Thượng. Bạc cứu tế bị mất trộm, ta và ngài ấy đều không thể gánh vác nổi."

"Nhưng bây giờ huynh đã thành con thú bị mắc kẹt, hẳn là lúc này quân lính của Lang đại nhân đã âm thầm ra ngoài để thám thính thực hư rồi. Ta cũng không nghĩ những gì huynh nói có thể khiến hần lo sợ."

"Ban đầu ta không định làm vậy đâu." Bạch Thư Mạch đứng dậy phúi phúi bụi dính trên người: "Lang Kinh cũng xem thường ta quá đấy, nơi rộng thế này mà ngay cả hai tên thủ vệ cũng không có."

"Cửa ở đây đã bị khoá rồi. Mặc dù huynh có võ công cao cường nhưng không có chìa khoá thì cũng không thể rời khỏi đây được đâu."

Bạch Thư Mạch lấy một sợi dây thép dài và mảnh mang theo trên người ra, ghé vào song chắn nhà lao để nghe tiếng dây thép thọc vào ổ khoá.

Tô Tinh thấy hành động của hần thì thấy hơi buồn cười: "Bạch Thư Mạch, huynh nghĩ mình là thợ sửa khoá sao?"

"Cạch" một cái, khoá trên cửa theo âm thanh đó mà mở ra. Bạch Thư Mạch đẩy nhẹ, cả ổ khoá và dây xích đều rơi xuống.

"Sao huynh làm được thế?"

Bạch Thư Mạch chỉ chỉ ổ khoá trên mặt đất: "Mười tuổi là ta đã có thể mở được cái thứ này rồi. Khi ta còn nhỏ thỉnh thoảng có nhìn thấy thợ khoá mở ổ khoá, thấy thú vị nên đã lên ra chợ bán thợ khoá làm sư phụ. Người nọ cũng cực kỳ nhiệt tình, đã truyền thụ tất cả kỹ thuật mở khoá lại cho ta. Sau đó vì muốn thử nghiệm nên ta đã bẻ khoá tất cả các ổ khoá trong nhà ra. Cho đến một lần ta mở hộp trang sức của mẹ ta thì phát hiện ra thư tình của cha viết, sau đó ông cảm gậy dạy dỗ ta một trận rồi mới bình tĩnh lại.

"Cha huynh hung dữ quá."

"Ông ấy cũng không hung dữ gì đâu, nhưng chỉ hay giảng đạo lý với ta thôi. Nói thiếu niên Bạch gia bọn ta học cái kỹ năng lên lút cạy khoá này để làm gì cơ chứ, phần là những thứ muốn nhìn thấy thì dù thế nào đi nữa cũng phải giành lấy một cách quang minh chính đại. Dĩ nhiên, nếu ta thật sự muốn cướp thứ gì đó thì e là cha ta sẽ cảm gậy đuổi đánh ta từ thành Đông đến thành Tây luôn mất. Chẳng qua khi đó còn nhỏ tuổi, ông ấy nói gì ta cũng tin hết nên mới an tâm đi theo ông ngoại học võ công."

"Gia phong Bạch gia quả thật rất tốt."

Vài câu tán gẫu tuy giúp nhẹ người hơn không ít nhưng chung quy hai người vẫn đang ở trong nhà lao, thời thời khắc khắc đều phải cẩn thận hơn chút. Lúc này đang là chiều tối, địa lao này cũng không có ánh đèn nào, đúng thật là có hơi khó đi. Từ khi bước ra khỏi cửa thì Bạch Thư Mạch vẫn luôn kéo Tô Tinh rất chặt, bảo vệ nàng ở phía sau mình.

Hai người rời khỏi địa lao, lại phát hiện ra đây cũng không phải địa lao gì cả, chẳng qua chỉ là một cái sân gần nhà Dương Công. Khi hai người bị đưa đi thì bị bịt kín hai mắt, xe ngựa lại đi vòng vèo nên mới không thể ước tính được khoảng cách chính xác.

Sắc trời đã tối, hôm nay lại lán lộn suốt cả một ngày, Bạch Thư Mạch đưa Tô Tinh về phủ rồi xoay người rời đi, không nói thêm một lời nào nữa.

Hồng Tụ vẫn chưa nghỉ ngơi. Hai hôm nay Tô Tinh đi sớm về muộn khiến em ấy rất lo lắng. Thấy Tô Tinh vẫn bình an đứng trước mặt mình thì lòng em ấy mới dịu xuống.

"Cuối cùng tiểu thư cũng về rồi, đã là canh hai rồi đó."

"Tẩu tẩu hỏi tới ta à?"

"Em chỉ bảo là người tới quán rượu nên thiếu phu nhân cũng không nghi ngờ gì nữa. Nhưng mà tiểu thiếu gia cứ luôn làm ầm ĩ đòi gặp người, vừa mới được dỗ về ngủ xong."

Tô Tinh cực kỳ mệt mỏi, vừa mới thay y phục thì đã nằm thẳng xuống giường, tùy ý tháo dây cột tóc xuống rồi chui tọt vào ổ chăn.

"Tiểu thư ngâm chân trước rồi hẵng ngủ, sẽ thoải mái hơn chút đấy."

"Không được, ta quên mất vài chuyện." Lời vừa rồi Tô Tinh chợt hiểu ra tất cả mọi chuyện. Nhanh chóng đi giày rồi phân khách chạy ra ngoài, chỉ để lại Hồng Tụ Lục Tụ trong phòng với vẻ mặt ngơ ngác.

Tô Tinh cầm đèn lồng đi tới sân để quan bực thêm lần nữa. Lúc này cửa viện vẫn chưa bị khoá lại, chỉ cần đẩy nhẹ là có thể mở được cửa. Mọi thứ trong sân đều chìm trong yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng côn trùng đua nhau vang lên.

Tô Tinh đẩy cửa phòng rồi bước vào, bên trong vẫn bày biện y như đêm qua. Nàng không quá chú ý tới chỗ

này mà lập tức đi đến chân tường phía tây, sau đó dùng sức đẩy. Quả nhiên bên cạnh mở ra một cánh cửa bí mật.

Bước vào cánh cửa bí mật là một căn phòng giống y hệt với căn phòng ngoài kia, chỉ là trong này hẹp hơn chút.

"Ai?"

Tô Tinh không ngờ ở đây còn có người, rút dao găm trên người ra thủ trước ngực. Người bên trong xoay người lại, thế mà lại là Bạch Thu Mạch.

"Èa huynh?" Tô Tinh thở phào một hơi đầy nhẹ nhõm: "Thì ra huynh đã sớm phát hiện ra rồi."

"Trước cô một bước thôi."

"Quan bạc kia đâu?"

"Đã gửi ra ngoài thành trong đêm rồi. Sao cô biết quan bạc giấu ở chỗ này?"

"Ta vẫn luôn không thể hiểu được, rốt cuộc quan bạc bị chuyển ra ngoài như thế nào. Tất cả hôm qua lúc ta bước vào phòng thì lại cảm thấy chỗ này không đúng lắm. Tất cả đến khi vừa nãy thì cuối cùng ta cũng ngẫm ra. Lúc chúng ta ngồi ở toà lâu ven sông thì nhìn rõ được khoảng sân rất rộng rãi, nhưng tại sao sau khi vào nhà chúng ta mới nhận ra căn nhà này chỉ chứa được năm rương quan bạc? Bởi vậy ta ngẫm nghĩ, không lẽ có mật thất nào đó đã chiếm mất diện tích của sân rồi sao. Rồi sau đó ta lại nhớ đến vết bánh xe ngoài cửa. Cổ xe ngựa để lại hai đường theo hai hướng khác nhau, có điều một cái sâu và rộng, cái còn lại nông và hẹp. Điều này chứng tỏ khi tới trên xe ngựa đã chở vật nặng mà khi rời đi đã không còn nữa. Vậy thì cách giải thích duy nhất là quan bạc vẫn chưa từng rời khỏi sân."

"Đúng như lời cô nói, quan bạc chưa hề rời khỏi sân, chẳng qua đã bị người khác khiêng vào trong mật thất thôi."

"Huynh đã sớm biết là Lang đại nhân đang thử huynh sao?"

"Lúc sáng sớm vẫn chỉ là nghi ngờ, cho nên ta mới cố tình dẫn cô tới Phong Nguyệt Bâu để tìm Dương Công, hơn nữa còn cố ý nói với cô là con dấu kia có thêm một nét. Thật ra ta đâu có để tâm nhiều đến vậy, chẳng qua ta thấy con dấu trên mảnh giấy hơi khác lạ nên mới thuận miệng bịa chuyện thôi. Tuy ta ờ

thành để bí mật hành sự, nhưng dù sao cũng phải đi qua công thành làm kinh động đến người khác. Nếu những kẻ đứng sau thật sự có ý đồ thì chắc chắn sẽ phái người theo sát ta. Ta cố tình gây ra nhiễu động tinh cũng chỉ để ép hẳn phải ra mặt thôi."

"Tiếc thật đấy, vất vả lắm mới phá vỡ được cục diện này, thế nhưng lại phát hiện ra mình cũng chỉ là người bị thao túng mà thôi."

"Cô cũng nhìn ra rồi."

Hai người đã rời khỏi phòng, ngồi trong sân viện ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

"Ta cũng chỉ vô tình phát hiện ra. Lúc ở trong Phong Nguyệt Lô, bạc mà Dương Công để lại có một miếng được khắc tư ấn của quốc khố. Trước đó ca ca cô cũng từng nói với ta, năm nay Thánh Thượng sẽ lập kho bạc mới, trong cung đã thống nhất dùng một con dấu để lưu hành. Nhưng mà lô bạc này vẫn chưa được lưu thông trên thị trường, chỉ trong cung mới có. Trong tay Dương Công cầm quan bạc trong cung, vậy thì người lên lút giao dịch với ông ta là người trong cung. Có thể chỉ thị người trong cung bịa đặt, lại sai Lang đại nhân diễn trò thủ người, nhìn cả triều đình thì cũng chỉ có duy nhất Thánh Thượng thôi. Hiện giờ triều đình không ổn định, chính là thời điểm thích hợp để dùng người. Người không có căn cơ, không biết từ đâu nhảy ra rồi lại chằm biếm thời thế, đưa ra được chính sách mới, dùng một phương pháp mới. Mọi thế lực đều đang ngo ngoe rục rịch muốn lôi kéo người. Lòng người có trung hay không, giờ phút chỉ có Thánh Thượng là quan tâm nhất mà thôi."

"Mặc dù huynh không ở triều nhưng lại nắm rõ mọi chuyện trên triều trong lòng bàn tay."

"Xưa nay nữ nữ không bàn việc nước, hiện giờ ta nói những lời này với cô thì đã là vô cùng bất kính rồi. Lang đại nhân cũng coi như thanh liêm, Thánh Thượng uỷ thác một vị quan trong sạch diễn vai tham quan thì cũng khiến ngài ấy khó xử lắm. Nếu thật sự làm tham quan thì tại sao lại chỉ tham ô hai vạn lượng bạc được, lại còn muốn chia cho ta nữa chứ. Nếu Lang đại nhân thật sự thấy tiền là sáng mắt làm chuyện tham ô, vậy e là chúng ta đã trở thành linh hồn dưới kiếm rồi. Thế cục này không thể gọi là tình vi được, nếu không thì làm sao ta và cô có thể tìm ra nơi ở của Dương Công suôn sẻ như vậy chứ. Thánh Thượng một mặt sai Lang đại nhân đến thử ta có dị tâm hay không, mặt khác cũng ôm tâm tư muốn thử năng lực của ta. Nếu trước ngày mai ta không tra ra tung tích của quan bạc thì không thể thông qua được bài kiểm tra của ngài ấy."

"Bạch Thư Mạch?"

"Um."

"Đã là kẻ bề tôi thì phải hiểu được cách giầu tài." Tô Tinh nhìn Bạch Thụ Mạch: "Ta kể chuyện xưa cho huynh nghe nhé. Triều đại trước có một sĩ tử có thể xứng với mấy chữ "tài sắc vô song", trong năm năm đã thăng liền ba cấp. Chỉ là mũi nhọn quá sắc mà không biết tiết chế, sau đó lại bị kết trọng tội bắt kính rồi đuổi ra khỏi cung, cả đời không được phép dự thi, dần trở nên mờ nhạt trong biển người."

"Có vài người chỉ ở triều đình, Bạch mã không tranh công danh. Ta đã làm rất nhiều chuyện tốt, cũng gặp phải rất nhiều rắc rối. Có điều triều đình này, quả thật phức tạp hơn tất cả những nơi mà ta từng đến. Bày trời đêm nay thật đẹp, tiếc là thiếu một bầu rượu ngon, nếu không thì ta đã có thể trò chuyện xuyên đêm cùng Tô tiểu thư rồi."

Ánh trăng trong ngàn chiếu xuống, lúc này Tô Tinh đã trở lại với dáng vẻ nữ tử. Một mái tóc đen bóng mượt rủ xuống hai vai, ánh trăng chiếu xuống lại càng thêm vẻ tuyệt mỹ không gì sánh được.

Hai người trò chuyện suốt cả đêm, đợi đến khi ánh bình minh ló dạng thì mới rời khỏi sân. Bạch Thụ Mạch tìm một con ngựa nhanh nhẹn để chuẩn bị rời khỏi thành. Hôm nay đã là ngày thứ ba, hiện giờ Tô Tuần vẫn đang chờ y ở thôn Thất Tinh cách đây hai mươi dặm, y không thể trì hoãn thêm nữa.

Tô Tinh đến cửa thành tiễn y. Bạch Thụ Mạch nắm chặt dây cương vài lần muốn xuất phát, nhưng cứ mãi ngoái đầu lại chưa muốn rời đi.

"Có phải huynh còn chuyện muốn nói phải không?"

"Có...cô chờ ta trở về nhé."

Bạch Thụ Mạch để lại một câu không đầu không đuôi, Tô Tinh cũng không hiểu là có ý gì, thuận miệng đáp lại: "Đương nhiên là ta sẽ chờ ở đây."

Bạch Thụ Mạch lại rất hài lòng với đáp án này, thúc ngựa rời khỏi thành, một lúc sau đã không thấy bóng dáng đầu nữa.

Chương 26

Edit + Beta: Hayin

Hai hôm nay Tô Tĩnh có hơi buồn chán, nhớ đến lời dặn dò của Tư Đồ Thanh Hà mấy ngày trước nên nhờ Hồ Thành Ý làm chút mứt quả, hào hứng đến phủ Quận chúa.

Vì đang mang thai nên Vương Cảnh vẫn luôn không cho Tư Đồ Thanh Hà ra khỏi cửa. Tuy bị nhốt ở trong nhà nhưng Tư Đồ Thanh Hà vẫn rất tiêu sái, nằm trên giường cầm cuốn sách có minh họa đọc say sưa.

"Tình hình này của cô là sao vậy?"

"Cô đến rồi à, cái này là sách minh họa do Vương Cảnh đi khắp nơi thu thập cho ta đây. Tất cả cũng khá thú vị, cô đọc không?"

"Quân mã đúng là đã phải tốn rất nhiều công sức để giữ cô lại trong phủ."

"Còn phải nói à. Nếu vì không thể ra cửa thì ta đã sớm chạy tới Tô phủ rồi. Mấy hôm nay nhàm chán muốn chết đi được."

"Quân chúa, Vương phi gửi tặng tổ yến và thuốc dưỡng thai đến ạ."

"Lại tới nữa kìa." Tư Đồ Thanh Hà trợn trắng cả mắt, mau chóng đuổi nha hoàn lui xuống rồi đẩy mấy bát canh hầm đến trước mặt Tô Tĩnh: "Cô mau uống giúp ta mấy thứ này đi."

"Thuốc dưỡng thai? Cô bảo ta uống á?"

"Cái này cô không thể uống, cô uống bát còn lại kia đi. Chắc là nửa canh giờ nữa mẹ chồng ta sẽ gửi bèo ngư trúng cá và nước đường kỷ tử tới, cô cứ uống trước đi đã."

Tô Tinh nhìn bát hàm to như một cái nồi, quả thực cảm thấy hơi sợ hãi: "Ngày nào Vương phi và Vương phu nhân cũng đưa đồ bỏ đến như vậy, thảo nào lúc trước Quận mã lại muốn giầu mọi người."

"Còn không phải tại nha đầu Thu Dàn kia sao. mấy hôm trước thêm ăn nên bảo em ấy về Vương phủ trộm vài quả mơ ở hậu viện giúp ta, vừa hay lại đụng phải phụ vương ta. Nha đầu này nhất thời lạnh mồm lạnh miệng để lộ ra, đến cả người bên Vương gia cũng biết được. Đêm đó Vương Cảnh bị gọi về nhà ăn mừng một trận. Ngay hôm sau Vương phủ và Vương gia đều phải ma ma đến đây, chuẩn bị cơm áo đầy đủ. Cô mau cứu ta đi, ta cảm thấy mình không thể chống đỡ được nữa rồi."

"Lực bất tòng tâm, lực bất tòng tâm."

Tô Tinh lấy mấy quyển sách minh họa trên tay Tư Đồ Thanh Hà. Hiện giờ những cuốn sách kiểu này đang rất thịnh hành trên thị trường, vẽ nội dung trong thoại bán ra rồi in thành sách, vừa sinh động vừa thú vị lại còn dễ mang theo, được săn đón hơn những cuốn sách toàn chữ tẻ nhạt kia rất nhiều.

"Mấy quyển sách này ta đều đã đọc đến phát ngán rồi. Vốn dĩ hôm nay Vương Cảnh sẽ mang hàng mới về, sao giờ này vẫn chưa trở lại nhỉ?"

Cũng coi như hai người tâm linh tương thông. Tư Đồ Thanh Hà vừa luôn miệng nhắc vài câu thì Vương Cảnh đã mang một chồng sách trở về, trong tay hai tiểu thư đồng theo sau còn bưng hai bát đồ bỏ. Vừa nhìn thấy Tư Đồ Thanh Hà đã hơi sợ hãi.

"Tô tiểu thư tôi chơi à. Ta đi tìm mấy cuốn sách tranh cho Quận chúa, cô đọc không?"

"Chàng đã đi đâu vậy?"

Wương Cảnh chỉ chỉ bát canh hàm trong tay tiểu thư đồng phía sau: "Còn không phải bị mẹ gọi về sao, nhắc nhở một đồng chuyện phải kiêng kỵ, đoán chừng là mấy tháng này ta phải tôn kính nàng như tổ tông đấy."

Tư Đồ Thanh Hà gõ gõ đầu hấn: "Chàng nói lại thử xem."

Wương Cảnh lờ câu này đi, cho người dọn hết mấy chén canh hàm xuống. Đạo này Tư Đồ Thanh Hà ăn uống không ngon miệng, đồ ăn đều phải dựa vào hấn tạt chuẩn bị. Chỉ là tâm ý của hai lão nhân gia này không thể từ chối được, đành phải bằng mặt mà không bằng lòng, bản thân sẽ giúp Tư Đồ Thanh Hà xử lý.

"Đúng rồi, hôm nay nghe mấy câu bàn tán của đồng liêu trong Thái Y Viện, nói rằng Tô đại nhân đi cứu tế gặp phải chút chuyện, phải trở về muộn hơn chút."

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"Chuyện này thì ta không hỏi kỹ. Nghe nói bên phía Bạch đại nhân điều tra ra quan thương nơi đó cầu kết với nhau chuyện thu hồi ruộng đất. Vừa hay Thánh Thượng muốn mượn cơ hội này để giết gà dọa khỉ, thế nên đã sai Tô đại nhân và Bạch đại nhân điều tra rõ việc này rồi mới hồi triều phục mệnh."

"Ta nghe nói khâm sai lần này chính là Trạng Nguyên tân khoa Bạch Thu Mặc, tuổi còn trẻ mà đã làm được như vậy rồi, quả nhiên là một nhân vật không tầm thường. Tô Tinh, cô đã gặp y chưa?"

"Bạch đại nhân không chỉ tài hoa hơn người mà còn mỹ mạo tựa Phan An (*) nữa đó. Nhưng mà Quận chúa điện hạ à, bây giờ nàng đã là nữ nhân có chồng rồi, đừng có mà ở trước mặt phu quân của nàng mơ tưởng đến nam nhân khác đấy nhé."

(*) Phan An: là người sinh vào thời Tây Tống và được coi là người đàn ông đẹp trai nhất trong lịch sử Trung Quốc. Bởi vậy mới có câu 貌比潘安 - mào bǐ pān ān - Mạo tựa Phan An.

Tô Tinh nghe được lời này của Vương Cảnh thì bất giác bật cười thành tiếng: "Quận mã gia, lời này của ngài có hơi chua đó nha."

Tư Đồ Thanh Hà không để ý đến hẳn, nhanh chóng đuổi hẳn đi sắc thuốc dưỡng thai.

Sau giờ Ngọ (sau 13h) Hồ Thành Ý nhận được thư nhà Tô Tuấn gửi về. Đúng như lời Vương Cảnh nói, bởi vì chuyện thu hồi ruộng đất bên kia nên Thánh Thượng đã giao toàn quyền xử lý cho hai người, thời gian trở về thành sẽ bị trì hoãn khá lâu.

Xem xong thư Tô Tuấn gửi về, Tô Tinh đang chuẩn bị đến quán rượu Thanh Phong thì lại bị Hồ Thành Ý gọi lại.

"Tinh Nhi, hai ngày nay muội có gì đó không đúng lắm. Nói cho tẩu tử nghe, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Đạo này nàng cũng không hiểu ra làm sao mà cứ luôn cảm thấy lông ngực nghẹn lại, giống như là có thứ gì

đó đang đề nặng lên nàng, làm chuyện gì cũng không cảm thấy hứng thú.

"Mấy hôm nay cứ luôn cảm thấy trong lòng ương bướng bạn gì đó, nhất thời không biết phải giải thích như thế nào."

Hồ Thành Ý thở dài: "Muội đó, nếu lo lắng thì cứ nói thẳng ra. Mấy ngày trước cứ mãi chạy ngược chạy xuôi, đến một giấc ngủ đang hoàng cũng không có. Mối không gặp hai ngày mà đã lo lắng đến vậy rồi."

Tô Tinh nghe được lời Hồ Thành Ý nói thì trong lòng xúc động, thế nhưng lại không dám thể hiện ra mặt.

Hồ Thành Ý không nhìn thấy điểm khác thường của Tô Tinh, nói tiếp: "Ta biết tình cảm huynh muội hai người rất tốt, ca ca muội cũng chỉ đi vài tháng rồi lại về thôi, sẽ không gặp phải nguy hiểm gì đâu, cứ để cho đầu óc thư thả đi."

"Ca ca vẫn đành để lại cho tẩu tẩu lo lắng thôi. Hôm qua chương quày nói với muội là rượu ở quán đã bán hết mất rồi, muội phải qua đó chuẩn bị một chút."

Hồ Thành Ý nhìn Tô Tinh rời đi thì thở dài thườn thượt. Tô Tục ngồi một bên nhìn mẫu thân nhà mình, không kìm nén được chút tò mò: "Mẫu thân làm sao vậy, nhìn cô cô rồi lại thở dài."

"Cô cô của con không hổ là muội muội ruột của cha con, hai người đều có tính trì độn giống nhau thật đấy."

Chương 27

Edit + Beta: Hayin

Tô Tuấn và Bạch Thu Mịch tho thân ở Sơn Tây gần hai tháng, đợi đến tháng năm thời tiết ấm lại thì mới nhận được lệnh trở về. Chuyến đi lần này thật sự rất vất vả. Hai người dùng danh nghĩa cứu tế để ở lại nơi này một thời gian dài, thế nhưng lại phát hiện cả đám huyện thừa tri phủ quan lại ở đây đều bao che cho nhau, kết bè kéo phái. Ngoài ra, còn đám tham ô khoản cứu tế mà triều đình sẽ phát cho họ vào năm sau. Chẳng trách trận tuyết cuối năm này ở đây lại có nhiều bá tánh chết như vậy.

Lúc đoàn người Tô Tuấn về đến thành đã là buổi trưa, đến cơm còn chưa kịp ăn đã phải vào cung phục mệnh. Quan thượng cầu kết với nhau hoành hành ở vùng Sơn Tây, người làm quan mà lại dám tư lợi, xem mạng người như cỏ rác. Sau khi Thánh Thượng nghe Tô Tuấn tâu xong thì nổi trận lôi đình, trực tiếp hạ lệnh xử lý đám người có liên quan để quét sạch những hành vi bất chính ở đó.

Khi rời khỏi cung đã là hoàng hôn. Hai tháng nay Tô Tuấn làm việc cùng Bạch Thu Mịch, Bạch Thu Mịch hành sự cẩn thận có tính toán, hơn nữa còn là người cương trực công chính, rất hợp với tính khí của hắn. Sau hai tháng ở chung, hắn cũng xem trọng Bạch Thu Mịch hơn vài phần.

Biết tin Tô Tuấn hồi triều, Hồ Thành Ý sớm đã cho người chuẩn bị món ăn hắn thích. Tô Tục dẫn theo Tô Lăng vừa mới học đi đứng chờ ở cửa. Hai cái đầu nhỏ cứ nhìn ra phía xa xa, mong ngóng nhanh nhanh được gặp cha.

Bởi vì Tô Tuấn về nên Tô Tinh cũng đóng cửa quán rượu từ sớm, chạy về phủ dùng cơm cùng Tô Tuấn.

"Chuyến này các huynh đi hơn hai tháng mới về, gặp phải chuyện khó giải quyết lần sao?"

"Ta và Bạch Thu Mịch vừa đến Sơn Tây thì đã bị đưa đến gặp mấy nạn dân quần áo gọn gàng. Mấy người đó sắc mặt hồng hào, vừa nhìn đã biết không giống với người phải chịu lạnh chịu đói rồi. Lúc ấy Bạch Thu Mịch cảm thấy không ổn lắm nên hôm sau tránh mặt không đi cùng bọn quan viên nữa mà lên đi hỏi thăm để kiểm tra. Nhóm nạn nhân nghe nói bọn ta là quan triều đình phái tới thì ai nấy cũng đều

quỳ xuống xin bọn ta làm chủ. Vì thế bọn ta mới biết, những người được gọi là nạn dân biết ơn vì không thiếu cơm ăn áo mặc hôm qua cũng chỉ là nha hoàn tôi tớ trong nhà quan phủ và phú hộ đóng giả mà thôi. Nạn dân thật sự đã bị bọn chúng đuổi ra ngoài từ lâu rồi, không được phép xuất hiện trong tầm mắt của bọn ta. Còn số tiền phát đến hồi đầu năm sớm đã chui hết vào túi của đám quan viên rồi."

"Lòng tham không đáy, những tên quan lại đó tham lam thật đấy."

Tô Tuấn biết từ trước đến giờ Hồ Thành Ý chưa từng gặp phải khổ ải nhân gian nào, cũng không định kể chi tiết chuyện này nên trực tiếp thay đổi chủ đề: "Bần này hầu như đều trông cậy vào Bạch Thụ Mạch. Suốt hai tháng nay y nghĩ không đủ ngủ không ngon. Tất cả manh mối và bằng chứng tìm được đều nhờ y tìm ra cả đấy. Khi đó bọn ta mới có thể kéo to lột kén, lôi được cả đám tham quan ô lại ra. Cũng nhờ có y, nếu không e là bọn ta phải ở lại đó hơn nửa năm mất."

"Bức trước còn cảm thấy người ta cố ý nhắm vào chàng, bây giờ mới thấy người ta tốt à."

"Kể ra cũng lạ, không biết sao mấy hôm trước y cứ luôn nóng lòng trở về. Đêm qua bọn ta ở lại khách điểm ngoài thành, mới tờ mờ sáng đã đánh thức ta, sốt sắng lên đường. Ta hỏi y có chuyện gì mà vội vàng thế thì y cũng không trả lời, chỉ nói có người đang đợi y."

Tô Tinh đang uống canh nghe được câu này, đột nhiên nhớ tới lời Bạch Thụ Mạch nói với nàng trước khi rời thành, không khỏi ho nhẹ vài tiếng.

"Cô cô, người sao vậy?"

"Ta không sao."

Tô Tục kéo kéo tay áo Tô Tinh, khẽ nói: "Người suy nghĩ cái gì vậy, cha gọi người mấy lần rồi đấy."

Tô Tinh ho àn hên, vừa hay bắt gặp ánh mắt Tô Tuấn. Không biết tại sao nhưng nàng cảm thấy hơi chột dạ.

"Ca ca hỏi muội cái gì vậy?"

"À, không có gì. Ngày ta và Bạch Thụ Mạch tụ họp đã nghe y nhắc đến muội. Ý nói chuyện lần này ít nhiều cũng nhờ muội mới có thể thuận lợi giải quyết. Gần đây y cũng hay tìm ta hỏi thăm chuyện của muội, nên nghĩ hẳn là y rất khâm phục muội đấy."

"Cô cô, Bạch Thư Mạch kia là ai, có phải là người lúc trước đưa cô về phủ không ạ?"

Tô Tinh đá Tô Tục một cái, hung dữ nói: "Ăn cơm của cháu đi, đừng xen miệng vào."

- Bạch phủ -

Tất An chuẩn bị trà cho Bạch Thư Mạch xong, khi bước vào thư phòng lại chỉ nhìn thấy trên bàn sách bày bốn năm cây trầm cài tóc, mà bản thân thiếu gia lại đang rồi rắm trước đồng trầm này.

"Thiếu gia, đêm khuya rồi, ngài đang làm gì vậy."

"Tất An, người tới chọn giúp ta đi. Người thấy nữ tử sẽ thích loại nào?"

Tất An bước đến gần bàn. Trên bàn không bày nhiều trầm lắm nhưng đủ mọi kiểu dáng. Có tơ vàng đính hoa, có bạc khắc tinh tế, có phi thủy mạ vàng, còn có một trầm ngọc bích trong suốt. Tuy kiểu dáng khác nhau nhưng đều được điêu khắc tinh xảo, rất có giá trị.

Tất An nhìn đến hoa cả mắt, tuy tiện cầm cây tơ vàng đính hoa đưa qua: "Thiếu gia, cái này ổn này. Bông lấy sang trọng, ánh vàng long lanh rực rỡ, rất đẹp."

"Trang sức vàng à, liệu có hơi thô thiển không nhỉ?"

"Vậy cây trầm ngọc bích này thì sao?"

"Cái này có hơi nhạt nhẽo đơn điệu thì phải."

"Thiếu gia à, Tất An là nam tử. Nếu ngài muốn hỏi ý kiến của nữ tử thì ta sẽ gọi tất cả nha hoàn trong phủ đến để cho ngài hỏi từng người một nhé."

Bạch Thư Mạch lấy hai mảnh trầm ngọc bị gãy từ trong tay áo, rầu rĩ nói: "Hỏi nhiều người nữa cũng vô dụng thôi, chung quy cũng không phải theo sở thích của nàng ấy."

"Thiếu gia, đây là ngài đang coi trọng cô nương nhà nào sao, đến cả tin vật định tình cũng nhận luôn rồi."

"Đừng nói bậy, không cần thận làm hỏng đồ của người khác, có lý nào lại không bồi thường được."

"Nếu thật vậy thì ngài cứ mua một cái là được rồi, cần gì phải phí nhiều sinh lực thế này chứ."

"Ngươi thì biết cái gì." Bạch Thư Mạch ngẫm nghĩ, lấy cây trâm ngọc bích rồi cắt đi: "Ngươi đi chuẩn bị chút lễ vật giúp ta, ngày mai theo ta đến Tô phủ."

"Ồ, thì ra là không cần thận lăm hồng đồ của Tô tiểu thư. Nhưng mà việc này ngài làm chưa chu toàn lăm. Tô tiểu thư xuất thân danh môn, đâu còn thứ gì chưa từng nhìn thấy. Ngài vẫn nên nỗ lực hơn nữa, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng được."

"Ngươi nói đúng. Tắt An, ngươi đi lấy cây cung nhỏ và mũi tên lưu linh mà ta cắt ra đây cho ta."

"Vâng thưa thiếu gia."

Chương 28

Edit + Beta: Hayin

Lúc Bạch Thư Mạch toi cửa cũng chỉ mới giờ Thìn (7-9h). Bởi vì hai người mới hồi triều, Thánh Thượng niệm tình hai người vất vả nên cho hai người nghỉ tạm mấy ngày.

Tô Tục đang chuẩn bị đến lớp buổi sáng thì vừa hay gặp được Bạch Thư Mạch dẫn theo Tát An đứng ngoài cửa. Tô Tục giang đôi tay nhỏ, cả người đứng chặn trước Bạch Thư Mạch.

"Đứng lại! Người là ai?"

Thế nhưng Bạch Thư Mạch cực kỳ hứng thú với cử cái nhỏ trước mặt này, ngồi xổm xuống rồi chìa tay ra: "Ta là Bạch Thư Mạch, là đồng liêu của cha nhóc đây."

"Ta từng thấy ngài rồi, lúc trước ngài từng đưa cô cô của ta về, lúc ra về còn lên quay đầu lại liếc nhìn cô cô."

Bạch Thư Mạch vươn tay muốn xoa đầu thằng bé, lại bị nó né tránh: "Ừay nếu nhóc đã từng gặp ta rồi thì có thể nói cho ta biết cô cô của nhóc ở đâu không?"

"Không phải ngài là đồng liêu của cha ta à, sao lại muốn tìm cô cô làm gì?"

"Bạch Thư Mạch?"

Vừa nghe thấy giọng Tô Tinh, Tô Tục lại nhanh chóng chạy tới bên người Tô Tinh, kéo kéo tay nàng: "Cô cô, người này có ý đồ xấu xa với người đây."

Tô Tinh cóc đầu Tô Tục: "Tiên sinh dạy cháu thế nào hả, đừng ý đồ xấu xa thế này là đúng à."

Bạch Thư Mạch bước tới, mỉm cười chào hỏi Tô Tinh.

"Tô cô nương, đã lâu không gặp."

"Có chuyện quan trọng muốn tìm ca ca ta sao? Nhưng không khéo rồi, sáng sớm ca ca đã ra ngoài với tàu tầu rồi."

"Không sao. Ta tới là muốn đưa đồ cho cô."

Tô Tục bị kẹp ở giữa hai người, không biết tại sao lại cảm thấy không thoải mái cho lắm, nhao nhao nói phải đến lớp buổi sáng rồi mau chóng chạy mất hút.

Bạch Thư Mạch lấy cây trâm ngọc bích trong hộp giấu ra: "Hôm đó không cẩn thận làm hỏng cây trâm của cô nương, bây giờ cứ xem như là chút tâm ý của ta đi."

"Chuyện nhỏ thôi mà, cần gì phải để ý chứ." Tô Tinh trả hộp giấu lại cho Bạch Thư Mạch: "Gia cũng chỉ là một cây trâm bình thường dùng để vấn tóc thôi, không quý giá bằng cây trâm này đâu. Huynh vẫn nên mang về đi."

"Đây chính là đầu lần ta đưa lễ vật cho nữ tử mà Tô cô nương cũng nữ từ chối sao?"

Tô Tinh sừng sốt, vừa hay lại gặp được Tô Juàn và Hồ Thành Ý ôm Tô Lăng trở về.

Tô Juàn nhìn thấy Bạch Thư Mạch thì lại cực kỳ cao hứng: "Bạch đại nhân, sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đây vậy. Nào nào, chúng ta vào trong ngồi đi."

Tô Lăng trèo xuống khỏi người Tô Juàn, chấp chững chạy tới chỗ cô cô nhà mình. Bạch Thư Mạch bị Tô Juàn kéo đi. Tô Tinh cũng không thể trả lại cây trâm ngọc này nữa, bèn phân phó Hồng Tụ cất kỹ, còn mình thì cúi người bế Tô Lăng đi vào nội đường.

Bạch Thư Mạch cũng chỉ tán nhảm với Tô Juàn vài câu, sau đó lại nghe báo trong nhà có việc nên y cũng nhân cơ hội cáo lui. Tất An thấy sắc mặt thiếu gia nhà mình không vui, cũng không dám nhiều lời mà chỉ có thể im lặng chậm chậm bước theo y.

Khi Bạch Thư Mạch hồi phủ, Bạch Tân Nguyên và Kỳ Ninh đã ngồi chờ y. Gần nửa năm không gặp cha mẹ thân sinh của mình, lúc này Bạch Thư Mạch cũng đang lên vài phần kích động.

"Cha mẹ, sao hai người đã trở về rồi."

"Thời gian trước chúng ta đến đất Thục du ngoạn, vốn muốn vòng sang Điền Tày một chuyến, trên đường nghe nói con trở thành khâm sai, còn xử án lớn. Vậy nên mới đưa mẹ của con trở về thăm con đây."

"Con trai, nhìn sắc mặt này của con có vẻ không vui lắm. Sao, nhìn thấy cha mẹ mà lại không vui à? Hay vậy đi, tối nay ta xuống bếp nấu vài ngón ngon cho con nếm thử, được chứ?"

"Không cần đâu, không cần đâu. Tay nghề của mẹ vẫn nên để lại cho cha thưởng thức đi. Con bảo ma ma đi sắp xếp một chút, cha mẹ nghỉ tạm trước nhé."

Bạch Thục Mạch như đang chạy trốn, Tắt An cũng muốn chạy theo nhưng lại bị Kỳ Ninh gọi lại.

"Tắt An, người nói cho ta biết, có phải gần đây thiếu gia để mắt tới cô nương nào đó rồi không?"

Tắt An liếc mắt nhìn Kỳ Ninh một cái, thầm nghĩ gừng càng già càng cay. Nhưng lại nhớ công tử đặc biệt dặn dò không được mật báo cho lão gia và lão phu nhân biết, nên đành nói năng cẩn thận.

"Phu nhân đang nói gì vậy chủ, làm gì có cô nương nào đâu ạ."

"Cô nương kia có xinh đẹp không?"

"Đương nhiên là xinh đẹp rồi." Tắt An tự biết mình lỗ miệng, sợ tới mức vội vàng bịt miệng lại.

"Thế này thì khó đây." Kỳ Ninh thở dài: "Điều kiện của đứa con trai ngọc này kém như vậy, cô nương nhà người ta vừa xinh đẹp lại còn có gia thế tốt, sao có thể nhìn trúng nó được chứ?"

"Trước tiên nàng đừng lo bò trắng răng. Con trai nhà ta lớn như vậy rồi mà còn có thể làm nàng nhọc lòng nữa sao."

"Không được, nếu nó cứ như vậy thì sẽ bị từ chối mất. Tắt An, thời điểm người tỏ lòng trung thành tới rồi đây."

Kỳ Ninh gọi Tắt An lại, hai người tựa vào một góc nhỏ để bàn luận một lúc. Bạch Tân Nguyên nhìn phu nhân nhà mình khoa tay múa chân với Tắt An thì không khỏi có chút đồng cảm với hắn.

Ý của Kỳ Ninh rất rõ ràng, nếu muốn biết Tô cô nương thích cái gì thì ắt phải bắt đầu từ người bên cạnh nàng.

Hôm nay Lục Tu đi trên phố cứ luôn cảm thấy có chút gì đó không đúng lắm. Lúc này thời tiết cũng có thể gọi là oi bức, mà nam tử đi bên cạnh nàng ấy lại đội mũ rộng vành. Lục Tu đến tiệm trang sức lại đi theo, đến quán nước hãn cũng đi theo. Tuy nam tử kia vẫn luôn duy trì khoảng cách, hơn nữa cũng không dẫn theo đồng bọn, nhưng hãn dùng mũ rộng vành che mặt, thật sự không thể nhìn rõ mặt. Trong lòng Lục Tu hơi sợ hãi nhưng cũng không để lộ vẻ hoảng loạn, sau khi mua đủ được liệu thì lập tức chuồn vào một ngõ nhỏ gần đó.

Nam tử theo sau vừa không thấy người đầu nữa thì cũng chạy nhanh vào ngõ nhỏ, không ngờ bị ăn một đánh vào đầu, theo sau đó là nhiều cú đánh bằng gậy giáng xuống như mưa.

"Dám theo dõi bà à, xem ta có đánh chết người không."

"Đừng đánh nữa, ta không có ý xấu đâu."

Lục Tu vươn một tay lật mũ của người kia lên, thì ra là Tật An bên cạnh Bạch Thư Mạch.

"Không phải người là gia nhân của Bạch gia sao, đi theo ta làm gì?"

Tật An xoa xoa cánh tay bị đánh: "Cô nương nhà người nhìn thì gầy mà khoẻ thật đấy, suýt chút nữa đã đánh ta thành tàn phế rồi."

"Người mau nói đi, bám theo ta làm gì?"

"Công tử nói, không biết Tô cô nương có thích trâm ngọc bích buổi sáng đưa qua không nên sai ta tới hỏi một chút."

"Muốn hỏi thì quang minh chính đại mà hỏi, hà tất phải lén lút, lại còn hành động giống như tên trộm nữa chứ."

Tật An ngượng ngùng cười cười: "Không phải do ta đây sợ đột nhiên tìm đến sẽ dọa cô sao. Hơn nữa ta thấy cô mua đồ vui vẻ như vậy nên nhất thời tò mò những thứ đó là gì, bèn đi theo xem thử một tí."

"Người muốn hỏi tiểu thư nhà ta thì quan tâm đến đồ ta mua làm gì?"

"Chuyện này nói sau đi. Phu nhân còn việc muốn dặn dò ta, đi trước nhé."

Tất An nói xong câu này liền khập khễnh rời đi. Lục Tự nhìn Tất An rồi nói một câu "Đồ kỳ quặc".

Chương 29

Edit + Beta: Hayin

Hôm nay quán rượu làm ăn rất tốt, Tô Tinh trở về muộn mất mấy tiếng. Còn chưa vào cửa đã thấy Tô Tục từ phía xa đang chạy về nhà, trốn ở cửa phủ rồi thò đầu nhìn ra.

"Tô Tục, cháu đang làm gì thế?"

Nghe thấy giọng Tô Tinh, Tô Tục hoảng sợ quay đầu nhìn cô cô nhà mình rồi xấu hổ cười cười: "Cô cô, người về rồi."

"Cháu vừa từ đâu về vậy?"

"Cháu vừa mới luyện tập cưỡi ngựa bắn cung xong ạ."

"Mời nãy á?" Tô Tinh ngẩng đầu nhìn sắc trời: "Trời đã tối rồi, cháu chạy đi đâu để cưỡi ngựa bắn cung thế?"

"Chính vì trời tối, sư phụ nói có thể giúp cháu mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng đấy."

"Trước giờ cháu đâu để tâm đến việc cưỡi ngựa bắn cung đâu, có thêm một sư phụ từ bao giờ thế. Với lại, cung tên trên tay cháu từ đâu mà có, sao ta chưa thấy bao giờ vậy."

Tô Tục nhanh tay giấu cung ra phía sau, chạy vọt đi như một tia chớp.

"Tô Tục, cháu đứng lại đó cho ta."

Tô Tuấn vừa về đến nhà đã thì đúng lúc nhìn thấy mọi người nhà mình đang đứng ở cửa không kịp tóm được tiểu tử Tô Tục này.

"Tinh Nhi, có phải tiểu tử này lại gây họa rồi phải không? Bị tiên sinh mắng nhưng vẫn đánh bạn học à?"

"Không phải không phải, nhưng nghe nói gần đây nó có thêm một sư phụ dạy cưỡi ngựa bắn cung, huynh từng gặp qua chưa?"

"Mới nghe nó nhắc đến nhưng ta và tẩu tẩu muội cũng chưa từng gặp qua. Chắc là lão sư nào đó mà nó gặp được ở lớp thôi. Căn bản là thằng bé đâu chịu để tâm đến cưỡi ngựa bắn cung, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được lão sư chịu dẫn dắt nó, ta còn chẳng quản được nó cơ mà. Nhưng mấy hôm nay kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung của thằng bé trên bộ không ít, ta và tẩu tẩu muội đã bỏ lỡ khá nhiều thú rồi."

Bởi vì mấy người đều về trễ nên Hồ Thành Ý đã phân phó hạ nhân cho lui giờ dùng cơm lại. Hôm nay Tô Tuân thật sự rất vui vẻ, rượu cũng uống thêm hai ly.

"Hôm nay nhìn chàng như gặp được chuyện vui ấy."

Tô Tuân uống ly rượu, cười đáp: "Trường thành là việc tốt, cũng coi như là một chuyện vui."

Hồ Thành Ý nghe Tô Tuân nói, thì thầm nói với Tô Tinh vài câu: "Chắc ca ca của muội lại đi làm mai cho người khác rồi đây."

"Mặc kệ ca ca đi, làm mai cho người khác vẫn hơn là làm mai cho muội."

"Nói đi, lần này là công tử với tiểu thư nhà nào bị chàng coi trọng rồi."

"Hôm nay sau khi nghị sự với vị đại nhân xong thì vừa hay gặp được Phó đại nhân bên Lễ Bộ, bên uống cùng ngài ấy vài ly. Phó đại nhân này cũng là một người cởi mở, muốn nhờ ta làm mai cho tam tiểu thư của ngài ấy. Ta cảm thấy đây cũng là một chuyện tốt vậy nên đã đồng ý."

Tô Tinh cũng có chút ấn tượng với vị tam tiểu thư này, là một người trẻ tuổi tài sắc vẹn toàn. Nhưng hai người cũng chỉ dừng lại ở mức có ấn tượng chứ không thể gọi là thân thiết được.

"Ca ca có thể nói vị tam tiểu thư này nhìn trùng ai mà khiến huynh nhìn trùng vậy."

"Tam tiểu thư này rất có tiếng, nhìn trên dưới cả triều cũng chỉ có một mình Bạch Thu Mịch có thể lọt vào mắt cô ấy. Gần đây Bạch Thu Mịch rất thân cận với ta, dù ta có đưa ra quan điểm gì đi nữa thì y cũng ủng hộ tôi vô điều kiện, hiện giờ cũng biết cách cư xử cẩn thận hơn, rất có phong thái của ta năm đó..."

"Bạch Thư Mạch đồng ý rồi sao?"

"Thật ra thì y không trực tiếp đồng ý. Nhưng mà yếu điều thực nữ quân tử hảo cầu (*) thế này, tuy Bạch Thư Mạch hơn Phó tiểu thư vài tuổi nhưng cũng có thể coi là xứng đôi."

(*) yếu điều thực nữ quân tử hảo cầu: là hai câu thơ được trích ra từ bài thơ Quan Thư trong Kinh Thi, ý chỉ người con gái dịu dàng, đức hạnh, đoan trang luôn được đàn ông tốt mong có thể rước về làm vợ, làm bạn đời xứng đôi vừa lứa.

"Không được." Tô Tục đột nhiên thốt lên làm cho mấy người giật nảy mình.

"Tục Nhi, con làm cái gì đó."

"Tô Tục cảm thấy mình phản ứng hơi thái quá nên lập tức trở lại với dáng vẻ ngoan ngoãn ăn cơm, thấp giọng từ tốn đáp: "Con chỉ muốn nói cô cô cũng có thể gọi là yếu điều thực nữ, sao cha không cân nhắc đến cô cô vậy." Hồ Thành Ý lo con trai mình nói sai gì đó nên thẳng chân đá thàng bé một cái, rồi lại đưa mắt nhìn Tô Tinh. Thế nhưng Tô Tinh lại không có động thái gì, chỉ ăn cơm như bình thường.

"Mười ăn no rồi, về phòng trước đây ạ." Tô Tinh đứng dậy cáo lui, để lại mấy người ngơ ngẩn nhìn nhau. Tô Tuấn kéo ống tay áo Hồ Thành Ý, khẽ nói: "Phụ nhân, ta nói sai gì sao?"

"Chàng đó, đúng là một cái đầu gỗ."

Cuối cùng chuyện của Bạch Thư Mạch và Phó tam tiểu thư vẫn không thành. Bạch Thư Mạch đích thân tìm Phó đại nhân nói rõ mình đã có người trong lòng, khiến cho Tô Tuấn làm người trung gian hiểu ra rất nhiều thứ.

Hôm nay Tô Tinh ra ngoài trở về, từ phía xa xa đã nhìn thấy Bạch Thư Mạch dẫn theo Tô Tục. Hai người ngồi ở quán hàng bên cạnh cửa lớn, Tô Tục cầm hai xâu kẹo hồ lô ăn đến là vui vẻ.

Nhưng thật ra Tô Tinh rất muốn biết hai người kia đang nói gì nên đã lén đến gần chỗ hai người đang ngồi.

Hai người nhìn chằm chằm vào cửa lớn Tô phủ, đương nhiên sẽ không phát hiện ra có người đang đứng đợi sẵn ở phía sau.

"Đồ nhi ngoan, không phải con nói cô cô con sẽ sớm trở về sao, sao bây giờ vẫn chưa thấy đâu vậy?"

"Bối vì ngài đã bị rộ chuyện với một vị tiểu thư khác, chộc cho cô cô của ta tức giận mất rồi. Cho nên bây giờ ngài không thể gọi ta là đồ nhi nữa, ta cũng sẽ không nhận sự phó này nữa đâu."

Tô Tục ăn hết một xâu kẹo hồ lô rồi thản nhiên lau vào tay áo của Bạch Thư Mạch. Bạch Thư Mạch cũng không ngăn cản, vẫn nở nụ cười nhìn thẳng bé gặm xâu thứ hai.

"Không phải ta đã mua kẹo hồ lô cho con để nhận lỗi rồi sao. Cô cô của con tức giận thật hả?"

"Kẹo hồ lô là kẹo hồ lô, cha nói ngài đã từ chối vị tiểu thư kia nên ta cũng đành miễn cưỡng tha thứ cho ngài đây."

"Cơ mà cô cô của con thích cái gì, con đã tìm hiểu được chưa?"

Tô Tục cúi đầu, nghiêm túc suy nghĩ một lúc: "Cô cô thích ta với Lăng Nhi, thích từ quán của người, thích đọc sách viết chữ, còn có..."

"Còn gì nữa?"

"Bạch công tử có hứng quá nhỉ." Tô Tinh đang trốn phía sau đột nhiên xuất hiện, dọa cho một lớn một nhỏ sợ mất vía. Tô Tục nhìn thấy cô cô nhà mình thì cũng phản ứng rất nhanh, mau chóng giấu kẹo hồ lô chưa ăn xong ra sau lưng.

"Thật không ngờ sự phó dạy cưỡi ngựa bản cung của Tô Tục lại là huynh."

Bạch Thư Mạch xấu hổ cười ra tiếng: "Ta cũng chỉ tùy tiện dạy qua loa thôi, chủ yếu là dựa vào thiên phú của tiểu thiếu gia đây."

Tô Tục thấy thật ra vị sự phó trên danh nghĩa này mỗi lần nhìn thấy cô cô nhà mình thì giống như là chuột nhìn thấy mèo, đầu lười lười lại, nói có nửa câu mà cũng không xong.

"Cô cô, sao hôm nay người về sớm thế?"

"Giao kẹo hồ lô phía sau cháu ra đây. Răng đã sún rồi mà còn dám ăn à."

Tô Tinh thẳng tay cướp số kẹo còn lại, túm lấy Tô Tục định vào phủ: "Đúng rồi, rượu hoa đào của quán rượu Thanh Phong ta đang rất được yêu thích đây, đã bảo người chuẩn bị sẵn cho huynh rồi. Huynh nhớ đến lấy nhé."

Bạch Thu Mạch nhìn bóng lưng Tô Tinh dần đi xa, đành cắt kết đồng tâm lại. Để lần sau nói với nàng vậy.

Kể từ khi bị túm về lần trước, Tô Tục đã bị Tô Tinh nhốt ở trong phủ. Đến đến ngày thứ năm tháng bé mới tìm được cơ hội lén lút trốn khỏi phủ.

Thằng nhóc tám tuổi chạy nhanh hơn bất kỳ ai, chạy một mạch tới thẳng Bạch phủ mà không nghĩ ngợi tí nào.

Bạch Thu Mạch vừa ra cửa thì đụng phải Tô Tục, ngồi xổm xuống xoa xoa nhóc con chỉ cao bằng nửa người y: "Con chạy nhanh thế, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Năm ngày nữa là đến hội Hoa đăng, hôm nay cô cô nói chắc chắn người sẽ đi. Hai hôm nay cô cô không tới quán rượu, nói là, nói cái gì đó mà ta quên mất rồi."

"Con tức tốc chạy tới đây là để nói cái này với ta sao?"

"Ngài đáp ứng ta, phỉ báo tin là năm xâu kẹo hồ lô."

"Tất An."

"Dạ, thiếu gia."

"Bập tức đưa tiểu thiếu gia đi mua kẹo hồ lô, sau đó đưa thằng nhóc hồi phủ."

Tô Tục nghe xong thì rất hài lòng, vỗ vỗ chân Bạch Thu Mạch: "Cụu sư phó, ngài phải cố gắng đây nhé."

Chương 30

Edit + Beta: Hayin

Năm ngày nữa là mừng sáu tháng sáu, theo lệ cũ trong dân gian thì phải treo đèn lồng cầu phúc, đèn đã đã trở thành một loại tập tục rồi dần dần trở thành lễ hội Hoa đăng như hiện nay.

Ánh đèn rực rỡ, bóng người chen chúc, nhưng Tô Tinh chỉ nghĩ ra cái có ra ngoài hít thở không khí. Nàng đã sớm biết tên nhóc phần đồ kia đã đi truyền tin cho Bạch Thụ Mạch rồi, nên nàng mới cố ý bảo Lục Tự và Hồng Tự cùng nhau đi hội Hoa đăng. Còn nàng thì đi một mình tới con phố nhỏ, ngồi trên vòm cầu ngắm nhìn liên đăng trên mặt nước.

"Nàng có biết vì sao người ta thích thả liên đăng không?"

Tô Tinh quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Thụ Mạch xách theo hai bình rượu tới thì trong lòng có hơi ngạc nhiên, lại có chút chán nản. Cuối cùng vẫn không tránh được ý.

"Không đi hội Hoa đăng mà lại chạy tới đây hóng gió với ta sao?"

Bạch Thụ Mạch ngồi xuống bên cạnh Tô Tinh: "Yên tâm đi, việc nàng không muốn thì ta sẽ không ép. Nàng còn chưa trả lời câu hỏi của ta đâu, vì sao người ta lại thả liên đăng?"

"Chắc là để tưởng nhớ người đã khuất chăng."

Bạch Thụ Mạch nhắc bình rượu lên uống một ngụm: "Ta tin rằng ngày càng có nhiều người làm là để cầu nguyện những điều trong lòng mình. Con người trên thế gian này, chỉ có không ngừng suy nghĩ thì mới có thể khiến con người ta có dũng khí để sống."

"Vậy thì sao? Huỳnh chạy tới đây là định thả liên đăng à?"

Bạch Thụ Mạch đưa rượu cho Tô Tinh: "Ngày tốt cảnh đẹp thế này, cần phải có rượu ngon thì mới xứng."

Chỉ là con người ta ngàn ly không say, bình thường ta chưa kịp say thì người khác đã bất tỉnh nhân sự rồi. Ta muốn tìm một người để uống rượu cùng, nghĩ tới nghĩ lui thì cũng chỉ có Tô cô nương là thích hợp nhất."

Tô Tinh làm theo điệu bộ của Bạch Thục Mạch, cầm bình rượu bên uống một ngụm: "Cay quá."

"Tuy không bằng tay nghề của nàng nhưng cũng có hương vị mới lạ."

"Bạch Thục Mạch, ta hỏi huynh một câu nhé."

Bạch Thục Mạch nhìn Tô Tinh, trêu ghẹo nói: "Bách mỗi năm nay vừa mới hai tám, trong nhà vẫn còn có cha mẹ, chưa cưới vợ."

Tô Tinh không để ý đến ý, tiếp tục nói: "Quá khứ của ta, huynh biết rõ mà."

"Coi như đã biết nhưng cũng không rõ ràng lắm. Những điều ta nghe được tất nhiên đều là những phiên bản đã bị thêm mắm dặm muối hoặc vu vơ không có căn cứ. Chân tướng như thế nào chỉ có một mình Tô Tinh nàng mới biết được."

"Bọn họ nói thế nào? Nói ta sát hại Thẩm gia, là một độc phụ à?"

"Thế gian này rất hà khắc với nữ tử, hà tất phải để ý đến lời đồn đại với vấn bên ngoài chứ. Ta tin tưởng năng lực phán đoán của ta, cũng tin rằng tai nghe không bằng mắt thấy."

"Ta đã từng rất thích hoa đăng, thích cái không khí đông đúc chen lấn trong dòng người rộn ràng náo nhiệt. Năm ấy ta mười sáu, ý vào quyền thế của ca ca mà coi trời bằng vung. Ta nghĩ với tài năng của mình thì ta có thể có được mọi thứ. Thế nên ta đã từ chối những vương tôn công tử mà ca ca tìm, sau đó ta gặp được Thẩm Giác. Có lẽ ta cũng không quá thích hắn mà chỉ ngưỡng mộ hắn hiệp nghĩa ra tay cứu nguy thôi. Ca ta sớm đã nhìn ra mục đích của hắn không trong sạch, thế nhưng lúc đó lòng ta cao tận mây xanh. Có lẽ sự phản đối kịch liệt của ca ca đã chạm vào vây ngược của ta, ta nói với huynh ấy, không phải Thẩm Giác thì ta không gả. Ta vẫn luôn tự nhủ rằng đích thân Tô Tinh ta chọn thì chắc chắn là tốt nhất, cho nên lựa chọn làm như không nhìn thấy việc Thẩm Giác lợi dụng quyền thế của ca ca ta để từng bước thăng tiến, không nhìn ra hắn dần xa cách ta. Mãi cho đến khi hắn dẫn một nữ tử mang thai trở về, ta mới nhận ra, thì ra ta vẫn luôn sống trong thế giới giả dối của mình, thế nhưng ta không đủ dũng khí để xé toạc tất cả mọi chuyện. Đúng là ta đã dùng thủ đoạn, nhưng hết thấy đều do bọn họ gieo gió gặt bão thôi. Nhân quả tuần hoàn, báo ứng tự chịu."

"Người bình thường nghe được thì liệu có khuyên nàng một câu chuyện xưa theo gió không cần bận tâm không?"

"Huỳnh còn muốn nói thêm gì nữa không?"

"Bất luận chuyện cũ có thể nào thì vẫn sẽ là một phần cuộc sống của nàng. Đứng sai ở mình, khen chê do người."

Tô Tinh nghe được câu này thì lại thấy khá vui vẻ, ngửa đầu lên nốc cạn bình rượu. Bạch Thư Mạch vội đưa tay ngăn nàng lại để nàng uống chậm hơn chút.

"Hiện tại tuổi cũng lớn rồi nên không còn thích xem hoa đăng nữa. Bây giờ ngắm lại, nếu lúc trước không tụi hứng như vậy thì tốt rồi."

"Nếu như năm đó..."

"Hừm." Tô Tinh quay đầu nhìn y: "Huỳnh nói gì cơ?"

"Thôi, có lẽ cũng không có khả năng đâu."

"Thanh danh bên ngoài hiện giờ của Bạch công tử, chạm tay là bóng, cũng không biết đã trở thành người tình trong mộng của bao nhiêu cô nương đương chôn khuê phòng rồi đây."

"Người khác thì ta không bận tâm, chỉ có một người là biết ta, hiểu ta." Bạch Thư Mạch đột nhiên nắm lấy tay Tô Tinh, nhìn nàng với ánh mắt sáng quắc: "Ta đã giải thích với Phó đại nhân và từ chối hôn sự với Phó tam tiểu thư rồi."

Ánh mắt Tô Tinh hơi lảng tránh, cười mỉa mai: "Một nhân vật như Phó tam tiểu thư mà cũng không lọt được vào mắt xanh của Bạch công tử."

Bạch Thư Mạch đột nhiên nghiêm túc hẳn lên: "Bởi vì ta nói với Phó đại nhân rằng, ta đã có người trong lòng rồi."

"Đã có người trong lòng, vậy thì đi tìm cô ấy bàn chuyện là được."

"Bây giờ ta đang nói chuyện cùng nàng ấy đây. Tô Tinh, ta và nàng đều rõ cả mà, chúng ta..."

"Được rồi." Tô Tinh ngắt lời Bạch Thục Mạch: "Tôi nay uống quá nhiều rượu, sợ là huynh đang nói lời say rồi đây."

Bạch Thục Mạch buông tay Tô Tinh, cười thành tiếng: "Thôi vậy, nàng cứ cho là ta đang nói lời say cũng được."

Hai người tự uống thêm rất nhiều rượu. Rượu này vào miệng cay nồng, men cũng đủ mạnh. Tuy từ lượng của Tô Tinh tốt nhưng lúc này lại hơi say say.

"Tô Tinh?"

Bạch Thục Mạch cúi đầu, lại phát hiện Tô Tinh đã ngủ từ lúc nào, đầu khẽ dựa vào bờ vai của y.

Y lấy kết đồng tâm từ cổ tay áo rồi nâng niu, sau đó bước vào người nàng: "Dù nàng có nghĩ đây là lời say thì chắc chắn cũng đã hiểu được tâm ý của ta rồi."

Màn đêm thăm thẳm, người xung quanh cũng dần vơi đi.

"Chàng trai trẻ à."

Bạch Thục Mạch quay đầu lại, thấy một đôi phu thê đầu tóc bạc trắng mỉm cười nhìn y: "Đại nương, bà đang gọi ta sao?"

"Chàng trai trẻ, trời đã khuya rồi, gió đêm lạnh lẽo, nương tử của cậu ngủ như vậy sẽ bị cảm lạnh đó. Cậu mau đưa cô ấy về nhà đi."

Bạch Thục Mạch liếc mắt nhìn Tô Tinh đang tựa lên vai mình một cái. Nàng đang trùm áo choàng của y, ngủ rất ngon lành, không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

Đôi phu thê già này cũng coi như là người nhiệt tình, người ta còn đi tới khuyên Bạch Thục Mạch thêm đôi câu: "Đừng đưa nương tử của cậu đi uống rượu nữa, có chuyện gì thì cứ theo ý cô ấy là được. Ta và bà ấy đã thành thân được vài chục năm rồi mà vẫn chưa làm trái ý bà ấy bao giờ đâu. Nương tử ấy à, là để cưng chiều."

"Hiếu rồi, cảm ơn ông."

Đôi phu thê già chậm chạp đẩy sạp hàng rời đi. Bạch Thư Mạch cũng bế Tô Tinh lên, nhìn nàng ngủ say trong lòng mình rồi lẩm bẩm nói: "Nếu điều bọn họ nói là thật thì tốt rồi."

Đêm đã về khuya mà Tô Tinh vẫn chưa trở về Tô phủ khiến Tô Tuấn cực kỳ lo lắng. Đang định phái người đi tìm thì lại thấy Bạch Thư Mạch ôm Tô Tinh về.

"Tinh Nhi? Bạch đại nhân, Tinh Nhi làm sao vậy?"

Bạch Thư Mạch giao Tô Tinh vào tay Tô Tuấn, nhẹ giọng đáp: "Tô đại nhân đừng lo lắng, Tô tiểu thư chỉ uống quá nhiều rượu thôi, ngủ một giấc đến mai là ổn rồi."

Tô Tuấn cảm tạ Bạch Thư Mạch, sau đó nhanh chóng ôm Tô Tinh về phòng.

Đêm đã khuya, nhưng Tô Tuấn lại chậm chạp chưa muốn đi ngủ. Hồ Thành Ý đến gần khoác thêm áo choàng cho hắn: "Sao vậy, muộn thế này rồi mà vẫn chưa đi ngủ à?"

"Tinh Nhi được Bạch Thư Mạch ôm về."

"Thế nên mới nói chàng là một kẻ đầu gỗ đá, đến tận bây giờ mới biết được tâm sự của muội muội nhà mình."

Tô Tuấn thở dài, nói: "Ta vẫn không muốn để muội ấy vào một nhà thế gia nữa. Gia thế Bạch Thư Mạch khá tốt, với Tinh Nhi thì lại không biết là phúc hay họa đây."

"Tinh Nhi là muội muội của chàng, là nữ tử Tô gia, thế nên muội ấy sẽ biết mình nên làm thế nào."

"Dĩ nhiên rồi, ta chỉ đang lo lắng quá thôi."

Chương 31

Edit + Beta: Hayin

Tin tức Bạch Thư Mạch ôm Tô Tinh về Tô phủ đã nhanh chóng lan truyền ra bên ngoài. Giờ trà dư tửu hậu mọi người đều bắt đầu bàn tán về giai thoại của hai tài tử giai nhân này. Nhưng những lời truyền đến tai Phó tam tiểu thư – người đang thương nhớ Bạch Thư Mạch lại trở thành một tư vị khác. Nàng ta tức giận đến mức cho nhiều người đi tung tin đồn, nói rằng Tô Tinh dùng thủ đoạn để mê hoặc Bạch Thư Mạch. Thậm chí còn nói đức hạnh của Tô Tinh không đủ, không lên được mặt bàn.

Vì đêm qua Tô Tinh say rượu nên khi tỉnh dậy có hơi choáng váng, nhìn đồ vật xung quanh đều thấy hơi mơ hồ. Nàng chỉ nhớ rõ là uống rượu cùng với Bạch Thư Mạch, những chuyện sau đó thì không nhớ được gì nữa.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi. Dùng chút trà giải rượu trước đã, sẽ đỡ đau đầu hơn đây."

"Ừm, để xuống đi."

"Tiểu thư, tiểu thư." Lục Tự cầm một kết đồng tâm chạy vào: "Kết đồng tâm này được tìm thấy trên y phục của người vào hôm qua, có cần phải cắt không ạ?"

Nhìn kết đồng tâm, Tô Tinh chợt nhớ đến lời hôm qua của Bạch Thư Mạch, nhanh chóng sai Lục Tự xử lý kết đồng tâm.

Thật ra Tô Tinh không quan tâm đến lời đồn đại bên ngoài, thế nhưng lại không dám ra khỏi cửa mà chỉ một mực ở trong phủ để trốn tránh Bạch Thư Mạch.

Tô Tinh không muốn ra cửa, thế nhưng Tư Đồ Thanh Hà lại không thể ngồi yên được nữa, hào hứng vác cái bụng to chạy đến Tô phủ.

"Tô Tinh, Tô Tinh."

"Quận chúa, người chạy chậm chậm thôi."

Tư Đồ Thanh Hà đã mang thai hơn sáu tháng, bụng cũng lớn hơn rất nhiều. Thế nhưng điều này lại không ảnh hưởng đến khả năng đi lại của nàng ấy tí nào. Mỗi lần nàng ấy ra cửa thì đều sẽ dọa Thu Dần và những người khác sợ chết khiếp.

"Cô không ở trong phủ dưỡng thai cho tốt à, sao lại chạy tới đây?"

"Thật ra tình trạng của cô còn giống mang thai hơn cả ta đây, đã mấy ngày rồi không chịu ra khỏi cửa." Tư Đồ Thanh Hà nhìn nàng chăm chăm: "Đây là cô không đủ dũng khí. Chuyện của cô và Bạch Thu Mặc nhưng ta lại nghe được từ miệng của người ngoài, vì chuyện này mà ta bị Vương Cảnh chế nhạo đấy."

"Cô đừng chấp nhặt với bọn họ, thật ra ta và Bạch Thu Mặc không có chuyện gì cả."

"Vậy được, thế thì hôm nay cô tiến cung với ta đi. Hoàng tấu tấu tổ chức hội ngắm hoa, vừa hay ta với cô có thể đi cùng nhau. Ngày nào cũng ngày ngắm ở trong phủ chán muốn chết đi được."

Tô Tinh biết ý đồ của Tư Đồ Thanh Hà là gì. Tuy hội ngắm hoa tên là hội ngắm hoa, nhưng thực chất là một hội kết duyên. Con cháu nhà quan lại trong triều từ từ phẩm trở nên đến độ tuổi thích hợp đều có thể tham gia, tất nhiên trong đó cũng bao gồm cả Bạch Thu Mặc.

"Ta vẫn nên không đi thì hơn."

"Ta biết cô lo lắng điều gì. Yên tâm đi, y đã bị phái tới Càn Châu rồi, hẳn là hôm nay sẽ không tới đâu."

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì hết." Tư Đồ Thanh Hà đẩy Tô Tinh vào phòng: "Cô mau thay một bộ xiêm y tươi sáng đi. Hồng Tu, mau trang điểm cho tiểu thư nhà người đi."

"Vâng thưa Quận chúa."

Hội ngắm hoa trong cung nào nhiệt hơn so với tưởng tượng một chút. Bởi vì là buổi kết duyên trá hình nên hôm nay nam nữ không cần phải tách ra ngồi riêng, xung quanh đều là trai gái có đôi có cặp.

Tư Đồ Thanh Hà kéo Tô Tinh vào Ngự Hoa Viên. Bởi vì sự việc giữa nàng và Bạch Thư Mạch đã được lan truyền rộng rãi, nên tất cả mọi người đều đặt sự chú ý về phía nàng, thế nhưng lại khiến nàng không được tự nhiên lắm.

"Cô nói xem, sao tiểu thư Tô gia lại đến đây vậy? Đây là hội mà chỉ những nữ tử chưa thành gia lập thất mới có thể tham gia cơ mà."

"Giờ tuổi cũng lớn rồi nên sợ không gả đi được đây, nếu không thì cũng sẽ không một lòng một dạ bám vào người của Trạng Nguyên tân khoa đâu."

Hai vị tiểu thư thế gia trốn ở một bên khuya môi múa mép, đúng lúc Tô Tinh và Tư Đồ Thanh Hà đi qua nghe thấy. Tô Tinh vốn không muốn gây chuyện, nhưng Tư Đồ Thanh Hà lại trực tiếp xông tới.

"Không phải hôm nay là ngày hội ngắm hoa à, người này tới đây thì có sao. Nhưng sao không ai nói sẽ có mấy con chó mà cũng dám trà trộn vào đây nhỉ."

Hai người vừa nhìn thấy là Quận chúa thì sợ tới mức mềm nhũn cả chân. Tư Đồ Thanh Hà có tiếng là một người không dễ chọc, nếu đắc tội nàng ấy thì e là đến cả chết như thế nào cũng không thể biết.

"Quận chúa, bọn ta chỉ thuận miệng nói vài câu thôi."

"Thuận miệng vài câu? Vậy được, thế thì bốn Quận chúa cũng có thể thuận miệng xử lý các người nhỉ. Hai vị tiểu thư đây trang điểm kiêu kiêu như vậy, đáng tiếc thật đấy. Nhưng không thể không nói, hay là để bốn Quận chúa dạy dỗ các người, cho các người dệt hoa trên gấm nhé?"

"Quận chúa." Tô Tinh kéo tay Tư Đồ Thanh Hà: "Có lẽ hai vị tiểu thư này chỉ nhất thời nói bậy thôi, không có ác ý đâu. Quận chúa vẫn đừng nên trách tội bọn họ."

"Phải phải phải, xin Quận chúa tha thứ ạ."

Tô Tinh là người trong cuộc cũng không so đo, nàng ấy cũng không cần phải nổi giận nên bèn không làm khó hai người kia nữa. Hai người thấy Quận chúa không trách tội thì vội vàng chạy mất.

"Sao cô lại can ta chỉnh bọn họ? Bây giờ họ đang trèo lên đầu cô để bắt nạt đây."

"Cô còn đang mang thai đó, vẫn không nên tức giận thì hơn. Nếu sinh ra một đứa trẻ có tính khí không tốt thì là lỗi của ta đây."

"Quận chúa, Hoàng Hậu mời người qua đó ạ."

"Thôi vậy, ta không tốt tính như cô lúc này đâu. Ta qua bên chỗ Hoàng tẩu tẩu trước đã, cô tự đi dạo một vòng đi nhé, lát nữa ta sẽ tìm cô sau."

Sau khi Tư Đồ Thanh Hà đi theo cung nữ truyền tin thì bây giờ chỉ còn lại một mình Tô Tĩnh, ngồi xuất thần ở một góc trong Ngự Hoa Viên.

"Tô tiểu thư."

Nghe thấy có người gọi nàng, Tô Tĩnh ho.àn hồn. nữ tử trước mắt dịu dàng động lòng người, giọng nói lại càng nhẹ nhàng êm dịu hơn. Chính là Phó tam tiểu thư, Phó Xu.

"Phó tiểu thư có việc gì sao?"

"Có phải là vậy không? Hôm nay ta nghe nói là Tô tiểu thư và Bạch công tử có quan hệ riêng tư rất tốt. Xu Nhi không hiểu lắm nên muốn đến hỏi Tô tiểu thư một chút."

Phó Xu luôn tự đề cao bản thân, khi đối nhân xử thế vẫn luôn khoác lên cái thái độ cao cao tại thượng, quả thực khiến cho người ta không được thoải mái cho lắm. Tô Tĩnh cũng lười khách sáo với nàng ta: "Không phải Phó tiểu thư cũng có quan hệ riêng tư rất tốt với Bạch công tử sao, sao không đi hỏi ý mà lại tới hỏi ta làm gì?"

"Xưa nay nam nữ khác biệt, hiện giờ Bạch công tử chưa phải phu quân của ta nên đương nhiên không thể thân cận được."

"Phu quân? Sao ta lại nghe nói Bạch công tử đã từ chối lời cầu thân của Phó đại nhân, nói là đã có người trong lòng rồi mà nhỉ?"

"Chuyện này thì không cần Tô tiểu thư lo lắng đâu. Nhưng hẳn là Tô tiểu thư đã biết, Bạch công tử có tài trị quốc, hơn nữa còn được Thánh Thượng tán thưởng, tiền đồ vô lượng. Nhân vật như vậy thì đương nhiên phải xứng với nữ tử thế gia xuân sắc rạng ngời. Tô tiểu thư cũng chỉ là một vị phụ nhân bị bỏ rơi vì chồng mất, chẳng lẽ không biết tự lượng sức mình mà còn muốn tranh với ta sao?"

Nghe được lời nói của Phó Xu, Tô Tinh cũng không nói gì: "Phó tiểu thư năm nay mười tám à?"

"Đương nhiên."

"Vậy thì phải rồi."

"Phải cái gì?"

"Bảy năm trước cô cũng chỉ mới mười một thôi, làm sao biết được chuyện gì đã xảy ra chứ. Chồng mất? Phu nhân bị bỏ rơi? Đúng là khiến người khác thấy buồn cười. Chuyện của Tô Tinh ta năm đó, là Thánh Thượng đích thân hạ ý chỉ giúp ta hoà ly, chỉ cứ coi như không có cuộc hôn nhân này thôi. Bây giờ Phó tiểu thư gọi ta là phu nhân bị bỏ rơi vì chồng mất, vậy thì không phải là đang tát vào mặt của Bệ hạ sao?"

"Ta không có, cô nói bậy."

"Nhỏ tiếng chút đi, đây chính là chuyện lớn sẽ bị chặt đầu đấy. Hơn nữa, cô nói với ta cái gì ấy nhỉ, tranh giành với cô á? Tranh giành Bạch Thu Mạch sao? Chỉ sợ là vị nam tử mà Phó tiểu thư hết lòng thương nhớ hiện giờ chỉ toàn nghĩ về ta thôi. Ta cũng không phải với nữ tử xuân sắc rạng ngời, có điều không ngại tranh với Phó tiểu thư một chút đâu."

"Lời này là thật." Bạch Thu Mạch đột nhiên xuất hiện. Hôm nay y mới từ Càn Châu trở về, được gọi thẳng tới Ngự Hoa Viên. Vẫn y còn đang thấy không hứng thú chút nào, không ngờ lại gặp được cảnh Tô Tinh đầu óc mòm với Phó Xu, bèn đứng một bên xem kịch.

"Sao huynh lại tới đây, không phải là huynh đến Càn Châu sao?"

"Vừa mới về, những gì nàng nói ta đều nghe được hết rồi đấy."

"Bạch công tử, ta và huynh đã lâu rồi không gặp." Có thể nói Phó Xu là một nhân vật không tầm thường. Mới này còn hùng hổ dọa người, bây giờ thấy Bạch Thu Mạch thì lại trưng ra cái điệu bộ nũng nịu, cứ như thể Tô Tinh đang bắt nạt nàng ta vậy.

"Phó tiểu thư, lâu rồi không gặp."

Tô Tinh thấy Phó Xu quần lầy Bạch Thu Mạch, sợ rằng Bạch Thu Mạch sẽ bám theo nàng nên bèn lên

trốn đi.

"Tô Tinh, Tô Tinh."

"Bạch công tử, Xu Nhi biết huynh đang rất bối rối vì chuyện của Tô tiểu thư, nên mới háo hức tới hỏi Tô tiểu thư một chút, muốn biện bạch giúp huynh vài câu, không ngờ lại bị Tô tiểu thư bắt bẻ."

"Haizz." Bạch Thụ Mạch thở dài: "Đúng là ta đã bối rối với việc này một lúc lâu, đã tạ Phó tiểu thư đã lo lắng cho Bạch mỗ."

"Xu Nhi biết ngay mà. Một người như Bạch công tử thì sao có thể nhìn trúng Tô Tinh được cơ chứ. Nhất định là người ngoài thiếu hiểu biết nên mới thuận miệng bịa chuyện thôi."

"Phó tiểu thư." Bạch Thụ Mạch đột nhiên cao giọng: "Cái tên Tô Tinh này, không phải là thứ cô có thể gọi thẳng ra như vậy đâu."

"Bạch công tử, huynh..."

"Đúng là làm người khác đau đầu đầu mà. Ta ái mộ Tô Tinh đã lâu, giai nhân lại cứ mãi từ chối nên ta chỉ đành phải quần dây nàng ấy để khiến nàng bằng lòng. Nếu Phó tiểu thư không thích gọi là Tô tiểu thư, chỉ bằng sửa miệng gọi là Bạch phu nhân đi. Dù sao phu nhân của Bạch Thụ Mạch ta cũng chỉ có thể là Tô Tinh thôi, cô nghe rõ chưa?"

"Huynh thật sự thích cô ta sao?"

"Ồn ta còn vì cha cô và ta đều cùng làm quan trong triều nên mới không so đo, thế mà cô còn cho người tung tin đồn bôi đen Tô Tinh. Hiện giờ xem ra, Phó tiểu thư không hiểu chuyện thật đấy. Nếu cô còn dám làm chuyện mờ ám nữa thì ta nhất định sẽ không tha cho cô đâu. Bạch mỗ nói xong rồi, Phó tiểu thư cứ tự nhiên đi nhé."

Bạch Thụ Mạch không để ý tới Phó Xu nữa mà lập tức đi tìm Tô Tinh.

Tô Tinh không muốn dây dưa với Bạch Thụ Mạch nữa, đành sai Lục Tự đi hồi báo với Tư Đồ Thanh Hà, còn mình thì nhanh chóng chạy ra cửa cung. Xe ngựa Tô phủ đã sớm chờ ở cửa cung, Tô Tinh vừa lên xe đã lập tức thúc giục xa phu xuất phát.

"Đi nhanh như vậy làm gì thế."

Bạch Thư Mạch vẫn đuổi kịp, trực tiếp chui vào xe ngựa của Tô Tĩnh.

"Huynh đi lên làm gì, mau xuống cho ta."

"Nàng vẫn chưa trả lời ta đâu." Bạch Thư Mạch nhìn chằm chằm Tô Tĩnh: "Lời nàng vừa nói với Phó tiểu thư, là thật hay giả vậy?"

"Ta chỉ đùa chút thôi, sao huynh lại coi là thật chứ."

"Nhưng không khéo rồi, vừa hay ta lại coi là thật đấy."

"Nếu huynh muốn hỏi cái gì thì để hôm khác hãy hỏi. Huynh hấp tấp lỗ mã/ng thế này, không ra thế thống gì cả."

"Nếu nàng đồng ý làm Bạch phu nhân thì lại có thể thông rồi đó."

"Không phải ta cố ý làm khó huynh. Huynh cũng thấy rồi đó, bây giờ chúng ta ở trong mắt người khác là không môn đăng hộ đối. Huynh tiền đồ vô lượng, xứng đôi với rất nhiều nữ tử thế gia, tội gì phải lãng phí công sức với ta chứ?"

"Ta biết nàng đang lo lắng điều gì, nhưng có sao ta và nàng lại phải quan tâm đến lời nói của người khác chứ? Ta cho nàng mười ngày để suy nghĩ, mười ngày sau ta sẽ tới phủ, đến lúc đó vẫn xin Tô tiểu thư cho ta một đáp án."

Bạch Thư Mạch đi rồi, để lại Tô Tĩnh lòng đầy tâm sự ngẩn ngơ hồi phủ.

Hai hôm nay Tô Tĩnh đều không muốn ra khỏi phủ, đến cả quán rượu Thanh Phong cũng không muốn đến. Bạch Thư Mạch vùi đầu vào công vụ, ngày ngày nhốt mình ở trong Hàn Lâm Viện, đến Bạch phủ cũng ít về hơn.

Tất An lại bị phu nhân nhà mình cử đến hỏi thăm tình hình. Bởi vì lần trước bị Lục Tự đánh cho một trận, cuối cùng hai người cũng có qua lại. Lúc này hai người đang ngồi xổm trước cửa lớn Tô phủ, chông cằm nhìn người đi qua đi lại trên phố đến phát ngốc.

"Đừng thờ dài nữa, mới ngàn ấy tuổi đầu mà còn than vãn nhiều hơn cả lão quản gia của bọn ta."

"Ngươi thì biết cái gì chứ." Lục Tu quay đầu đưa mắt trừng Sát An một cái: "Hai người kia một người là đả điếu, một người là rùa đen. Một bên thì rứt đầu vào mai không chịu ra chui ra, một bên thì vùi đầu vào cát tự lừa mình dối người. Hà tất phải vậy chứ."

"Nếu công tử nhà ta và tiểu thư nhà cô có thể nhìn rõ như cô thì tốt rồi. Cũng không cần phía làm khó ta, ngày nào cũng bị phu nhân phải đi hỏi thăm Tô tiểu thư thích gì."

"Phu nhân nhà ngươi tốt đấy, chỉ là phải phải một tên ngọc thôi. Làm gì có ai theo dõi người khác mà lại chỉ cách có ba bước chân cơ chứ. Ta không đánh chết ngươi cũng xem như ta hạ thủ lưu tình rồi đó."

"Vậy thì đa tạ Lục cô nương. Cơ mà nói thật nhé, ngày hội Hoa đăng hôm ấy vẫn phải đa tạ cô đã thông báo, nếu không công tử nhà ta mà thật sự nghe theo lời của tiểu thiếu gia nói thì có lẽ đã đến hội hoa đăng tìm người rồi."

"Từ nhỏ ta đã đi theo tiểu thư, sao ta lại không hiểu được suy nghĩ của người chứ. Nhưng mà hai người cứ trốn tránh như vậy, e là khó đấy."

"Ừ, e là khó đấy."

Chương 32

Edit + Beta: Hayin

Hôm nay sau khi tan triều, trên đường rời cung Tô Tuấn đã ngăn Lễ Bộ Phó đại nhân lại.

"Phó đại nhân, Tô mỗ có chút việc muốn thỉnh cầu Phó đại nhân giải đáp đôi câu."

"Tô đại nhân cứ nói thẳng, đúng là gần đây Lễ Bộ xử lý vài chuyện chưa được thoả đáng cho lắm."

Sắc mặt Tô Tuấn không tốt nên cũng không muốn nhiều lời với ông ta, vào thẳng chủ đề: "Mấy hôm trước trong cung mở hội ngắm hoa, tam tiểu thư có tới không?"

"Hoàng Hậu nương nương mở rộng ân điển, hoà ái với dân, tiểu nữ nhà ta cũng được mời thì phải."

"Ồ? Nói vậy thì sau khi Phó tiểu thư hồi phủ mà không kể lại những gì cô ấy đã làm với đại nhân sao?"

"Chuyện này... Nhưng tiểu nữ đã đắc tội ngài chỗ nào rồi sao? Nếu có, vãn xin đại nhân rộng lượng. Tiểu nữ tuổi trẻ khờ khạo, nhất thời nghĩ sao nói vậy nên mới chọc phải tai hoạ, nhưng chắc chắn sẽ không có ác ý đâu."

"Phó đại nhân, nếu người tam tiểu thư đắc tội là ta thì trái lại ta có thể coi như cô ấy trẻ người non dạ mà nhân nhượng không so đo. Nhưng hiện giờ, cô ấy lại dám lớn mật bày trò trước mặt mọi người nói Tinh Nhi nhà ta là thê tử bị bỏ rơi. Gia giáo của Phó đại nhân cũng tốt quá rồi đấy."

"Tô đại nhân, chắc là có hiểu lầm gì trong đó rồi. Xu Nhi sẽ không bao giờ dám nói như vậy đâu."

"Hiểu lầm?" Tô Tuấn hừ lạnh một tiếng: "Vây kẻ phải người tung tin đồn, nói rằng tiểu thư Tô gia ta thềm mền Trạng Nguyên tân khoa, đây cũng là hiểu lầm sao?"

Phó đại nhân nào biết nữ nhi nhà mình lại làm ra chuyện như vậy nên cực kỳ hoảng hốt. Từ nhỏ Phó Xu

đã cạy súng mà kêu, thế nhưng không ngờ hôm nay lại chọc phải một mối tai họa lớn đến vậy, đấng tội Tô gia.

"Phó đại nhân, hôm nay Tô Tuấn ta để lại lời này. Người Tô gia ta chỉ bênh người nhà chứ không nói lý, nếu có người dám làm khó người Tô gia thì đương nhiên ta sẽ không tha cho kẻ đó đâu."

"Vâng vâng vâng, ta nhất định sẽ dạy dỗ lại tiểu nữ thật tốt."

Tô Tuấn phất tay áo bỏ đi, Phó đại nhân lập tức đổ mồ hôi hột. Bình thường Tô Tuấn này cũng điềm đạm hoà nhã, không ngờ lúc mặt bình tĩnh lại không giận mà uy, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

"Đúng rồi, Phó đại nhân."

"Mời Tô đại nhân nói."

"Bản tính tam tiểu thư như vậy, e là phải tự suy ngẫm lỗi sai của bản thân. Ta có giao tình với trụ trì và sư thái của miếu Vân Quang, hay là Phó đại nhân đưa tam tiểu thư qua đó ở tạm một thời gian, chờ ba năm nữa cho tâm tính trưởng thành hơn rồi hãy đón về."

"Vâng... Tô đại nhân."

Phó đại nhân biết Tô Tuấn không phải người dễ bỏ qua, ngay trưa hôm đó đã cho người đưa Phó Xu tới miếu Vân Quang. Mặc cho Phó Xu có khóc lóc ầm ĩ thế nào, ông ấy cũng chỉ trưng ra bộ mặt lạnh tanh.

Màn đêm buông xuống, Tô Tinh dùng cơm xong thì ngồi trong viện hóng mát. Ngày mai chính là ngày ước định thứ mười với Bạch Thư Mạch, thế nhưng nàng vẫn chưa biết nên làm sao cho phải.

"Tinh Nhi."

"Cô cô."

Thấy Tô Tuấn và Tô Tục cùng đến, nàng nhanh chóng chừa ra hai vị trí cho hai người."

"Nghe nói ca ca bảo Phó đại nhân xử lý Phó Xu rồi?"

"Ồn tưởng rằng là một nữ tử tài hoa xuất sắc, hiện giờ xem ra khá hung bạo đấy. Để cô ta đến miếu Vân

Quang tự kiểm điểm bản thân cũng coi như dễ dàng với cô ta quá rồi."

"Nhưng mà, nếu không phải mọi người ngăn cản thì con nhất định sẽ trút giận giúp cô cô."

"Tục Nhi, cô cô dạy con thế nào há."

"Đại trượng phu có chuyện nên làm cũng có chuyện không nên làm." Tô Tục mếu máo: "Cô cô con nói làm nam tử thì phải biết bao dung độ lượng, cho nên con nhớ kỹ rồi. Chờ Lăng Nhi lớn thêm chút nữa, con sẽ dạy Lăng Nhi đánh nhau. Đến lúc đó nếu gặp phải nữ tử nào không biết nói lý, vậy thì Lăng Nhi có thể trút giận giúp cô cô rồi."

Tô Tục nói đến là vui vẻ, thế mà lại bị cha mình đánh cho một phát: "Tiểu tử thúì, nếu người dám dạy hư muội muội người thì ta sẽ làm thịt người đấy."

"Tiểu tử thúì, chừng nào người gặp được người dám bắt nạt cô cô người thì ta sẽ không chủ động dạy dỗ cô ta đâu. Bởi vì ta đâu rảnh quan tâm tới cô ta, bây giờ cô cô con đang gặp rắc rối khác cơ."

Thật ra hôm nay Tô Juàn tới đây là để tìm hiểu ý tứ của Tô Tinh. Công bằng mà nói, hẳn cũng không hy vọng Tô Tinh sẽ vào Bạch phủ. Tinh cảm thế gia, chung quy vẫn luôn trợn lẫn chút hư tình giả ý. Vất vả lắm Tô Tinh mới rút ra được, quả thật không cần phải bước vào vòng xoáy kia thêm lần nào nữa.

"Tinh Nhi." Tô Juàn vỗ vai Tô Tinh: "Ca ca hy vọng muội thành gia, hy vọng muội có thể tìm được người muội thật sự thích, có thể đi cùng nhau suốt cả cuộc đời. Chỉ có như vậy thì sau khi ca ca rời đi y mới có thể chăm sóc muội, bảo vệ muội chu toàn. Cho nên bất luận quyết định của muội là gì, ta đều sẽ giúp muội sắp xếp thật tốt, muội không cần phải lo lắng nữa."

"Muội biết." Tô Tinh ôm cánh tay Tô Juàn như trước kia: "Muội biết ca ca vẫn luôn đối xử rất tốt với muội mà."

Tô Tục ở giữa hai người thò đầu ra: "Có phải hai người quên con còn ở đâu rồi không?"

Tô Tinh xoa xoa đầu thằng nhóc: "Cháu đó, mau mau lớn lên đi. Cô cô còn chờ cháu hiếu kính đây."

Sáng sớm hôm sau, Tô Tinh ra phủ. Đêm qua nàng một đêm không ngủ, vẫn quyết định sẽ rời đi một thời gian, cho nàng, cũng cho Bạch Thu Mạch một thời để bình tĩnh lại.

Đêm hôm trước Bạch Thụ Mạch bị gọi về Hàn Lâm Viện để làm việc ban đêm. Nhận được tin từ Tắt An rằng Tô Tinh đi rồi, lập tức phi ngựa đến Tô phủ. Nhưng y đã đến chậm, Tô Tinh đã sớm rời đi từ hai cái canh giờ trước rồi.

Bên kia, Tô Tinh một thân một mình đến bến tàu ở ngoại ô. Vừa chuẩn bị lên thuyền thì lại thấy một đôi phu thê già ngã xuống bên cạnh mình.

Tô Tinh mau chóng đến đỡ hai người dậy: "Đại gia đại nương, hai người làm sao vậy?"

"Già cả rồi, không dùng được nữa." Đại nương cúi đầu đăm đăm chân mình: "Bão gia này lớn tuổi rồi nên tay chân rụng rời không đỡ nổi ta nữa. Vẫn còn muốn vào thành xem bệnh, bây giờ không biết phải làm sao mới được đây."

"Bà nó à." Đại gia vừa nói được hai chữ đã ho dữ dội: "Đừng làm trộm trẽ cô nương người ta. Ấy dà, nhưng chỗ này xa như vậy, ai dà..."

"Ôi chao, cô nương, làm phiền cô rồi. Bão thái bà ta đây vô dụng quá. Chân đã bị đau lâu như vậy rồi, vất vả lắm mới nghe ngóng được trong thành có đại phu giỏi. Ấy dà, hiện giờ đi đường mệt mỏi, ông lão nhà ta lại bị bệnh nữa."

Lúc này thuyền vẫn chưa tới, Tô Tinh nhìn quanh bốn phía cũng không tìm thấy người hỗ trợ, nhưng trong lòng lại rất lo lắng cho hai vị lão nhân gia này.

"Thế này đi, ta đưa hai người vào thành trước đã."

"Ôi, cô đưa bọn ta đi thì có làm cô nương bị chậm trễ không vậy?"

"Không sao, ta đưa hai người đi trước rồi xuất phát thì cũng như nhau thôi."

Tô Tinh đỡ hai người đi vào trong thành. Tình trạng của hai người kia rất bất ổn, không phải vấp ngã thì cũng là mệt mỏi. Thời gian trôi qua, ba người họ không đi được bao xa.

Cuối cùng Bạch Thụ Mạch cũng hay tin Tô Tinh tới bến tàu, tìm một con ngựa nhanh nện đuổi theo tới bến tàu. Đi thẳng về phía trước dọc theo con đường, cuối cùng y cũng nhìn thấy bóng dáng của Tô Tinh.

"Bạch Thụ Mạch."

Vừa thấy Bạch Thục Mạch, thế mà Tô Tinh lại yên tâm hơn chút: "Hai vị lão nhân gia này bị thương rồi, huynh mau đưa họ về thành trị thương đi."

"Bão nhân gia?"

Hai vị lão nhân gia nhìn thấy Bạch Thục Mạch thì nhanh chóng quay lưng lại. Bạch Thục Mạch xuống ngựa muốn giúp ông, vừa hay đối mặt với ông ấy.

"Cha? Sao người lại đến đây?"

Bạch Tân Nguyên xấu hổ cười cười: "Còn không phải do mẹ con phân phó sao."

Đại nương đứng bên cạnh cũng không giữ được nữa, đưa tay tháo bộ tóc giả trên đầu xuống, tiện thể đưa cho Bạch Thục Mạch một cái: "Con tới muốn thế hả. Tôi chặm thêm chút nữa là chân ta và cha con phể luôn rồi đây."

"Cha? Mẹ? Các người là..."

Kỷ Ninh nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Tô Tinh, xấu hổ mà cười cười: "Tinh Nhi à, con đừng để ý nhé. Hai đứa nói chuyện đi, hai đứa nói chuyện đi. Ta với cha nó đi trước đây."

Có chỉ thị của Kỷ Ninh, Bạch Tân Nguyên nhanh chóng kéo Kỷ Ninh chạy đi. Tô Tinh nhìn hai người thong thả chạy đi thì kinh ngạc đến rớt cả hàm.

Bạch Thục Mạch gãi gãi đầu đầy xấu hổ: "Thành thật xin lỗi, ta cũng không biết sao cha mẹ ta lại ở đây, bọn họ cũng không cố ý lừa gạt nàng đâu."

"Nếu là vậy thì ta đi trước đây."

Bạch Thục Mạch túm lấy tay Tô Tinh: "Ta cũng đã tới rồi mà nàng vẫn muốn đi sao?"

"Nếu không phải do bá phụ bá mẫu thì bây giờ ta đã lên thuyền đến Dương Châu rồi."

"Haizz." Bạch Thục Mạch thở dài: "Nếu nàng kiên quyết muốn rời đi, vậy ta đây cũng sẽ đi cùng nàng. Trước khi ta tới đây tìm nàng thì ta đã gửi một bức vãn điệp (*) cho Tô huynh, nhờ huynh ấy ngày mai

dàng tâu giúp ta, thay ta từ quan ở Hàn Lâm Viện với Thánh Thượng."

() Văn điệp: nghĩa là hậu chiếu hoặc tời hậu thư, ở đây có thể hiểu là công văn, chứng từ.*

"Từ quan? Bạch Thư Mạch, huynh điên rồi sao?"

Bạch Thư Mạch nhìn Tô Tinh, giữ chặt tay nàng không chịu buông: "Nếu nàng e sợ ánh mắt của người khác, ta đây không làm quan nữa là xong rồi. Chúng ta cùng nhau đi du sơn hạ thủy, thưởng rượu ngâm thơ, không cần phải để ý đến thị phi trong triều nữa."

"Tô Tinh ta là ai cơ chứ, sao lại phải để ý đến mấy ánh mắt nhàm chán của kẻ khác làm gì." Tô Tinh kéo tay Bạch Thư Mạch đi về phía trước: "Bây giờ huynh đưa ta trở về ngay, đi lấy lại đồ cho ta. Vì nữ tử mà vứt bỏ công danh, cha huynh không đánh chết huynh thì ta đây sẽ đánh chết huynh."

Nhìn thấy Tô Tinh như vậy, Bạch Thư Mạch lại cực kỳ vui vẻ nhưng ngoài miệng vẫn cắn chặt không buông: "Nếu nàng không để tâm thì sao lại trốn tránh không gặp ta?"

"Làm sao mà ta biết liệu có phải huynh nhất thời xúc động hay không. Thôi đừng nói nữa, huynh mau trở về với ta, đi tìm ca ca."

Bạch Thư Mạch kéo Tô Tinh vào lòng rồi ôm lấy nàng: "Bạch Thư Mạch cũng không đưa ra quyết định để dàng thế đâu. Hôm nay hoặc là nàng trở về với ta, hoặc là ta và nàng cùng nhau rời đi. Dù có thế nàng ta cũng phải ăn vạ nàng cho bằng được. Trời đất bao la, ta đều sẽ đi cùng nàng."

Tô Tinh thềm than một tiếng oan nghiệt, đẩy y ra rồi xoay người lên ngựa: "Còn không chịu đi à?"

+

—

Chương 33

Edit + Beta: Hayin

Tô Tuấn và Hồ Thành Ý nhìn gia đình Bạch gia khiêng từng rương vàng bạc tó lùa vào trong, hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì. Mà lúc này Tất An cầm danh sách đọc từng danh mục lễ vật, ánh mắt không ngừng nhìn về phía cửa, hy vọng Bạch Thư Mạch mau mau xuất hiện.

"Dừng dừng dừng dừng. Vị tiểu ca này, xin hỏi đây là ý gì vậy?"

"May quá may quá, tới kịp rồi."

Bạch Tấn Nguyên túm Kỳ Ninh một mạch chạy về, khi đến cửa lớn Tô phủ còn dừng lại chỉnh trang lại diện mạo của mình một chút.

"Tại hạ Tô Tuấn, hai vị là?"

"Tô đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu. Tại hạ Bạch Tấn Nguyên, là cha của Bạch Thư Mạch. Hôm nay đặc biệt đến đây là để cầu hôn cho con trai."

"Cầu hôn?"

"Cầu hôn?"

Tô Tuấn và Hồ Thành Ý tròn mắt nhìn nhau, vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Bạch lão gia, thế này thì đường đột quá."

"Không đường đột không đường đột, chuyện Bạch Thư Mạch thích lệnh muội cũng không phải ngày một ngày hai. Vẫn xin Tô đại nhân cho một cơ hội, thành toàn cho tâm lòng say mê của tiểu nhi nhà ta."

Cuối cùng Tất An cũng đọc xong danh mục quà tặng. Nghĩ công đức của mình đã xong thì nhanh chóng lui xuống.

Giờ phút này Bạch Tấn Nguyên và Kỳ Ninh đang ngồi ở đại đường bàn chuyện với Tô Tuấn. Đường như Tô Lăng bên cạnh Hồ Thành Ý rất thích Kỳ Ninh, nhào thẳng lên người bà rồi ngồi xuống.

Kỳ Ninh cực kỳ vui vẻ nhìn cô bé hồng hồng mềm mềm: "Con gái của Tô phu nhân thật đáng yêu. Tôi đây nào, gọi nãi nãi đi."

Hồ Thành Ý nhìn con gái mình ngồi trong lòng Kỳ Ninh chơi đùa vui vẻ, thậm chí cũng không biết cái tính tự thân quen này giống ai.

"Bạch lão gia, là thế này, tuy ta là ca ca của Tinh Nhi nhưng không thể làm chủ được, chung quy chuyện chung thân đại sự vẫn cần con bé đồng ý mới được."

"Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi. Hôm nay ta tới cũng chỉ để hỏi ý kiến của Tô đại nhân thôi, không biết Tô đại nhân có chỗ nào không hài lòng với ọ em rể Bạch Thư Mạch này không?"

"Bạch đại nhân tài hoa xuất chúng, là một nhân tài."

"Tô đại nhân không cần khách sáo, tính tình Bạch Thư Mạch thế nào ta hiểu rất rõ, kiêu ngạo tự mãn không biết lượng sức nên sẽ gặp phải rắc rối. Nhưng mà Tô đại nhân có thể yên tâm, nếu tiểu thư Tô gia vào cửa Bạch gia, trên dưới cả phủ Bạch gia chắc chắn sẽ chỉ nghe theo lời của Tô tiểu thư. Đương nhiên, nếu Tô gia không muốn để Tô tiểu thư xuất giá, vậy thì để Bạch Thư Mạch ở rể cũng được."

"Chuyện này...e là không ổn lắm."

Kỳ Ninh tiếp lời: "Không có gì không ổn cả. Chỉ cần Tô đại nhân và Tô tiểu thư vui thì hai người bọn ta sẽ không có bất kỳ dị nghị nào."

Nghe được hai chữ ở rể, suýt nữa Hồ Thành Ý đã phun nọm trà trong miệng ra ngoài. Để Trạng Nguyên đương triều ở rể, khó thế mà Bạch lão gia cũng nghĩ ra được.

Bạch Thư Mạch đưa Tô Tinh trở về. Hai người cùng đi vào thành, dọc đường đã thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người.

Bạch Thư Mạch ghé sát vào tai Tô Tinh, khẽ nói: "Bây giờ nàng hãy nhìn xem ai đang chỉ trích chúng ta rồi nhớ bọn họ cho kỹ vào."

"Nhớ kỹ làm gì?"

"Những kẻ chỉ trích chúng ta, dĩ nhiên phải dạy dỗ một chút rồi."

"Bạch Thư Mạch!"

"Nàng không hài lòng à. Hay thế này đi, ngày mai ta sai Tắt An nhét cho bọn họ mỗi người một ít bạc nhé."

"Đưa bạc làm gì?"

"Bịt kín miệng của bọn họ. Hay là để ta viết một câu chuyện tình yêu cảm động trời đất, sau đó đưa cho bọn họ đi tuyên truyền giúp chúng ta."

"Được rồi được rồi, đi nhanh lên nào."

Hai người về đến Tô phủ, Tắt An và Lục Tự cùng chạy ra nghênh đón.

Bạch Thư Mạch bắt lấy cánh tay của Tắt An, nhẹ giọng hỏi: "Đã sắp xếp xong hết chưa?"

Tắt An gật gù đầu: "Ta đã dúm cho mỗi người năm mươi lượng bạc để bọn họ sửa miệng rồi. Bây giờ lão gia và phu nhân đang ở chính đường bàn bạc hôn sự của thiếu gia và thiếu phu nhân đây."

"Làm tốt lắm."

Từ khi Tô Tinh vào phủ cứ luôn cảm thấy hơi khác thường. Đầu tiên là trong phòng bông dung có rất nhiều rương được niêm phong bằng lụa đỏ, tiếp đó là tất cả hoàn gia đình trong phủ đều vào trong viện hết rồi.

Đội Bạch Thư Mạch vào nhà, mọi người đều đồng thanh gọi cô gia khiến cho Tô Tinh hoảng sợ.

Tô Tinh tìm lấy Bạch Thư Mạch, khẽ hỏi: "Huynh lại bày chuyện rồi phải không?"

Bạch Thư Mạch cười mà không nói, nắm tay Tô Tinh đi vào sảnh chính.

Phu thê Tô Tuấn và nhị lão Bạch gia nhìn thấy hai người cùng nhau bước vào, trong lòng đã biết được đáp án của Tô Tinh. Tất nhiên nhị lão Bạch gia vui mừng rạng rỡ, vội vàng cáo từ chạy về nhà thu xếp hôn sự.

Tô Tuấn gọi một mình Bạch Thụ Mạch ra sân. Hai người thì thà thì thầm, cũng không biết là đang nói chuyện gì.

"Bạch Thụ Mạch, ta chỉ hỏi cậu một câu, cậu có thể bảo vệ Tinh Nhi chu toàn không?"

"Nếu Bạch Thụ Mạch đã dám đến Tô gia cầu hôn, thì cũng có quyết định rồi. Đời này kiếp này, không phải nàng (*) thì không cưới."

(*) nguyên văn là Khanh / 倩 / cách gọi thân mật của vợ chồng, bạn bè.

"Ta nói cho ngài biết, nếu ngài dám bắt nạt cô cô của ta, ta sẽ đánh ngài đấy."

Không biết Tô Tục từ đâu chui ra, làm bộ nghiêm túc mà nói với Bạch Thụ Mạch

Bạch Thụ Mạch sờ sờ đầu thằng nhóc: "Cháu ngoan, gọi một tiếng cô phụ xem nào."

Hôn lễ của Tô Tinh và Bạch Thụ Mạch được ấn định vào tháng sau. Vì muốn tổ chức thật long trọng, Bạch Thụ Mạch đặc biệt đến xin Thánh Thượng tâu hôn. Hai người môn đăng hộ đối, đương nhiên Thánh Thượng cũng vui vẻ làm bà mối, nhân tiện còn làm chủ hôn cho hai người. Mười dặm hồng trang được bày ra, cảnh cảnh Tô Tinh gả đi, hai nhà Tô Bạch đều tràn ngập niềm vui.

Chờ cho đến khi đám đồng giải tán, cuối cùng Bạch phủ cũng yên tĩnh lại.

Trong phòng tân hôn, Bạch Thụ Mạch nhìn Tô Tinh mặc y phục tân nương cười đến là si ngốc.

Bạch Thụ Mạch kéo Tô Tinh ngồi xuống, giúp nàng vuốt gọn tóc mai: "Nàng có biết lần đầu tiên ta gặp nàng là khi nào không?"

"Giao thừa."

Bạch Thụ Mạch lúc đầu: "Lẽ Thất Tịch năm ngoái, ta bị mẹ kéo đến miếu Quan Âm. Mẹ ta nói cầu nhân duyên ở miếu Quan Âm rất linh nên cứ khăng khăng lôi ta đi cùng. Nàng biết ta vốn không có hứng

thú với mấy chuyện như thế này mà. Đang lúc cảm thấy chán muốn chết thì ta gặp được một vị nữ tử, trên người thoang thoang hương rượu. Ta muốn chạy đến gọi nàng nhưng nàng đã đi mất rồi, mà nguyện ước của nàng cũng tình cờ rơi xuống chân ta. Nữ tử đến cầu nguyện sẽ viết tên người trong lòng mình lên đó, hy vọng mong ước sẽ trở thành hiện thực, còn lời ước nguyện rơi xuống bên chân ta lại chỉ ghi một dòng chữ "duyên phận". Khi đó ta đã nghĩ, kinh thành cũng không hoàn toàn nhàm chán như ta nghĩ. Sau đó vì muốn tìm lại hương rượu kia mà ta đã ghé qua tất cả các quán rượu ở kinh thành. Cho đến đêm tuyết rơi hôm đó, ta gặp lại nàng trong quán rượu Thanh Phong."

+

—

Chương 34

Edit + Beta: Hayin

Chớp mắt đã đến hội Hoa đăng, náo nhiệt hơn trước đây rất nhiều. Sáu con phố đèn đuốc sáng rực, đường xá sáng trưng như ban ngày. Có điều Bạch Thu Mách không hề ngờ được rằng, hội Hoa đăng năm nay y sẽ phải đi cùng với một nam tử.

Bạch Thu Mách mới được thăng quan, công việc bận bịu, lúc về nhà thì đã trễ. Y sốt ruột ra ngoài đi tìm Tô Tinh, ai ngờ trên đường lại vô tình gặp phải Vương Cảnh đang ôm con gái ra ngoài tìm Tư Đồ Thanh Hà.

Ánh mắt Vương Cảnh rất tinh tường, tìm được Tô Tinh và Tư Đồ Thanh Hà ngay trong đám đông.

Hiếm khi Tư Đồ Thanh Hà và Tô Tinh được dịp đuổi bọn nha hoàn qua một bên để chạy ra ngoài một mình. Vì không muốn bị người khác nhận ra nên đã cố ý cải trang nam nhi, không ngờ vẫn bị Vương Cảnh bắt được.

Tư Đồ Thanh Hà đang chơi vui vẻ thì bị Vương Cảnh làm phiền, quả thật đã giận sôi máu. Hai người bắt đầu đấu khẩu trên đường.

"Tư Đồ Thanh Hà, nàng nhìn cái bộ dáng của nàng đi, chẳng có chút quy củ nào cả."

"Chàng không biết xấu hổ à mà còn nói ta. Bây giờ được thăng làm Viện phán (*) thì tài giỏi lắm phải không, bỏ bê thể tử là tội lớn đây."

(*) Viện phán: phẩm hàm chính lục phẩm, cao hơn Thái y.

"So với nàng vẫn còn tốt chán. Một mình chạy ra ngoài, một thị vệ cũng không mang theo, lỡ gặp nguy hiểm thì phải làm sao đây."

"Chàng nghĩ ai cũng giống chàng à, chỉ biết lo bò trắng răng. Bốn Quận chúa không sợ trời cũng chẳng sợ đất."

"Giờ nàng cứ nói thê đi, nếu lát nữa mà gặp chuyện thì không biết tìm ai để khóc đâu."

Hai người về đến phủ trong tiếng cãi cọ qua lại. Vương Tổ nép mình trong lòng của Vương Cảnh, lúc thì nhìn mẫu thân của mình một chút, lúc lại nhìn cha của mình một lát.

"Nếu không ngăn lại thì sợ là họ sẽ đánh nhau luôn đấy."

"Chuyện nhà khác chúng ta đừng dấy vào."

"Vậy thì đi thôi."

"Tinh Nhi."

"Hùm."

"Nếu suốt sáu canh giờ mà nàng không gặp được tướng công nhà mình, nàng không nhớ ý chút nào sao?"

Tô Tinh lau mồ hôi, sao Bạch Thụ Mạch này sống càng lâu thì lại càng trẻ con vậy: "Bạch Thụ Mạch, nếu chàng còn lười nhài thêm một câu nữa thì ta sẽ về một mình đấy. Chàng có đi hay không đây há?"

"Đi đi đi."

Bạch Thụ Mạch bước tới nắm lấy tay Tô Tinh, hai người rời khỏi đường phố ồn ào, vô thức bước đến con đường nhỏ hai người từng uống rượu cùng nhau vào hai năm trước.

"Bạch Thụ Mạch, đột nhiên ta nhớ ra, chàng vẫn còn một câu vẫn chưa nói với ta."

Bạch Thụ Mạch cười thành tiếng: "Ngày đó ta muốn hỏi nàng, nếu lễ Hoa đăng lúc trước ta có thể gặp gỡ nàng trước hẳn một bước, vậy thì chúng ta có khả năng hay không. Nhưng ta đã ngần ngại một chút, lúc đó ta chỉ mới mười lăm, chưa hiểu biết gì cả, sao nàng để mắt đến ta được chứ."

Tô Tinh ôm lấy cánh tay Bạch Thụ Mạch rồi dựa đầu vào vai y: "Nhưng thật ra ta thấy may mắn vì khi đó ta không gặp chàng, như vậy thì trước khi chúng ta gặp được nhau mới có thể biến bản thân trở thành

dáng vẻ mà đôi phương thích."

Bạch Thư Mạch mỉm cười xoa xoa mặt nàng: "Hôm nay nhìn thấy gia đình Ương Cảnh, ta cảm thấy ta có thể hạnh phúc hơn như vậy nữa."

"Hừ?"

"Chúng ta sinh con đi."

Tô Tinh gõ gõ đầu Bạch Thư Mạch: "Chàng nghĩ cái gì đó."

Bạch Thư Mạch ho nhẹ hai tiếng, nắm lấy tay nàng rồi đan mười ngón tay vào nhau.

"Đi thôi, chúng ta về nhà nào."

"Ừ, về nhà thôi."

- Hoàn thành -

Lời tác giả: Ai thích tiểu Quên chúa đang yêu có thể quan tâm đến chuyên mục 《Sông núi không hiểu ý》 của tại hạ. trong đó kể về chuyện cũ của Tư Đồ Thanh Hà. Cơ mà tôi lười quá, chắc là sẽ lâu lắm đây, ha ha ha.

+

Lời editor: Bộ về Tư Đồ Thanh Hà tác giả đã viết được 21 chương và ngừng cập nhật từ 7/10/2020, không rõ đã hoàn chưa, đã viết đến đoạn sinh con gái rồi đặt tên. Mình không có ý định làm bộ này, ai thích đọc thì có thể vào tài khoản zhihu của tác giả để đọc nha, bộ này free á. Ai cần link thì qua page Facebook cmt nha. Và cuối cùng cũng kết thúc bộ truyện thứ 2 rồi. Tự mình là edit truyện vì đam mê và làm theo sở thích, vậy nên sẽ không edit thường xuyên mà chỉ khi nào có hứng hoặc đổi truyện thì mới lọ mọ đi edit thui ;,; Hẹn gặp mọi người ở bộ truyện tiếp theo nhé. Chúc mọi người năm mới vui vẻ ~

*Nội dung từ **Chương 1: GI: Chương 1** đến **Chương 34***

Truyện được tải từ [DTUEBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)